সাধনা

অসমীয়া বিভাগ

পঞ্চম ষাণ্মাষিক

২০২৩-২৪ বৰ্ষ

তত্ত্বাৱধায়ক

ড° বিভাৰাণী পাঠক

সম্পাদক

বিদ্যা শৰ্মা

বৈদু পাত

মানস ডেকা

সম্পাদকীয়.........

ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ নিটোল ঐতিহ্যৰ গৌৰৱময় অংশ হৈ দেওৱা মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বছৰেকীয়া হাতে লিখা আলোচনী 'সাধনা'ই বহু বছৰ অতিক্ৰম কৰিলে। 'সাধনা'ত আমাৰ বিভাগৰ শিক্ষাৰ্থীসকলৰ নিজস্ব প্ৰতিভা আৰু সৃষ্টিৰ স্বাক্ষৰ হৈ যায়।

সাহিত্য হ'ল এটা জাতিৰ দাপোন স্বৰূপ। সমাজত বৰ্তি থকা আবেগ-অনুভূতি, বিদ্ৰোহ-আকাংক্ষা মৰম-অত্যাচাৰ আদি বিভিন্ন দিশক সাহিত্যৰ যোগেদি প্ৰতিফলিত কৰা হয়। সাহিত্য অবিহনে এটা ভাষা বা জাতি জীয়াই থাকিব নোৱাৰে। সাহিত্য চৰ্চাই ভাষা বা জাতিক উন্নতিৰ পথত আগুৱাই নিয়াত প্ৰত্যক্ষভাৱে সহায় কৰে।

অৱশেষত 'সাধনা'ৰ সম্পাদক হিচাপে 'সাধনা'ৰ তত্বাৱধায়ক ড° বিভাৰাণী পাঠক বাইদেউৰ দিহা-পৰামৰ্শৰ ফলত আমি এইখন আলোচনী সফলভাৱে লিখি উলিয়াবলৈ সক্ষম হৈছো। সেয়ে বাইদেউৰ ওচৰত আমি চিৰকৃতজ্ঞ।

শেষত মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী তথা শুভাকাংক্ষীসকলৰ প্ৰতি মই মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

অসমীয়া বিভাগ
পঞ্চম ষাণ্মাসিক

নিবিতা শৰ্মা
সম্পাদক, 'সাধনা'

সূচীপত্র

প্ৰথম অধ্যায় : ১-২৭
বৈচিত্ৰ্যময় অসমৰ অন্তৰ্গত জনগোষ্ঠীয় লোকৰ কিছু পৰিচয়

দ্বিতীয় অধ্যায় : ২৮-৩৫
চুটিগল্প

তৃতীয় অধ্যায় : ৩৬-৪২
কবিতা

চতুৰ্থ অধ্যায় : ৪৩-৬০
প্ৰবন্ধ

পঞ্চম অধ্যায় : ৬১-৭৪
ঐতিহ্যমণ্ডিত তাইকেইখনৰ বেঙুনি

ষষ্ঠ অধ্যায় : ৭৫-১০৮
মহৎলোকৰ জীৱনী

সপ্তম অধ্যায় : ১০৯-১৪১
ক্ৰীড়া জগতত আৰু কিছুমান বিখ্যাত খেলুৱৈ

অষ্টম অধ্যায় : ১৪২-১৪৩
গল্প

বৈচিত্ৰ্যময় অসমৰ অন্তৰ্গত জনগোষ্ঠীয় লোকৰ কিছু পৰিচয় —

১/ ৰিচা শৰ্মা — বড়ো জনগোষ্ঠী — ০১-০৬

২/ অনামিকা কলিতা — মিচিং জনগোষ্ঠী — ০৭-১৪

৩/ নীতা পাটোৰাৰী — তিৱা জনগোষ্ঠী — ১৫-১৮

৪/ জোনমনী ৰূপী — কাৰ্বি জনগোষ্ঠী — ১৯-২৬

বড়ো জনগোষ্ঠী

ৰিচা শৰ্মা-

বড়োসকল হৈছে নিজৰ সুস্থ সমাজ-ব্যৱস্থা, ভাষা - সাহিত্য ধৰ্ম আৰু সমৃদ্ধিশালী সংস্কৃতি থকা এটা জাতি। বড়োসকল উত্তৰ-পূৰ্ব ভাৰতৰ আদিম জনগোষ্ঠী। দ্বাদশ শতিকাৰ মাজতে অসম তথা উত্তৰ - পশ্চিম বঙ্গত বড়ো-সকলৰ বৃহৎ ৰাজ্য আছিল।

ভাষা আৰু সাহিত্য

বড়ো ভাষা লিখিত পৰম্পৰাত চহকী নহ'লেও মৌখিক পৰম্পৰা বা বাচিক কলাত অতিকৈ চহকী। এওঁলোকৰ নিজা সমৃদ্ধিশালী ভাষা আছে। ই বড়োসকলৰ মাতৃভাষা।

১৯৭৭ চনত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ে ভাৰতীয় আধুনিক ভাষা হিচাপে স্বীকৃতি প্ৰদান কৰে। ১৯৮৪ চনৰ পৰা বড়ো ভাষাই অসমৰ ৰাজ্যিক ভাষা হিচাপে ৰাজপত্ৰৰ যোগেদি লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ২০০৩ চনত ভাৰত চৰকাৰ, অসম চৰকাৰ আৰু বড়ো লিবাৰেশ্বন টাইগাৰৰ মাজত হোৱা বি. টি. চি. [B.T.C.]

(বড়োলেণ্ড টেৰিটৰিয়েল কাউন্সিল) চুক্তি মৰ্মে বড়ো ভাষা সংবিধানৰ অষ্টম অনুসূচীত অন্তৰ্ভুক্ত হ'বলৈ সমৰ্থন কৰিছিল । ১৯৫২ চনত বড়ো সাহিত্য সভাৰ গঠন হৈছিল । এই ভাষাৰ প্ৰথমখন গ্ৰন্থ হ'ল গংগাচৰণ কছাৰীৰ 'বড়ো ফিছা ও আইন' (১৯১৫) । চিত্তৰঞ্জন মোছাহাৰী দেৱৰ 'খৌমাল মিজিংক' (১৯৭০) বড়ো ভাষাৰ প্ৰথম খন চুটিগল্প সংকলন আৰু 'জুজাইনি অৰ' (১৯৭২) প্ৰথমখন উপন্যাস । এই ভাষাত বড়োছা বড়োলেণ্ড ইংখং বড়োলেণ্ড চানান্দ্রি আৰু থায়েনানি বাদাৰ আদি বিভিন্ন বাতৰি কাকত প্ৰকাশ হৈ আহিছে ।

বৰ্তমানে বড়ো ভাষাই গুৱাহাটী ডিব্ৰুগড়, বড়োলেণ্ড আৰু কটন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ এটা সুকীয়া বিভাগ হিচাপে স্থান লাভ কৰিছে ।

বড়োসকলৰ সংস্কৃতি

বড়োসকলৰ মৌখিক কলা বা বাচিক কলাত অতিকৈ চহকী । তেওঁলোকৰ বাচিক কলা কেইটামান উপশ্ৰেণীত বিভক্ত । খুগা– খুনলাই পৰিভাষাটো বৰো-ভাষাত ব্যৱহৃত হয় বাচিক কলা বা verbal art পদটোৰ প্ৰতিশব্দৰূপে ।

খুগা - খুনলাইৰ উপশ্ৰেণীবোৰ হ'ল —

ক) খুগা - মেথায় (লোকগীত)
খ) বাথৌ - নিজেও (প্ৰবচন)
গ) দিহান, বাথৌ, গান্থি (সাঁথৰ)
ঘ) বাখা (কথা)
ঙ) মন্থীৰ (মন্ত্ৰ)

বাখা তিনি শ্ৰেণীত বিভক্ত

ক) মিথ (আখ্যান)
খ) সুবুংহ্বল (জনশ্ৰুতি)
গ) হ্বলবাখা (সাধুকথা)

খুগা মেথায় বিভিন্ন শ্ৰেণীত বিভক্ত —

ক) বৈচাগু বা বৈচাগু মেথায়
খ) দোমাচি মেথায়
গ) ঋতুকালীন উৎসৱৰ সৈতে জড়িত গীত
ঘ) হাবা মেথায় (বিয়া-বাৰুৰ লগত জড়িত গীত পাদ)
ঙ) ফুজা - মেথায় (পূজা - উপাসনাৰ গীত-পাদ)
চ) মান্থীৰ (মন্ত্ৰ)
ছ) বৈদাশী মেথায় (দাৰ্শনিক গীত - পাদ)

ঞ) গাঁসাখাঁনায় মেথায় (প্ৰণয় আৰু আসক্তিৰ গীত)

ঝ) জাঁহাঁলাও মেথায়, চলো মেথায় (বিষাদ)

ঞ) গথোবুৰ খায়নায় মেথায় (ত্ৰিন্চকলী গীত)

বড়োসকলৰ ধৰ্ম

বড়োসকলৰ অতি পুৰণি ধৰ্মটো হৈছে বাথৌ ধৰ্ম। বাথৌ বৌৰাই বড়োসকলৰ শ্ৰেষ্ঠ দেৱতা। বড়োসকলে মাটি (হা), বায়ু (বাৰ), পানী (দৈ) আকাশ (অখ্ৰাং) সূৰ্য (সান) এই পঞ্চতত্ত্বৰ সৃষ্টিকৰ্তাজনক ঈশ্বৰ হিচাপে মানি লয়। ইয়াকে বাথৌ বুলি কোৱা হয়। খেৰাই বড়ো সকলৰ ধৰ্মীয় উৎসৱ। সমাজৰ সকলোৰে মঙ্গলৰ কাৰণে দৌদিনি আৰু দৌৰিৰ সহযোগত খেৰাই উৎসৱ উদ্‌যাপন কৰা হয়। বড়োসকলক বাথৌ ধৰ্মৰ উপৰিও অন্যান্য ধৰ্ম যেনে — খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম, অনুকূল ধৰ্ম, বৈষ্ণৱ ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰা দেখা যায়।

সাজপোচাক

বড়োমহিলা সকলে কাপোৰ বোৱা - কটা কৰাত যথেষ্ট পাকৈত বুলি জনা যায়। বড়ো —

মহিলা সকলে কাপোৰত তোলা ফুলবোৰ হৈছে — দাওখু আগান, ফাৰেও মেগন, খুফুৰ আফা, দাওবাই মৌগ্ৰেব, থাইগিৰ বিবাৰ হাজৌ আগৰ ইত্যাদি। আবনাই খান বড়োসকলে শ্ৰদ্ধা আৰু সন্মানৰ চিন স্বৰূপে ব্যৱহাৰ কৰে।

গীত – মাত আৰু বাদ্যযন্ত্ৰ

বড়োসকলৰ নিজস্ব নৃত্য, গীত – মাত আৰু বাদ্যযন্ত্ৰ আছে। বড়োসকলৰ প্ৰধান গীত-সমূহ তলত উল্লেখ কৰা ধৰণে তিনিটা ভাগত ভাগ কৰিব পাৰি। সেইকেইটা হ'ল —

ক) প্ৰাৰ্থনা গীত (আৰেজ মেথায়)
খ) লোক গীত (খুগা মেথায়)
গ) আধুনিক গীত (গোদান মেথায়)

প্ৰাৰ্থনা গীতসমূহ হ'ল — খেৰাই প্ৰাৰ্থনা, মন্ত্ৰগীত, চেৰজা গীত আৰু দহাৰ গীত।

লোকগীত সমূহ হৈছে — বৈশাগু গীত, বিয়াগীত, খেলা গীত, শিশুৰ ওমলা গীত, প্ৰেমৰ গীত।

আধুনিক গীতসমূহ হৈছে বৰ্তমান কালৰ গীত।

বড়ো নৃত্য দুবিধ — ক) পুৰণি বড়ো নৃত্য
খ) আধুনিক বড়ো নৃত্য

বাগুৰুম্বা আৰু বাৰদৈচিখলা নৃত্য অকল ভাৰতবৰ্ষ-তেই নহয় পশ্চিমীয়া মহাদেশৰ ভিতৰতে খ্যাত। বড়ো-সকলৰ প্ৰধান বাদ্য-যন্ত্ৰবোৰ হৈছে, খাম (মাদল), চিফুং (বাঁহী), জথা (তাল), চেৰজা আৰু গগনা।

—×—×—×—×—

মিচিং জনগোষ্ঠী

অনামিকা কলিতা

মিচিং জনগোষ্ঠী হৈছে বড়ো-কছাৰী সকলৰ পিছতেই অসমৰ ভৈয়ামৰ জনজাতিসমূহৰ ভিতৰত দ্বিতীয় বৃহত্তম জনজাতি। মিচিং সকল মূলতে চীনা তিব্বতীয় জনগোষ্ঠীৰ মান তিব্বতীয় শাখাৰ অন্তৰ্গত। ভৈয়ামত থকা মিচিং সকল সাধাৰণতে নৈৰ পাৰত চাংঘৰ সাজি গাঁও পাতি বাস কৰে। মিচিং সকল আদিতে অসমৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ পাহাৰত আছিল আৰু বৰ্তমান অৰুণাচলৰ চিয়াং জিলাত থকা "মিয়ং" আৰু "দামৰ" নামৰ দুই জাতিৰ পৰাই নামি আহিছে। অসমৰ ধেমাজি, তিনিচুকীয়া, লখিমপুৰ, ডিব্ৰুগড়, শিৱসাগৰ, গোলাঘাট, যোৰহাট, মাজুলী, দৰং, শোণিতপুৰ জিলাত মিচিং সকলে প্ৰধানকৈ বাস কৰিছে। সাধাৰণতে নৈৰ পাৰত চাংঘৰত বাস কৰা বাবে মিচিং সকলৰ জীৱন-যাত্ৰাৰ পদ্ধতি নৈৰ ওপৰত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত।

<u>মিচিং সমাজৰ উলাহৰ উৎসৱ :</u>

অসমৰ ঐতিহ্যময়, বাৰেৰহণীয়া কৃষ্টি সংস্কৃতিৰে চহকী এক জনগোষ্ঠী হৈছে মিচিং জনগোষ্ঠী। অতীজৰে পৰা মিচিং সমাজে অসমৰ সম্প্ৰীতি আৰু ভ্ৰাতৃত্ববোধৰ জনজীৱনত নিজৰ স্বকীয় পৰিচয় বহন কৰি আহিছে। চহকী মিচিং জনগোষ্ঠীৰ সংস্কৃতিৰ এক অন্যতম উপাদান হৈছে ইয়াৰ বাৰেৰহণীয়া উৎসৱ তথা পৰ্বসমূহ।

মিচিং জনগোষ্ঠীয়ে মূলতঃ দুই বিধৰ কৃষি-ভিত্তিক উৎসৱ পালন কৰে — আলি আঃয়ে লৃগাং আৰু পঃৰাগ। এই দুয়োটা উৎসৱেই মহা উলহ মালহেৰে পালন কৰা হয়। আলি আঃয়ে লৃগাং শস্য ৰোপণৰ আগত আৰু পঃৰাগ খেতিৰ সফল সমাপ্তিৰ পাছত পালন কৰা হয়। দুয়োটা উৎসৱতেই সকলোৰে মংগল কামনাৰে মিচিং সমাজৰে ইষ্ট-দেৱতাক প্ৰাৰ্থনা জনোৱা হয়।

আলি আঃয়ে লৃগাং :

মিচিং জনগোষ্ঠীৰ এক অন্যতম পৰিচয় দাঙি ধৰা উৎসৱ হৈছে আলি আঃয়ে লৃগাং। কৃষিভিত্তিক এই উৎসৱ প্ৰতি বছৰে ফাগুন মাহৰ প্ৰথম বুধবাৰে পালন কৰা হয়। মিচিং ভাষাত 'আলি'ৰ অৰ্থ হৈছে 'বীজ', 'আঃয়ে' মানে হৈছে 'ফল' আৰু 'লৃগাং' মানে হৈছে 'সিঁচা'। এই উৎসৱত মিচিং লোকসকলে শস্য সিঁচাৰ লগতে সকলোৱে মিলিজুলি সমূহীয়াকৈ ভোজ-ভাত খাই নৃত্য-গীত পৰিৱেশন কৰে। ঘৰমূৰৰ মূল ব্যক্তিগৰাকীয়ে আগবেলা পথাৰত বীজ সিঁচি আনুষ্ঠানিকভাৱে এই উৎসৱৰ আৰম্ভণি কৰে। ইয়াৰ পাছতে শস্যপথাৰৰ মংগল আৰু খেতিৰ শ্ৰীবৃদ্ধি কামনা কৰি ইষ্ট দেৱতাক স্মৰণ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰা হয়। এই অনুষ্ঠানত ঔৰপাতেৰে মেৰিয়াই সিদ্ধ কৰা বিশেষ আমিষজাতীয় চাউলৰ ভাত পুৰঃ আপিন, আৰু চাউলেৰে তৈয়াৰী পৰম্পৰাগত পেয় আপং পৰিৱেশন কৰা হয়। গাঁৱৰ ডেকাসকলে সন্ধিয়া ঘৰে ঘৰে গৈ পদুলিমুখত গুমৰাগ চঃয়েন নৃত্য গীত-পৰিৱেশন কৰে। আলি আঃয়ে লৃগাং উৎসৱ পৰম্পৰাগতভাৱে পাঁচদিনীয়াকৈ পালন কৰা হয়। এই উৎসৱৰ সৈতে সংগতি ৰাখি মিচিং সমাজত বিভিন্ন লোকবিশ্বাসৰো প্ৰচলন আছে। উদাহৰণস্বৰূপে উৎসৱৰ চতুৰ্থ দিনা মাটি খন্দা, গছ কটা, কটা, ফল-মূল, তেল পেৰা আদি খাদ্য খোৱা মাছ মৰা, পথাৰত খুঁটি ৰখা আদিৰ ক্ষেত্ৰত কঠোৰ নিষেধৰ নিয়ম প্ৰচলিত আছে। এই কঠোৰ নামানিলে পথাৰত শস্যৰ উৎপাদন ভাল নহয় বুলি মিচিং সমাজত বিশ্বাস কৰা হয়।

পঃৰাগ :

মিচিং সমাজত প্ৰচলিত অন্য এক প্ৰধান কৃষিভিত্তিক উৎসৱ হৈছে পঃৰাগ। শস্যৰ উৎপাদন ভাল হ'লে খেতি-চপোৱাৰ পাছত পালন কৰা এই উৎসৱ বাৰ্ষিকভাৱে পালন কৰা নহয়। এই উৎসৱত গাঁৱৰ বয়োজ্যেষ্ঠ লোকৰ দ্বাৰা স্বীকৃত তথা

পূৰ্বপুৰুষসকলক তুষ্ট কৰিবৰ উদ্দেশ্যে প্ৰাৰ্থনা কৰা হয়। এই উৎসৱত গাঁৱৰ সকলোৱে মিলি ভোজ-ভাত খায়, মাছ গাহৰিৰ মঙহ আৰু পোঃৰ আপং নামৰ দুই মদ পৰিৱেশন কৰা হয়। এই উৎসৱৰ এক অন্যতম বৈশিষ্ট্য হৈছে নিজৰ গাঁও এৰি অন্য ঠাইত বিবাহসূত্ৰে বাস কৰা জীয়ৰীসকলক উৎসৱলৈ নিমন্ত্ৰণ, লগতে কাষৰীয়া ঠাইৰ অন্য-মান্য ব্যক্তিসকলোকো বেলেগে নিমন্ত্ৰণ কৰা হয়। এই উৎসৱ তিনিদিন ধৰি নৃত্য-গীতৰ মাজেৰে উদ্‌যাপন কৰা হয়।

<u>মিচিং জনগোষ্ঠীৰ সাজ-পাৰ</u> : মিচিং সকলৰ মাজত প্ৰচলিত পৰম্পৰাগত সাজ-পাৰ আকৰ্ষণৰ কেন্দ্ৰ স্বৰূপ। মিচিং মহিলাসকলে কঁকালত এগে (মেখেলা) পিন্ধি বুকুত মেঠনি মাৰে। গাত তেওঁলোকে গালুগ (চোলা) পৰিধান কৰে। মেখেলাৰ ওপৰত তেওঁলোকে এখন আঁঠুৰনীয়া চাদৰ মেৰিয়াই লয়। মূৰত মনা আকৰ্ষণমূলক তেওঁলোকে 'হাথ' মেৰে। তেওঁলোকৰ মাজত মেছাং (ৰিহা), গেৰেৎ গাচৰ (চাদৰ) আদি বস্ত্ৰৰো প্ৰচলন মন কৰিবলগীয়া। গাভৰুসকলে কঁকালত পৰিধান কৰা চুটি মেখেলাখনক চ'কুকচেৰ এগে (গাতি দিয়া মেখেলা) বোলে। মিচিং পুৰুষসকলে কঁকালত ঘৰতে প্ৰস্তুত কৰি লোৱা পৰম্পৰাগত বস্ত্ৰ গনৰ উগন পৰিধান কৰে। বুঢ়াম মিচিং বোৱাসকলে গাত পৰম্পৰাগত গালুক যেনে - ডগে গালুক, গাদু গালুক, মিবু গালুক ইত্যাদি পৰিধান কৰে। তেওঁলোকে মূৰত দুমীৰ মাৰে। পৰম্পৰাগত উৎসৱ আদিত মিচিং পুৰুষসকলে গাত মিবু গালুগ আৰু মহিলাসকলে ৰিৰি-গাচেঃ পৰিধান কৰাটো বাধ্যতামূলক। মিচিং গাভৰুৱে নৃত্য পৰিৱেশন কৰাৰ সময়ত ৰঙীন ৰঙীন সূতাৰে তৈয়াৰী ফুল দুমেৰ আৰু লাৰ্চুন ব্যৱহাৰ কৰে।

মিচিং জনগোষ্ঠীৰ পৰম্পৰাগত খাদ্য :

নামচিং হ'ল মিচিংসকলৰ মাজত প্ৰচলিত এবিধ সুস্বাদু খাদ্য। বিশেষ পদ্ধতিৰে প্ৰস্তুত কৰা এই খাদ্য উপকৰণটি মিচিং অধ্যুষিত অঞ্চলত সহজভাৱে পোৱা যায়। মিচিংসকলৰ মাজত বিশেষভাৱে জনপ্ৰিয় নামচিংৰ প্ৰস্তুত প্ৰণালী সুকীয়া আৰু স্বাদো ভিন্ন। নামচিং প্ৰস্তুত কৰাৰ পূৰ্বে মাছবিলাক জুইত বা ৰ'দত প্ৰথমে শুকুৱাই লোৱা হয়। সম্পূৰ্ণৰূপে শুকুৱাই লোৱাৰ পিছত মাছবিলাক কচু, মানধনিয়া আদি মিহলাই ঢেঁকীত খুন্দি সিহঁতক গুৰি কৰি লোৱা হয়। গুৰি কৰি লৈ প্ৰস্তুত কৰা চাটনি সদৃশ মিশ্ৰণটো বাঁহৰ চুঙাত বা মাটি-চুঙা মাটিৰ ঢেকেলিত এনেদৰে সোমাই থোৱা হয় যাতে বাহিৰৰ ভিতৰৰ বায়ু বাহিৰলৈ ওলাই আহিব নোৱাৰে। দুই-তিনি সপ্তাহমানৰ পাছত নামচিং খাদ্য হিচাপে গ্ৰহণ কৰিব পৰা যায়। সাৱধানতা অৱলম্বন আৰু যতনেৰে ৰাখিব পাৰিলে নামচিঙৰ দীৰ্ঘস্থায়ী উপযোগিতা আছে।

আৰম্ভণিতে নামচিঙক পাতত দি ওপৰে জুইত খুৰি আৰু তাৰ লগত পোৰা আলু, বেঙেনা আদি মিহলাই বিশেষ ধৰণৰ চাটনি প্ৰস্তুত কৰি মিচিংসকলে খোৱা দেখা যায়। মিচিংসকলৰ উপৰিও অণিখুৰীসকলৰ মাজতো নামচিঙৰ প্ৰচলন দেখা যায়। অণিখুৰীসকলৰ মাজত নামচিং ইকোম্মণ বুলি পৰিচিত।

মিচিং জনগোষ্ঠীৰ লোক নৃত্য :

মিচিং ভাষাত চ:মান বুলি ক'লে নৃত্য লগতে আনুষংগিক গীত আৰু বাদ্যকো বুজোৱা। আকৌ:- চ:নাম বুলি ক'লে নৃত্যক বুজায়। পৰম্পৰাগতভাৱে চলি অহা মিচিং লোকনৃত্যক মাইকি চাৰি ভাগত বিভক্ত কৰিব পাৰি। সেইকেইটা হ'ল —

১. ধৰ্মমূলক নৃত্য
২. কৃষি-উৎসৱমূলক নৃত্য
৩. সামাজিক চ:মান নৃত্য
৪. ৰংমেলীয় চ:মান নৃত্য

ধৰ্মমূলক নৃত্য : মিচিং সকলৰ পূজা-পাৰ্বণৰ পুৰোহিত হ'ল মিবু। পূজাৰ সময়ত মিবুৱে অ:বা: মন্ত্ৰ উচ্চাৰণ কৰি নৃত্য কৰে আৰু সাঁহৰ ৰেকা-সাৰেৰে তেওঁৰ লগে লগে পূজাকাৰ কৰি গীত আৰু নৃত্য কৰি তেওঁক অনুসৰণ কৰে। মিবুৰ হাতত মৰঙ নামৰ এবিধ তৰোৱাল জাতীয় বিশেষ অস্ত্ৰ থাকে। নৃত্য কৰোঁতে সেই মৰঙৰ তেলেকৰণিৰ শব্দই বাদ্যৰ কাম কৰে। ইয়াক 'মিবু-দাগনাম' নৃত্য বোলে। পা:ৰাগ উৎসৱত, বৰ্:চাপ পূজাত আৰু আনুষ্ঠানিকভাৱে মংগল কামনা আদি বিশেষ উদ্দেশ্য আৰু কাৰণতহে 'মিবু-দাগনাম' অনুষ্ঠিত হয়।

কৃষি-উৎসৱমূলক নৃত্য : গুমৰাগ নৃত্য মিচিং সকলৰ প্ৰধান কৃষিনৃত্য। আলি আই লৃগাং উৎসৱত নচা নৃত্যক গুমৰাগ-পাকচ: বা গুমৰাগ চ:মান বুলি কোৱা হয়। ধান বোৱা বা সিঁচৰ পাছত ভৰি দুখনেৰে মোহাৰি দিওঁতে যি ৰূপত ভৰিৰ সঞ্চালন হয় সেয়েই নৃত্যৰূপ হৈছে গুমৰাগ নৃত্যৰ মুখ্য মুদ্ৰা। এই মুদ্ৰাক মিচিং ভাষাত দাকে:-কে:নাক বুলি কোৱা হয়। শস্য বীজবোৰ পকাৰ ৰূপত দুয়োখন হাত উপৰলৈ তুলি একবাৰ সোঁফালে আৰু একবাৰ বাওঁফালে কৰি নৃত্য কৰে। গুমৰাগ নৃত্যত ঢোল-তালৰ উপৰিও লীনং আৰু মাৰাং: নামৰ পুৰণিকলীয়া বাদ্য ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়।

সাৰ্বজনীন চঃমান নৃত্য : আলিয়াই লৃগাং, পঃৰাগ ডিং আদিত উৎসৱ সাৰ্বজনীনভাৱেহে মিচিং সমাজত চঃমান বা নৃত্য-গীত অনুষ্ঠিত হয়। তদুপৰি মিলেমনে সমূহীয়া সঁহাৰিৰ ব্যৱস্থাৰে ৰীতিঃ আহৰণ কৰিলে, বিয়া-বাৰু, ডবুৰ-দদগাং আদি সকাম অনুষ্ঠিত হ'লে সেইবোৰৰ উৎসৱত চঃমান পতা হয়। মিচিংসকলে তিনিগুটি বিহু নিয়মবৰ্তীতাৰে পালন কৰে। চেলাং-নৃত্য বহাগ বিহুত কৰা হয়।

বেমেলীয়া নৃত্য :

সকাম ; খেতি-পথাৰ শেষ কৰাৰ পিছত বুঢ়া-বুঢ়ীসকলে কেতিয়াবা চঃমান পাতে। ইয়াত মিলেমনে ৰঙৰ নৃত্য কৰিব পাৰে। সাৰ্বজনীনতে মুচৰি, ছমকেলী নৃত্য আদি কৰা হয়। ইয়াত কোনো ৰঙৰ বাদ্য যন্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰা নহয়।

মিচিংসকলৰ বাদ্য যন্ত্ৰসমূহক তিনিটা ভাগত ভগাব পাৰি —

১) মুখ দি বজোৱা বাদ্য।

২) মুখত লগাই হাতেৰে লগাই বজোৱা বাদ্য।

৩) মাৰিৰে কোবাই বজোৱা বাদ্য।

মিচিং জনগোষ্ঠীৰ বিবাহ পদ্ধতি :

মিচিংসকলৰ বিবাহ কাৰ্য দুটা পদ্ধতিৰে সম্পাদিত কৰা হয়। এই পদ্ধতি মিদাং (সামাজিক নিয়মেৰে বিয়া) আৰু আনটো পদ্ধতি দুগলা লাঃনাম (পলুৱাই নিয়া) দুয়োটা পদ্ধতিয়েই মিচিং সমাজত সামাজিক ভাৱে স্বীকৃতি দিয়া হয়। মিচিং সমাজত ওঃমুনভেদে উপাধি পৃথক পৃথক হয়। একে ওঃমুন অৰ্থাৎ একে উপাধি বা গোত্ৰৰ ভেকা-গাভৰু মাজত বিবাহ নিষিদ্ধ।

মিদাং পদ্ধতি :

মিদাং বা সাধাৰণ নিয়মৰ বিয়াৰ বাবে সাধাৰণতে দৰাঘৰীয়াই ছোৱালী খোজে-চয় আৰু মেল-মেলা কৰা হয়। বিশেষকৈ আপোং, মাহ, মাণ্ডণ আৰু বহুত সহিতে মিচিং সকলে বিবাহ পতাৰ বাবে দিন বান্ধি লয়। ছোৱালী পছন্দ হ'লে ল'ৰাৰ মাক-দেউতাকে ছোৱালীৰ ঘৰত খবৰ দিয়ে। সেইমতে ছোৱালীৰ মাক-দেউতাক বা অভিভাৱকে ল'ৰা ঘৰৰ লোকসকলৰ খবৰ-মেলা আৰু খোৱা-বোৱাৰ বাবে সকলো যোগাৰ কৰি থয়। নিৰ্দিষ্ট দিনত ল'ৰাৰ ঘৰৰ মানুহ আহিলে ছোৱালী ঘৰৰেই সম্বন্ধীয় লোক আৰু গাঁৱৰ মুখিয়ালসকলক লৈ বিয়াৰ বিষয়ে মতামত দিয়ে। ইয়াক 'নামনী আদনাম' বুলি কোৱা হয়। সকলোৱে ঐক্যমত থাকিলেহে ছোৱালীৰ বিয়া দিয়াৰ নিয়ম হয়। দুয়োপক্ষৰ আলোচনা-বিলোচনাৰ অন্তত বিয়াৰ বন্দোবস্ত হ'লে ল'ৰাই ছোৱালীৰ ঘৰত মাহে মাহে এসপ্তাহ-দহদিনৰ কাৰণে কামই ম্যাকিঞ্চি কাম-বন কৰি দিব লাগে। ইয়াক মাগৰ-দুগনাম কোলে। মূল বিয়াৰ সময়ত দৰাক নতুন সাজ পোছাকেৰে সজাই-পৰাই কন্যাৰ ঘৰলৈ লৈ যোৱা হয়। কন্যা ঘৰৰ চোতালত চালি এটা সাজি সেইনিশা দৰাক তাতে থাকিবলৈ দিয়া হয়। পিছদিনা পুৱাৰ পৰা আচল বিয়া আৰম্ভ হয়। এক নিৰ্দিষ্ট সময়ত দৰাক কন্যা ঘৰৰ চাঙৰ ওপৰলৈ তুলি নিয়া হয় আৰু তাতে দৰা-কন্যা দুয়োকে একেলগে 'পিনধু-আপিন' বোৰ খাবলৈ দিয়া হয়। সমবুঢ়াসকলক মাংস আৰু আপংৰ সৈতে বেলবেলত খুওৱা হয়। সকলোৱে খোৱা-বোৱা শেষ হ'লে দৰা-কন্যাই পুৰোহিত, মাক দেউতাক আৰু সমবুঢ়াসকলক সেৱা জনায়। তেওঁলোকে দৰা-কইনাক আশীৰ্বাদ জনায়। আশীৰ্বাদ লোৱা পৰ্ব শেষ হোৱাৰ পাছত দৰাই কন্যাক নিজ ঘৰলৈ লৈ যায়।

দুগলা - লা: নাম পদ্ধতি : মিচিং সমাজতো দুগলা-লা: নাম অর্থাৎ ছোৱালী পলুৱাই নিয়া প্ৰথাৰেও বিয়া পতা হয়। প্ৰণয়-পাশত আবদ্ধ ডেকা-গাভৰুৰ কোনো পক্ষৰ পিতৃ-মাতৃৰ বিবাহত অমত থাকিলে কিম্বা আৰ্থিক সচ্ছলতা নাথাকিলে এই প্ৰথাৰে বিবাহ সম্পন্ন হয়।

—x—x—x—x—

তিৱা জনগোষ্ঠী

তিৱা অসমৰ এটা চীনা তিব্বতীয় জনগোষ্ঠী। অসমৰ নগাঁও, মৰিগাঁও আৰু কাৰ্বি আংলং জিলাতেই এওঁলোকৰ ঘাইকৈ বসতি যদিও কামৰূপ জিলাৰ দক্ষিণ-পূব অংশত, লখিমপুৰ জিলাৰ কেইখনমান গাঁৱত আৰু যোৰহাটৰ ওচৰত তিতাবৰত কিছুসংখ্যক তিৱালোক আছে। পূৰ্বে এই জনজাতিৰ লোকসকল 'লালুং' নামে পৰিচিত আছিল যদিও বৰ্তমান এওঁলোকে নিজকে 'তিৱা' বুলি চিনাকি দিহে ভাল পায়। কাৰ্বিসকলৰ লগত তিৱাসকলৰ যথেষ্ট সাদৃশ্য দেখা যায়। বহুক্ষেত্ৰত তেওঁলোকক দুটা সুকীয়া জনজাতি হিচাপে চিনাক্ত কৰাই কঠিন। দুয়োটা জনজাতিৰ সামাজিক প্ৰথা, ৰীতি-নীতি আদিৰ মাজত পাৰ্থক্যতকৈ সাদৃশ্যহে বেছি।

শ্ৰেণী বিভাজন :-

তিৱাসকল কেইবাটাও ফৈদত বিভক্ত। যেনে-

মছৰং, কোঁৱৰ, পাটৰ, মাছেৰেং, মাগৰ, মাদুৰ, লাদুৰ, পুমা, ফংগাথৰ, মাটলে, অংগাথৰা, চখ্যৰ, কাচ, চলং, মুনি, মেলাং, লৰম আদি। ইয়াৰ ভিতৰত মছৰং আৰু মাছৰেং কুলক শ্ৰেষ্ঠ বুলি কোৱা হয়। উল্লিখিত প্ৰতিটো কুলেই বহিৰ্বিবাহী। বিশেষ এটা কুলে আন এটা বিশেষ কুলৰ লগতহে বৈবাহিক সম্পৰ্ক পাতিব আৰু ৰাখিব পাৰে।

তেঁওলোকে ব্যৱহাৰ কৰা উপাধিসমূহ হৈছে —

বৰদলৈ, দেউৰী, হুকাই, আমচি, তুপলি, যাথমচঙ, পামচং, মান্তা, লালুং, কোঁৱৰ, পাটৰ আদি।

ধৰ্ম বিশ্বাস :—

তিৱাসকল হিন্দু ধৰ্মাৱলম্বী। অতীজতে তেঁওলোকৰ নিজা ধৰ্মীয় বিশ্বাস আৰু ক্ৰিয়া-কাণ্ড আছিল যদিও বৰ্তমানে তেঁওলোকে হিন্দু ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰিছে।

মহাদেৱ আৰু কেঁচাইখাতী গোসাঁনী তেওঁলোকৰ আৰাধ্য দেৱ-দেৱী। বুধবাৰ তিৱাসকলৰ গুৰুবাৰ।

অৰ্থনৈতিক জীৱন আৰু শিক্ষা-দীক্ষা :-

তিৱাসকলৰ অৰ্থনৈতিক জীৱন অসমৰ অন্যান্য জনগোষ্ঠীৰ দৰেই একে। তেওঁলোকৰ সৰহসংখ্যক লোকেই কৃষিজীৱী। ধান, সৰিয়হ, মাহ, আলু আদিৰ খেতি কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰে।

অৰ্থনৈতিক দিশত তিৱাসকল এতিয়াও অনুন্নত। তেনেদৰে শিক্ষা-দীক্ষাৰ ক্ষেত্ৰতো সৰহ-সংখ্যক তিৱালোক পিছপৰা।

উৎসৱ-পাৰ্বণ, সাজ-পোছাক আৰু জীৱন-নিৰ্বাহৰ পদ্ধতি :-

উৎসৱ-পাৰ্বণৰ ক্ষেত্ৰত ভৈয়ামৰ তিৱাসকলে স্থানীয় আন অসমীয়াসকলে পালন কৰা উৎসৱকেই পালন কৰে। তিৱাসকলৰ জীৱন-নিৰ্বাহৰ পদ্ধতি অসমীয়া ভাষা-ভাষী হিন্দুসকলৰ লগত

বহুখিনি মিল আছে ।

তিৰাসকলৰ পৰম্পৰাগত সাজ - পোচাক :-

১) জচকাই : তিৰা মহিলাই পিন্ধা দগমাৰ দৰে চাদৰ ।

২) ফাচকাই : বুকুত পিন্ধা ফুলাম চাদৰ ।

৩) ফাগুৰি : তিৰা পুৰুষে মূৰত পিন্ধা পাগুৰি ।

৪) ফালি : তিৰাসকলৰ পৰম্পৰাগত গামোচা ।

৫) ফুইচা ন : ডিঙিত পিন্ধা পইচাৰ মনি বা মালা।

জনসংখ্যা :-

বৰ্তমান অসমত তিৰালোকৰ জনসংখ্যা প্ৰায় দুই লাখ ।

—x—x—x—x—

কাৰ্বি জনগোষ্ঠী

জোনমনী ৰংপী

এই জগতখনেই বিভিন্ন ধৰ্ম, সংস্কৃতিৰ জনমভূমি। ঠিক তেনেদৰে বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ ধৰ্ম সংস্কৃতিও বৈশিষ্ট্যময়। পৰম্পৰাগত ভাৱে পূজা-পাৰ্বণৰ পদ্ধতিত সংসাৰী সনাতন ধৰ্মাৱলম্বী কাৰ্বিসকলে উপাস্য দেৱতাক হাঁহ, কুকুৰা, ছাগলী, গাহৰি বলিৰে পূজা কৰি আহিছে। কাৰ্বি যিকোনো পূজাত জীৱ-জন্তুৰ বলিদান অপৰিহাৰ্য।

যি কি নহওক, মানুহ বা জাতি-জনগোষ্ঠীৰ চিন্তা-ধাৰণাবোৰৰ দিনক দিনে পৰিৱৰ্তন ঘটিছে। তাৰোপৰি ধৰ্মান্তৰকৰণৰ দৰে ব্যাধিয়ে গ্ৰাস কৰাত কাৰ্বি সংসাৰী সনাতন ধৰ্মৰ লোকৰ সংখ্যা কমি যাবলৈ ধৰিছে। সেয়া বিলুপ্তিৰ পথত পৰা ইয়াক সংৰক্ষণ, বিকাশ আৰু প্ৰগতিশীল হ'বলৈ সকলোৱে চিন্তা-চৰ্চা কৰাৰ সময় আহি উপনীত হৈছে। কাৰ্বি সংসাৰী ধৰ্ম সংস্কৃতিৰ গীত-মাত, সাধুকথা, পৰম্পৰাগত ৰীতি-নীতিবোৰৰ সংৰক্ষণ আৰু পুনৰুদ্ধাৰৰ আৱশ্যকতা অধিক হৈ পৰিছে।

কোৱা বাহুল্য যে ধৰ্ম আৰু সংস্কৃতি এটা মুদ্ৰাৰ ইপিঠি - সিপিঠি স্বৰূপ। সাংসাৰিক ধৰ্ম আৰু সংস্কৃতিৰ সামঞ্জস্যৰ অন্তৰ্গত উৎসৱ বোৰ হ'ল চ' জুন (ইষ্ট দেৱতা), ৰাংকেৰ (গাঁও দেৱতা), চম্যাংকান (দেহা উৎসৱ), হাচা কেকান (হাঁস উৎসৱ), বতৰ কেকুৰ (বৰ্ষাদেৱীৰ উৎসৱ), লোং (ঘৰ দেৱতা), হেমফু (সৃষ্টিৰ দেৱতা) পূজা। এই উৎসৱসমূহ উলহ - মালহেৰে গীত মাতেৰে উদযাপন কৰা হয়। কাৰ্বি সমাজত পালিত কেইটামান উৎসৱৰ বিষয়ে তলত আলোচনা কৰা হ'ল →

১. জন্ম - উৎসৱ :

কাৰ্বি সমাজৰ প্ৰথামতে প্ৰসৱকালী গৰ্ভৱতী মহিলাৰ প্ৰথম তিনিমাহ সময় সম্পূৰ্ণ হ'লে মহিলাগৰাকীৰ আয়ু - আৰোগ্য কামনাৰে 'ছ' মাৰজু' পূজা আগবঢ়ায়। এই পূজা মতা কুকুৰাৰে কৰা হয়। ইয়াৰ পিছত গৰ্ভৱতী মহিলা জনীৰ একো অসুখ-বিসুখ নাথাকিলে দুনাই পূজা কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। কিন্তু মহিলাজনী সন্তান প্ৰসৱৰ দিনা এটা কণী দুচোৰাকৈ কাটি (গাঁও হেমফু' (গাঁও দেৱতা)ৰ প্ৰতি আগলতি কলপাতত আগবঢ়াব লাগে।

২. নৱজাতকৰ নামকৰণ উৎসৱ :

সন্তান জন্ম হ'লে নৱজাতকৰ মাক- বাপেকৰ মতে এজন বিজ্ঞ মাংগালিতৰ সহায় লোৱা হয়।

এই মাংগলতিজনে পুত্ৰ সন্তান হ'লে বাংঅ- পৰিয়ালৰ কোনো মৃত পুৰুষৰ পুনৰ জন্ম হৈছে নে নাই সেই বিষয়ে কয়। পুনঃ জনম হৈছে বুলি যদিহে সত্য প্ৰমাণিত হয় তেন্তে নৱজাতকৰ সোঁহাতত ন ডোল পকা ৰঙাঁসূতাৰে বান্ধি নামকৰণ কৰা হয়। এই পকা ৰঙাঁসূতাৰে বন্ধা কাৰ্যই নৱজাতকৰ নামকৰণ উৎসৱ। ঠিক তেনেদৰে কন্যা সন্তানক পাঁচডাল পকা ৰঙাঁসূতাৰে হাতত বান্ধি পূৰ্বৰ মৃতকে পুনৰ্জন্ম লৈছে বুলি নামকৰণ কৰা হয়। হুমাৰ পিছত পুত্ৰ আৰু কন্যা সন্তানৰ নাৰী হিগাৰ পিছত পুত্ৰ-কন্যাৰ মংগলাৰ্থে 'হেমফু' দেৱতাক পূজা অৰ্চনা কৰা হয়। এই উৎসৱত সকলোৱে হেমফুৰ নৈবেদ্য গ্ৰহণ কৰে। তিনি মাহত পুত্ৰ সন্তানৰ জাল, মোমায়েকে ছেদন কৰে।

৩. কন্যাৰ যৌৱন কাল:

কাৰ্বি সমাজ ব্যৱস্থাত কন্যা সন্তানৰ ঋতু কথা বাংঅ-পৰিয়ালৰ তিৰোতা মানুহখিনিয়েহে গম পায়। পুৰুষক এই কথা জনোৱা নহয়। কন্যাৰ যৌৱন কাল ৰাষ্ট্ৰ হোৱাটো নিষেধ। কাৰ্বি সমাজত কন্যাৰ ঋতুস্ৰাৱৰ উৎসৱ নাপাতে আৰু বাল্য বিবাহো নহয়। যৌৱনপ্ৰাপ্ত যুৱতীবিলাকে পছন্দৰ দৰা নিজে বিচাৰিব নোৱাৰে। ডেকা ল'ৰাবিলাকেহে ছোৱালী নিৰ্বাচন কৰা নিয়ম। আগৰ দিনত মোমায়েকৰ ছোৱালীজনীক সূতা বান্ধি বন্দোবস্ত কৰা হৈছিল। আনফালে কোনো এজনী ছোৱালীৰ বাংঅ-পৰিয়ালত ল'ৰা সন্তান নাথাকিলে ছোৱালীক 'জিৰছাং' যুৱসাংঘত সমস্যা

হিচাপে অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হয়। এই সংঘৰ সদস্যাগৰাকীয়ে 'টেৰাঙ'বা আবাসগৃহত থকাৰ নিয়ম নাই। যুৱ-সংঘৰ দ্বাৰা পৰিচালিত কাৰ্যক্ৰমণিকাবোৰৰ কাম সম্পূৰ্ণ কৰি নিজ ঘৰলৈ ঘূৰি আহে। কিন্তু যুৱতী-গৰাকীক 'জিৰেছং'ৰ সদস্যাৰ অন্তৰ্ভুক্তৰ আগতে নাৰী শুদ্ধিকৰণৰ এৰাংসুথা হাতত বন্ধাটো বাধ্যতামূলক। তেনে নাৰী শুদ্ধিকৰণ নকৰা যুৱতীক 'আদামাচাৰ' অৰ্থাৎ বিবাহৰ বাবে অযোগ্য পাত্ৰী হিচাপে চিনাক্ত কৰা হয়। কন্যাৰ যৌৱন কালত পালন কৰিবলগীয়া উৎসৱ হয়মানেই।

৪. বিবাহ (আদামাচাৰ):

কাৰ্বি জনজাতিৰ সমাজত অনেক প্ৰথাৰ দৰে বিবাহ প্ৰথাও পূৰ্বৰে পৰা চলি আহিছে। এই বিবাহ প্ৰথা বা পদ্ধতিৰ মতে কন্যাজনীৰ পৰিয়ালত যি ৰীতি-নীতি চলি আহিছে সেই ৰীতি-নীতিৰ দ্বাৰাইহে বিবাহ সম্পাদন কৰা হয়। কাৰণ কন্যা জনীৰ গোত্ৰ বা উপাধিলৈ অগ্ৰাধিকাৰ লাভ কৰে। আজীৱন কন্যাজনীয়ে পৰিয়ালত মান-মৰ্যাদা লাভ কৰে আৰু স্বামীৰ ঘৰৰ প্ৰথা তথা সংস্কৃতিৰ কাজ-কৰ্মত নিয়োজিত হৈ যায়।

কাৰ্বি জনজাতিৰ সামাজিক ব্যৱস্থা মূলতঃ পাঁচটা গোত্ৰৰ মাজতে বৰ্তি থাকে। এই গোত্ৰ সমূহ হ'ল টেৰণ, তেৰাং, ইংহি, ইংতি আৰু তিমুং। এই পাঁচটা গোত্ৰৰ ভিতৰতে সমাজৰ সকলোখিনি ব্যৱস্থা পালন কৰি পৰস্পৰে পৰস্পৰক সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়ায়। ইয়াৰ উপৰি নিজৰ

গোত্র বজাই ৰখাৰ লগতে শহুৰ মোমাইৰ গোত্র সদায় উচ্চস্তৰত থাকে। তাৰোপৰি ভাগিন-ভাগিনী গোত্রৰ মৰ্যাদা অক্ষুন্ন থাকে।

বিবাহৰ স্বত্রে দুই খালপাতিৰ গোত্র বেলেগ বেলেগ হ'লেও একে স্ত্রীৰ গোত্রত বিয়া কৰিলে তেওঁলোকৰ সন্তান-সন্ততিৰ মাজত ককাই-ভাই, বাই-ভনীৰ সম্পৰ্ক থাকে আৰু সম্বোধন তুমি, তই বুলিহে কৰা হয়। কিন্তু গোত্র গোত্রৰ একো সম্বন্ধ নাথাকিলে তেওঁলোকৰ ভিতৰত সম্বোধন সদায় মান্যাৰ্থত অৰ্থাৎ আপুনি, আপোনা সম্বোধন কৰা হয়। আনফালে একে গোত্রৰ লোক বুলিহে কৰা হয়। আনফালে একে গোত্রৰ ভিতৰত সম্বন্ধৰ বান্ধোনত তুমি, তই বুলি মতা-টোহে নিয়ম। কিছু কিছু ক্ষেত্রত মাকক আৰু শাহুৱেকক আপুনি বুলিহে মতাৰ নিয়ম।

আগৰ কালত কাৰ্বি বিবাহ সূত্রৰ মতে দুই পৰিয়ালৰ মাজত বৈবাহিক সম্পৰ্ক পাতিব খুজিলে তিনিটা চৰ্ত আৰোপ কৰা হৈছিল। প্ৰথম চৰ্ত হ'ল দৰাজনে গভীৰ থকা, দ্বিতীয় চৰ্ত দৰাজন আজীৱন ছোৱালীৰ গাঁৱৰ বাসিন্দা হোৱা আৰু তৃতীয় চৰ্ত দৰাজনে আজীৱন ছোৱালীৰ গাঁৱৰ বাসিন্দা হোৱা আৰু তৃতীয় চৰ্ত হ'ল পূৰ্ণাংগ আদামাচৰ কাৰ্য সম্পূৰ্ণ কৰা। এই তিনিটা চৰ্তৰ যিকোনো এটা চৰ্তৰ সন্মতিৰ সাপেক্ষেহে বিবাহ কাৰ্যৰ প্ৰস্তুতি চলায়। বিবাহ কাৰ্যৰ সম্পূৰ্ণ প্ৰস্তুতিৰ দুটা ভাগত বিভক্ত কৰা হয়। প্ৰথমে ভাবী দুই বিয়নীৰ মাজত বিবাহ সম্পৰ্কে বাৰ্তালাপ (নোংপি নেংচে কাচিংৰীক), দ্বিতীয় কন্যা বন্দোবস্ত (বান্তা কাচিংথুন), তৃতীয়

সন্মতি প্ৰদান (কোপাতিনি), চতুৰ্থ বিবাহৰ দিন ধাৰ্য্যকৰণ (আৰ্থনি কেফা), পঞ্চম কন্যা দান (পাতেৰি পাংদন), ষষ্ঠ কন্যাৰ সজোৱা পোছাক-পৰিচ্ছদ উভতোৱা (পেহ ৰিছ কাচেম্মান)। এই ছয়টা অধ্যায়ৰ উদযাপন সম্পূৰ্ণ হ'লেহে পূৰ্ণ আদামআচাৰ বা বিবাহৰ আখ্যা দিয়া হয়। আদামআচাৰ সম্পন্ন কৰাৰ লগত সামঞ্জস্য ৰাখি আন এটা কৰণীয় কাম হ'ল নৱ-দম্পতীৰ সুখময়জীৱন ধাৰণৰ মংগলাৰ্থে ইষ্ট দেৱতা হেমফুৰ আশীৰ্বাদ বা আশিসবাণী হ'বৰ বাবে পূজা আগবঢ়োৱা। এই হেমফু পূজা কন্যাৰ ঘৰত পিছদিনা গমন পতা হয়। কন্যাঘৰত যদি এটা ৰঙা মতা কুকুৰাৰে পূজা কৰা হয় তেন্তে পৰোক্ষভাৱে পিছদিনাখন ঘৰ পোৱাৰ পিছত দৰাঘৰতো দুটা ৰঙা মতা কুকুৰা আৰু এজনী ৰঙা মাইকী কুকুৰাৰে হেমফু পূজা পতা হয়। আকৌ, কন্যাঘৰত যদি দুটা ৰঙা মতা কুকুৰা আৰু এজনী ৰঙা মাইকী কুকুৰাৰে পূজা পতা হয় তেন্তে দৰাঘৰতো দুটা মতা ৰঙা কুকুৰা, এজনী ৰঙা মাইকী কুকুৰাৰ লগতে এটা বগা ছাগলী বলি দিয়া হয়। উল্লেখনীয় দিশ এটা আছে যে দুই বিধৰ বিবাহ যদিহে প্ৰথমতে আৰম্ভণিৰে কৰি গৈছে তেন্তে ল'ৰা-ছোৱালী উভয়ৰে ক্ষেত্ৰতো আৰম্ভণিভাৱে সম্পন্ন কৰা হয়। শুভ-বিবাহৰ কাৰ্য উদযাপনৰ প্ৰাক্ মুহূৰ্তত এই সম্পৰ্কে বিতংভাৱে আলোচনা কৰা নিয়ম।

কাৰ্বি আদামআচাৰ বা বিবাহসংস্কাৰৰ তিনটা প্ৰচলন আদিমনিৰ পৰা চলি আহিছে আৰু বৰ্তমানলৈকে চলি আছে। এই তিনটাৰ প্ৰচলনৰ

অবিহনে কোনো বিবাহ সম্পন্ন নহয়। অৱশ্যে তিতা লাউৰ প্ৰচলনৰ নিয়মত ঠাইবিশেষে পাৰ্থক্য হোৱা দেখা যায়। কিছুমান ঠাইৰ কাৰ্বি সমাজত ইয়াক তিনিটাকৈ পাঁচটাকৈ আৰু নটাকৈ ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়।

যি যি নহওক, কাৰ্বি জনজাতীয় সমাজত আহ্বানি আৰু বৰ্তমানেও মোমায়েকৰ ছোৱালীক বিয়া পতাটো নিয়ম আছিল। কিন্তু এই ব্যৱস্থা প্ৰায় সলনি হৈছে। এই বিবাহৰ প্ৰথা সলনি হোৱাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত মোমাইৰ ছোৱালীৰ বাহিৰে অন্য গোত্ৰৰ ছোৱালীক বিবাহ কৰা দেখা যায়। এনে বিবাহক নিয়ম বহিৰ্ভূত বিবাহ বুলি সমাজে গণ্য কৰে। তাৰোপৰি মাকৰ গোত্ৰ একে হ'লে যিকোনো গোত্ৰৰ দৰাৰ সম্পৰ্ক হ'লে ল'ৰা-ছোৱালীৰ মাজত সম্পৰ্ক সদায় ভাই-ভনী হয়। এই ভাই-ভনী সম্পৰ্কৰ মাজত বিবাহ হ'লে ভীষণ অপৰাধ বুলি গণ্য কৰে আৰু মোমাই গোত্ৰৰ ছোৱালী বাদ দি বিয়া পাতিলে 'নিংহু চাৰকান' অৰ্থাৎ মোমাইৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰা হয়।

৫. মৃত্যু উৎসৱ ঃ

কাৰ্বি সমাজত মৃত ব্যক্তিক মান-মৰ্যাদাৰে আদৰ কৰে। সেয়েহে মৃত ব্যক্তিৰ পাৰ্থিব শৰীৰৰ টোক সুন্দৰকৈ সজাই-পৰাই শোৱা কোঠাত সজাই থয়। মৃত্যুৰ লগে লগে মৰিশালিলৈ নিয়া নহয়। মৃত ব্যক্তিক এদিন বা দুদিন ঘৰত ৰাখি মিত্ৰ-

-কুটুম্ব, আওষ্ঠী-বওষ্ঠী; বন্ধুবৰ্গৰ শেষ সাক্ষাতৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। মৃত ব্যক্তিলৈ অনা বয়বস্তুবোৰ 'তাৰখেপী' অৰ্থাৎ বিৰহৰ গীত গোৱা মহিলাৰ গীতৰ মাজেৰে মৃতকক শুনোৱা হয়। মৃতকৰ আহাৰ 'আনজাম' ৰান্ধনীয়ে ৰান্ধে। ইফালে মৃতকক জ্বলাবৰ বাবে নিৰ্দিষ্ট স্থান 'তিপিততলে' অন্ত্যেষ্টিক্ৰিয়া কৰা হয়। মৃত ব্যক্তিৰ বংশৰ তিপিততলে তেওঁৰ অস্থি পোতা হয়। তিনিদিনৰ পিছত আকৌ অস্থি পোতা স্থানত পুনৰ পিণ্ড দান কৰা হয়। কিন্তু অস্বাভাৱিকভাৱে মৃত্যু হোৱা ব্যক্তিক উদ্ধাৰ নকৰিলে বংশৰ তিপিতত অন্ত্যেষ্টিক্ৰিয়া কৰাটো নিষেধ। জীৱ-জন্তু যেনে বাঘৰ আক্ৰমণত মৃত্যু হোৱা ব্যক্তিক দাহ নকৰে, মাটিত পুতি থয়। তেনে ব্যক্তিৰ আনকি পুনৰ্জন্মও হ'ব নোৱাৰে। মৃতকৰ আদ্যশ্ৰাদ্ধ কৰাৰ দিনাখন পুতি থোৱা অস্থি বুটলি আনি শেৰৰ 'কুমলীন' সাজি তাৰ ভিতৰত সুমুৱাই থয়। পুৰুষ বা নাৰীৰ কুমলী বা প্ৰতি-মূৰ্তি সাজি চমাংকান প্ৰথা উদযাপন কৰা হয়। মৃত ব্যক্তিৰ কুমলীন পুনৰ মৰিশালিলৈ নি বংশৰ তিপিতত আকৌ দাহ কৰা হয়। মৃত ব্যক্তিৰ কুমলীন পুনৰ মৰিশালিলৈ নি বংশৰ তিপিতত আকৌ দাহ কৰা হয়। সংস্কাৰ কৰাৰ অন্তত পৰমেশ্বৰৰ 'চমগুৰুং'ত বিলীন হ'ল বুলি গণ্য কৰা হয়।

—x—x—x—x—

বড়ো নৃত্য

তিৱা নৃত্য.

মিচিং নৃত্য

কার্বি নৃত্য

চুটিগল্প

চুটিগল্প হ'ল, সাহিত্যৰ এনে এবিধ কলা য'ত মানৱ জীৱনৰ এক নিৰ্দিষ্ট মুহূৰ্তৰ চিত্ৰ সংযমী অথচ ব্যঞ্জনাময়ী ৰূপত তুলি ধৰা হয়।

১। নীলা পাখিৰাৰী - জীৱন — ২৮ - ৩২
২। মানস ডেকা — অনুতাপ — ৩৩ — ৩৫

জীৱন

-নীতা পাটোৱাৰী

হঠাৎ মোবাইলটো বাজিল —

কিৰি ৰিং কিৰি ৰিং......

সাধনাই ফোনটো ৰিচিভ কৰিলে, কিন্তু তাই গম পোৱা নাছিল যে এই ফোন কলটোৱেই যেন তাইৰ জীৱনলৈ এজাক ধুমুহা নমাই আনিব।

সাধনা: হেল্ল?

হস্পিতাল: হয়! GMC হস্পিতালৰ পৰা কলোঁ। আপুনি অজিত বৰুৱাৰ পত্নী হয় নে?

সাধনা: হয় কওঁকচোন।

হস্পিতাল: আপোনাৰ স্বামী অজিত বৰুৱা আৰু নাই......

কথাষাৰ শুনি যেন তাই

কিছু সময় তাকে চাইহে থাকি ব'ল, আৰু

হঠাৎ এটা বিকট চিঞৰ মাৰি মাটিত বেহুচ

হৈ পৰিল। গাঁৱৰ সকলো মানুহেও খবৰটো

শুনি মইনাৰ ঘৰত আহি উপস্থিত হ'ল।

তেনেতে মাইনা আৰু আইতাৰ

একমাত্ৰ আশা বৰুৱীয়া পুত মইনা আছিলে,

স্কুলৰ পৰা। ঘৰত ইমানবোৰ মানুহৰ ভিৰ

দেখি সি একো বুজি পোৱা নাই, দৌৰি গৈ

সি মাকৰ ওচৰ পালে। মাকৰ অৱস্থাটো

দেখিও সি হতভম্ব হৈ ব'ল ......

মা তুমি কিয় এনেদৰে বহি আছা?

কি হৈছে মা, তুমি কান্দিছা?

ওমা তুমি কি কাপোৰ পিন্ধিলা ইমান বগা?

তোমাৰ কপালৰ ৰঙা ফুটটো কি হ'ল?

দেউতা ক'ত গ'ল মা?

মইনাৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ

দিবলৈ মাৰ্হনাই তো সকলোৱে শক্তি হেৰুৱাই পেলাইছে। মইনাই মাকৰ ওচৰলৈ গৈ মাকৰ গাতে জোকাৰি শুধিলে-'মা কেথান কি হৈছে' মাৰ্হনাই পুতেকক সাৱটি সাৱটি ধৰি হুহুৰ মাতত হৈ গুৰ কান্দিলে। তাই যেন পুতেকৰ সন্মুখত নিমাত হৈ পৰিছিল, কি কব কি বুজাব সেই সৰু ল'ৰাটোক যে কি হৈছে। সকালে কথা যেন শেষ হৈ পৰিছিল মাৰ্হনাৰ ওচৰত।

তথাপিও খুনুকা মাতেৰে একমাত্ৰ পুতেকৰ মুখলৈ চাই চকুপানী মচি ক'লে — দেউতাৰ আৰু নাই অ' সোণ, তোমাৰ দেউতা আৰু কেতিয়াও ঘূৰি নাহে। মন গ'লেও তই আৰু তেওঁক লগ পাব নোৱাৰা।

মইনা: কিয় নাহে অ' মা কি হৈছে দেউতাৰ?

মাধৱন : দেউতাৰ আকাশত গুচি গ'ল অ'

ওপৰৱালাৰ ওচৰত ।

মইনা : তাৰমানে দেউতাক আৰু কেতিয়াও

ঘূৰি নাহে মা আমাৰ ওচৰত !

মাধৱন: নাহে অ' সোণ ....

হঠাৎ এজাক ধুমুহা আহি তাইৰ ঊৰণটো খপ খপ কৰি লৈ গৈছিল যদিও এতিয়াও পুতেক মইনাৰ মুখলৈ চাই সেই অই আখৰটো হেৰাই যোৱাৰ ৰং বেৰ ঘূৰাই আনিছিল । ঘটনাটোৱে মাধৱনৰ মুখৰ হাঁহি কাঢ়ি নিছিল যদিও মইনাৰ কাষে অই আখৰটো হাঁহিব শিকিছিল । আমাৰে পিন্ধাই দিয়া সেই বগা কাগজখনৰ অই নিশিকি পুনৰ ৰঙীন পৃথিৱীলৈ ঘূৰি গৈছিল মইনাৰ মুখলৈ চাই ।

কেইদিনমান পিছত তেওঁ নিজৰ কাষে এটা আৰু কাগজ বিচাৰি লৈছিল আৰু

মইনাৰ লগত জীৱন কটাইছিল। তথাপিও জগতে সমাজৰ নানা কুকৰ্মৰ পৰা আঁতৰি থাকিব, কিমান মানুহৰ কত যে কি কথা। কেতিয়াবা কিছুমান মানুহৰ মুখত আহি তাইৰ কাণত পৰে — 'এগৰাকী বিধবা নাৰীয়েহে হেনো পুৰুষ নহলে সমাজত জীৱন - নিৰ্বাহ কৰাটো বৰ কঠিন'।

বহু মানুহে মইনাক দুৰ্বল বুলি ভাবি তাইৰ সৰলতাৰ সুযোগ লব বিচাৰিছিল যদিও তাই কিন্তু সাহসেৰে তাৰ উত্তৰ দি গৈছিল। বহু কথাই তাইক মানসিক ভাৱে ভাঙি পেলাইছিল যদিও সকলো কথা আওকাণ কৰি মইনাক এজন ভাল মানুহ কৰাৰ উদ্দেশ্য আগত ৰাখি সকলো বাধা - বিঘিনি নেওচি আগবাঢ়ি গৈছিল জীৱনৰ বাটে।

—x—x—x—x—

অনুতাপ

-মানস ডেকা

মেট্ৰিক পাছ কৰাৰ পাছত উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে অনিলক দেউতাকে চহৰৰ কলেজত নাম ভৰ্তি কৰাই দিছিল। অনিল এজন মেধাৱী ছাত্ৰ। সি পঢ়াশুনাত চোকা আছিল লগতে নম্ৰ স্বভাৱৰ আছিল। আৰ্থিক ভাৱে টকাকিয়াল নহলেও মেধাৱী ছাত্ৰ বাবে চহৰৰ ভাল কলেজ এখনত নাম লগাব পাৰিছিল। গাওঁৰ পৰা সি চহৰত থাকি চহৰৰ কলেজত পঢ়িবলৈ ল'লে। সি পঢ়াশুনাত ভাল আছিল বাবে তাক সকলো শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰী ভাল পাইছিল আৰু মৰম কৰিছিল। কিন্তু ইয়াৰ

সাৰে একে শ্ৰেণীৰ লৰা কেইজনমানে তাক হিংসা কৰিছিল। অনিলৰ সিহঁতৰ প্ৰতি কোনো বেয়া ভাৱ নাছিল বৰং সি বন্ধুত্ব কৰিবহে বিচাৰিছিল কিন্তু তাৰ সলনি হিংসাৰ বাবে তাৰ শ্ৰেণীৰ লৰাকেইজনে তাক বেয়াকৈ মাৰপিট্ কৰিছিল। ইমানখিনি কৰাৰ পিছতো সিহঁতৰ প্ৰতি প্ৰতিশোধ ভাৱ নাহিল।

কেইদিনমান পিছত হঠাৎ এদিন অনিলক মাৰপিট কৰা সেই লৰাকেইজনৰ ৰাহুল নামৰ লৰা এজনে বাইক দুৰ্ঘটনাত বৰ বেয়াকৈ আঘাত পালে। সেই সময়ত অনিলে টিউচনৰ পৰা ঘৰলৈ বুলি উভতি আহি দেখা পালে যে বাটত বহুত মানুহৰ সমাগম। আগবাঢ়ি গৈ দেখিলে যে তাৰ শ্ৰেণীৰে তাক মাৰপিট কৰা ৰাহুলৰ দুৰ্ঘটনাত আঘাত পাইছে। সি কোনো কথা নাভাৱি তৎক্ষণাত ৰাহুলক ওচৰৰ চিকিৎসালয়ত লৈ গৈ ভৰ্তি কৰায় আৰু ৰাহুলৰ মাক-দেউতাকক খবৰ দিয়ে। মূৰত বেয়াকৈ আঘাত পোৱা বাবে চিকিৎসকে তেজ প্ৰয়োজন হ'ব বুলি

কোৱাত অনিলে তেজ দিলে। কিছু সময় পিছত বাস্থলৰ যেতিয়া চেতনা ঘূৰি আহিল সেই সময়ত মাক দেউতাক আৰু অনিলক ওচৰত দেখা পালে। চিকিৎসকৰ মুখৰ পৰা অনিলে কৰা সহায়ৰ কথা গম পালে তেতিয়া বাস্থলে নিজৰ কৰ্মৰ বাবে লাজ পালে আৰু নিজৰ ভুল বুজি অনিলক ক্ষমা বিচাৰিলে। বাস্থলৰ মাক দেউতাকে অনিলক সি কৰা সহায়ৰ বাবে ধন্যবাদ জনালে। বাস্থলে নিজৰ ভুল বুজি পালে আৰু নিজৰ কৰ্মৰ বাবে অনুতপ্ত হ'ল। অনিলেও সকলো পাহৰি বাস্থলৰ লগত ভাল বন্ধুত্ব গঢ়ি তুলিলে। শ্ৰেণীৰ আনসকলোবোৰ লৰাই নিজৰ ভুল বুজি পালে। সিহঁতেও অনিলক ক্ষমা বিচাৰিলে আৰু অনিলে সিহঁতক ক্ষমা কৰি দিলে। এনেদৰে সেইদিনাৰ পৰা সিহঁত ভাল বন্ধু হৈ পৰিল।

—x—x—x—x—

কবিতা

কবিতা হ'ল জীৱনৰ বৈচিত্ৰ্যময় আৰু জটিল সৃষ্টি । কবি হৃদয়ৰ ভাবানুভূতিৰ কল্পনাৰে মিশ্ৰিত, যাৰ ছন্দ লহৰত অভিব্যক্ত কলাত্মক সৃষ্টি ।

১/ অনামিকা সিংহা – মৰমবোৰ তোমাৰ বাবে – ৩৬

২/ শিপ্ৰা দেৱনাথ – প্ৰকৃতিৰ নিয়তি – ৩৭

৩/ ৰূপালী ৰয় – মৰম – ৩৮

৪/ মামনি ডেকা – স্মৃতিৰ কোঠালি – ৩৯

৫/ জোনমণি ৰয় – স্মৃতিৰ পীড়া – ৪০

৬/ নিশাৰাণী সৰকাৰ – বিশুদ্ধ আকাশ বিশুদ্ধ বতাহ – ৪১

৭/ প্ৰিয়ংকা দেৱী – শৰৎ – ৪২

মৰমবোৰ তোমাৰ বাবে

অনামিকা সিংহা

ভালপাওঁ বুলি ক'লে হয়তো
মোৰ ভালপোৱাৰ গভীৰতা
অনুভৱ কৰিব নোৱাৰিবা তুমি
আৰু হয়তো প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰিম মই,
তথাপিও জানা এদিন হেপাহ পলোৱাই
তোমাৰ হৃদয়ত আৰি দিবৰ বাবে
সাচি ৰাখিছো
মৰমবোৰ তোমাৰ বাবে।
মই কবিতা লিখিম, প্ৰেমৰ।
মোৰ কবিতাৰ প্ৰতিটো শব্দৰ অন্তৰালত
নিহিত হৈ থাকিব তোমালৈ মোৰ
অদ্ভুত ভালপোৱাৰ ঠিকনা।।
আৰু সেই ভালপোৱাৰ ঠিকনাৰ উমান পাই
তুমি এদিন মোক সুধিবা,
"আৰে ইমানবোৰ মৰম নো কাৰ বাবে?"
সেইদিনা এগালমান সাহস গোটাই
কৈয়ে দিম দিয়া
সাচি ৰাখিছো জানো মৰমবোৰ তোমাৰ বাবে।

প্ৰকৃতিৰ নিয়তি

শিপ্ৰা দেৱনাথ

প্ৰকৃতিৰ নিয়তি
ফুলবোৰ ফুলিছে
ছিঙি পেলাইছা
গছবোৰ গজিছে
কাটি পেলাইছা ।
উশাহৰ বাট বন্ধ কৰিছা
নতুন প্ৰজন্মৰ উন্নতি শীৰ্ষৰ সলনি
ধ্বংসৰ বাট কঢ়িয়াই আনিছা
কি শিকাবা নতুন প্ৰজন্মক
নিজেই ভুল কৰিছা ।
কি ভাবিছা
মৰহি যাব ধৰা ফুল
ফুলাব পাৰিবা নোৱাৰা
নৈৰ সদায় সাগৰলৈকে গতি
যি সম্পৰ্ক অনাদি
সুঁতি সলনি হলেও
নৈয়ে শিকায় জীৱনৰ পাঠ
ধ্বংস সহজ সৃষ্টি কঠিন
এয়াই জীৱনৰ নিয়তি ।

মামনি ডেকা

স্মৃতিৰ কোঠালি

আজি সেই তাহানিৰ দিনৰ
আপোন মহাবিদ্যালয়খনলৈ গলোঁ
সকলো সলনি হ'ল;
কৃষ্ণচূড়াডাল ছুই এপাহ হৈ আছে
কাষৰতন ডালিত লওঠা,
নিৰিবিলি কিন্তু একেই আছে
বৰ শান্ত আৰু গহীন।
সৈতকীয়াবোৰ দেখিয়েই ভাল লাগিল
সকলো জীপাল হৈ আছে
বৰষুণ আহিছিল চাগে;
শেষত অনুভৱ কৰিলোঁ
তুমি তাতেই আছিলা;
মহাবিদ্যালয়ৰ সেই শান্ত
বতাহজাকৰ মাজত।

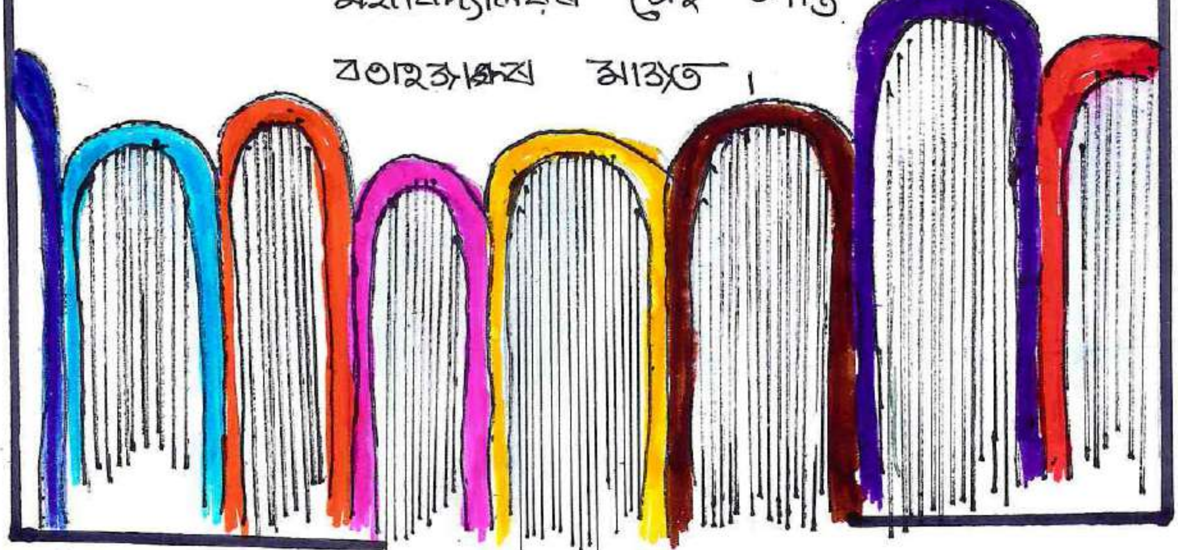

জোনমণি ৰয়

স্মৃতিৰ পীড়া

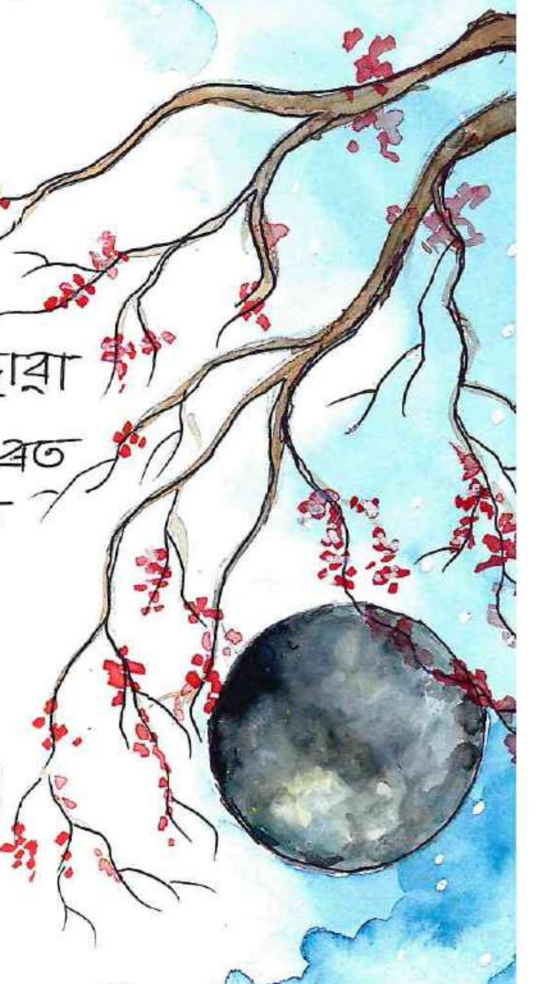

জোনাক জোনাক গোন্ধোৱা
সন্ধিয়াৰ কানি মুনি পৰ্বত
আকাশৰ চোতালত
তৰাৰে ভৰা বাগিচাত
অকলশৰে বহি
নীৰৱতাত ডুবি ডুবি
হৃদয়ংগম কৰিছোঁ ।

এৰোঁ বুলি এৰিব নোৱাৰি স্মৃতিক
স্মৃতিৰ জন্মহে আছে, নাই মাথোঁ মৃত্যু
স্মৃতি কেতিয়াও নজৰে, নপমে

স্মৃতিৰ পীড়া যন্ত্ৰণাকৰ
স্মৃতিৰ বোজা মৰণকাতৰ

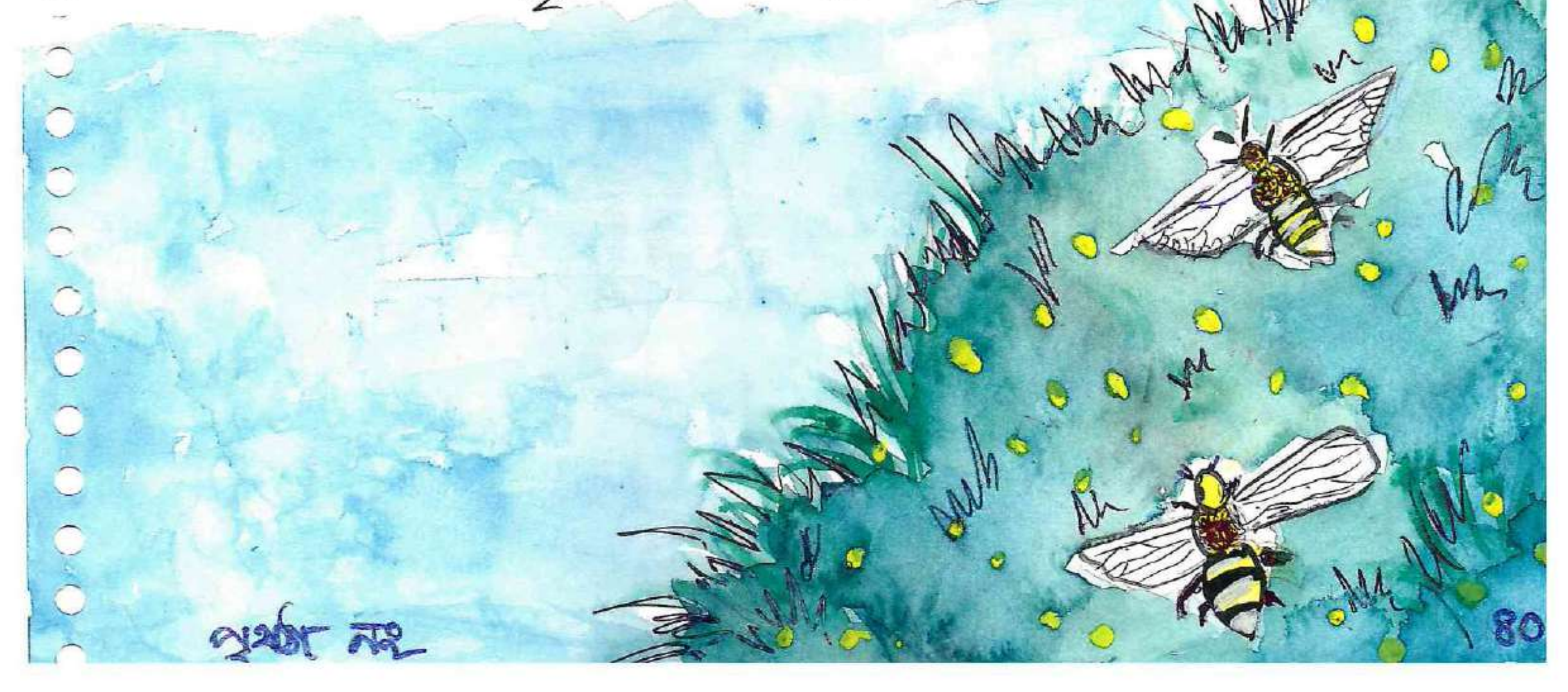

স্নিগ্ধ আকাশ, স্নিগ্ধ বাতাস

শিবানী সরকার

স্নিগ্ধ আকাশ, স্নিগ্ধ বাতাস
সবুজ ঘাঁসে ঘাঁসে
মিষ্টি আলোর ঝিকিমিকি
হাওয়ার সাথে ভাসে।
শীতল হাওয়ার পরিবেশে
দুলিয়ে কলি হাসে,
দূরের বাঁশির সুর
কাণে ভেসে আসে,
নিকুঞ্জ লতিকার প্রতি শিরে শিরে
স্নিগ্ধ কিরণ নাচে,
নদীর তীরের হংস দুটি
দুজন পাশে পাশে।

শৰৎ

প্ৰিয়াংকা দেৱী

বুকুত হেজাৰ বেদনা লৈ
শৰৎ যেন আকৌ উভতিল
কিন্তু,
এই শৰৎ যেন এইবাৰো
উকা হৈয়ে ৰ'ল,
আহিনৰ আকাশলৈ চাই
বহু সময়ৰ ভাৱনাৰ টোপোলাটো লৈ
নিথৰে চাই ৰ'লো
নেজানো তুমি আকৌ
আহিবানে, নাহা।
কুৱলীক সাৱটি প্ৰাণ খুলি আকৌ
হাঁহিবানে নেহাঁহা
মাথো এইটোৱে জানো,
শৰতৰ বতৰে আকৌ
বিষাদবোধ গুচোৱাই আনিব
কোনো এটি শৰতৰ বতৰত,
আকৌ লগ পোৱাৰ আশাৰে
দূবৰিৰ দলিচা পাৰি
বাটে বাটে শেৱালি সিঁচি
পদূলি পাৰকি তুমি,
শৰৎ তুমি আকৌ আহিবা॥

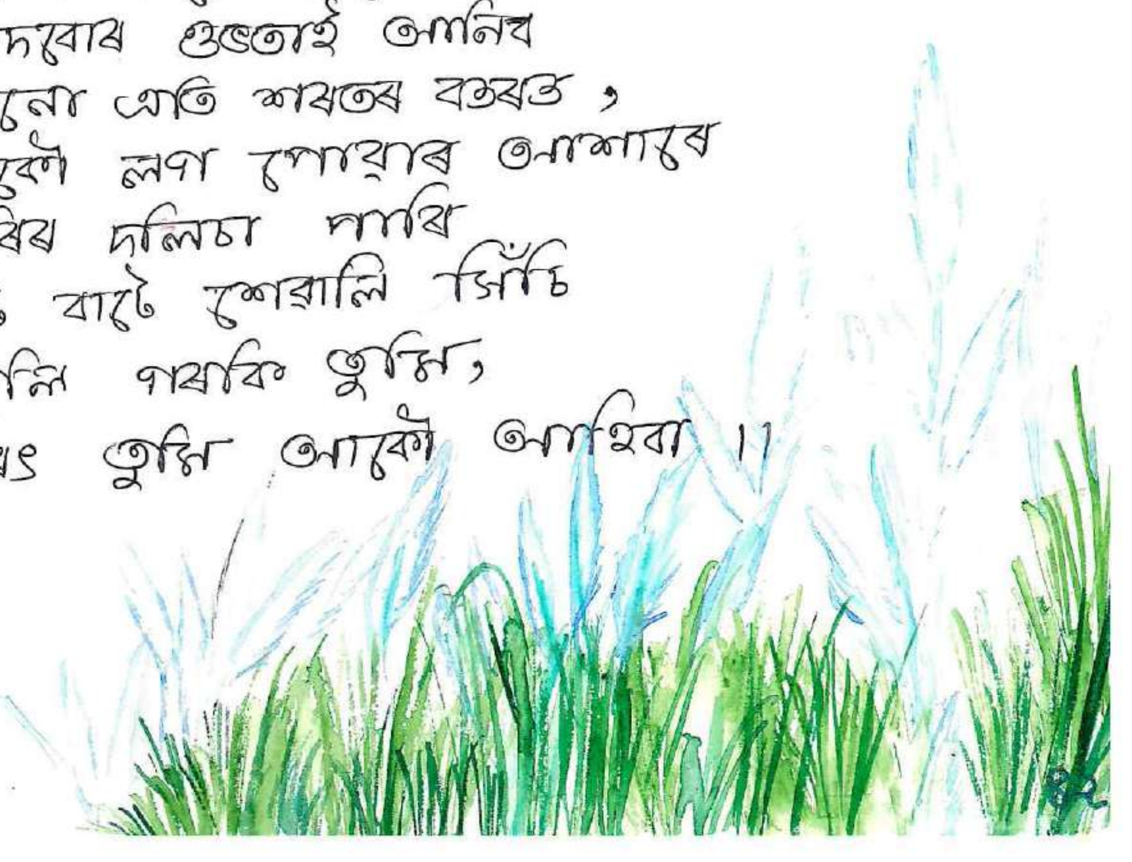

প্ৰবন্ধ

প্ৰবন্ধ হ'ল, চিন্তা প্ৰধান ব্যাখ্যাত্মক ৰচনা ।

১। বিশাল শৰ্মা - তিনি বৃক্ষৰ মহত্ত্ব - ৪৩-৪৭

২। বিকাশ বৈশ্য - বন্ধুত্ব - ৪৮-৪৯

৩। চন্দন বৰ্মন - সমাজত ল'ৰা আৰু ছোৱালীৰ স্থান - ৫০-৫১

৪। চন্দন বৰ্মন - সময়ৰ মূল্য - ৫২-৫৪

৫। সংগীতা তালুকদাৰ - নিনাসক্ত সুৰ অজন্ম - ৫৫-৬০

তিনি গুৰুৰ মহত্ত্ব

—বিশাল শৰ্মা

'গু' শব্দে অজ্ঞান আন্ধাৰ 'ৰু' শব্দে দিপ্তী বা পোহৰ, হৃদয়ত ভক্তিৰ প্ৰদীপ জ্বলাই যিয়ে জীৱৰ অজ্ঞান অন্ধকাৰ দূৰ কৰে, সেইজনাই হৈছে গুৰু। গুৰু তিনি প্ৰকাৰৰ -

১/ আদি গুৰু পিতৃ - মাতৃ

২/ শিক্ষাগুৰু

৩/ শৰণদাতা গুৰু

১/ আদি গুৰু :-

পিতৃ - মাতৃয়ে হ'ল আমাৰ জীৱনৰ আদিগুৰু। পিতৃ - মাতৃৰ কৃপাতেই আমি এই ভৱ - সংসাৰখন দেখিবলৈ পাইছো। মাতৃয়ে দহ - মাহ, দহ দিন গৰ্ভত ধাৰণ কৰি জন্ম দি অশেষ কষ্ট কৰি ডাঙৰ - দীঘল কৰিছে। পিতৃয়ে অশেষ কষ্ট কৰি পোহপাল দিছে। আমাৰ যাতে

পিতৃ-মাতৃয়ে অনাহাৰে অনিদ্ৰাই কিমান যে কষ্ট ভোগ কৰিছে তাৰ ঠিক নাই।

প্ৰথমতে কথা, চলন-ফুৰন, আচাৰ-ব্যৱহাৰ আদি আমি পিতৃ-মাতৃৰ পৰাই শিকিছো। কোনো কথাতে ভুল-ভ্ৰান্তি লোপোৱাকৈ নিজে নাখাইও খুৱাই, নিজে নিপিন্ধিও পিন্ধায় পিতৃ-মাতৃয়ে আমাক ঔষধ-পাতি কৰে। সেয়েহে পিতৃ-মাতৃয়েই আমাৰ আদিগুৰু।

পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰতি আমাৰ সদায় অবিচলিত ভক্তি থাকিব লাগে। পিতৃ-মাতৃৰ বাক্য আৰু উপদেশ সদায় আমাৰে-আখৰে পালন কৰিব লাগে। পিতৃ-মাতৃয়ে দুখ পোৱা কাম ল'ৰা-ছোৱালীয়ে কেতিয়াও কৰিব নালাগে। প্ৰত্যেক পিতৃ-মাতৃয়ে বিচাৰে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালী জ্ঞানী-গুণী আৰু সৎ হওক।

সেয়েহে পিতৃ-মাতৃৰ ইচ্ছা-পূৰণ কৰাৰ বাবে প্ৰত্যেক ল'ৰা-ছোৱালী মনোযোগী হ'ব লাগে। পিতৃ-মাতৃৰ আশীৰ্বাদে ল'ৰা-ছোৱালীৰ জীৱন উজ্জ্বল কৰি তোলে। সেয়েহে কেতিয়াও পিতৃ-মাতৃৰ অবাধ্য হ'ব নালাগে। ৰাতিপুৱা উঠি মা-পা দুই পিতৃ-মাতৃক সেৱা কৰি আশীৰ্বাদ ল'ব লাগে। স্কুল, কলেজ, ব্যৱসায় বাণিজ্য, চাকৰি আদিলৈ যাওঁতে

পিতৃ- মাতৃক সেৱা কৰি আশীৰ্বাদ লৈ যাব লাগে। তেতিয়া- লৰা - ছোৱালী সকলো কাৰ্যতে কৃতকাৰ্য হ'ব পাৰে।

পিতৃ - মাতৃৰ ভক্তিৰ উদাহৰণ শাস্ত্ৰত বহুতো পোৱা যায়। পিতৃৰ বাক্য পালনাৰ্থে শ্ৰীৰাম চন্দ্ৰই ৰাজপাটকো ত্যাগ কৰি ১৪ বছৰ বনবাস খাটিছিল। পিতৃৰ সুখৰ কাৰণে দেৱব্ৰতে চিৰকুমাৰ ব্ৰত পালন কৰি ৰাজসিংহাসনো ত্যাগ কৰিছিল আৰু ভীষ্ম নামেৰে খ্যাত হৈছিল। শ্ৰৱণ কুমাৰে নিজৰ অন্ধ পিতৃ-মাতৃক কান্ধত ভাৰ বান্ধি লৈ ফুৰিছিল।

নিজৰ পিতৃ- মাতৃ ভালেই হওঁক বা বেয়াই হওঁক, সুন্দৰেই হওঁক বা কুৎসিতেই হওঁক, তেওঁক শ্ৰদ্ধা জ্ঞান কৰি ভক্তি কৰিব লাগে।

২। শিক্ষাগুৰু :-

বাল্য কালতে আমাৰ শিক্ষা জীৱন আৰম্ভ হয়, সেই সময়ত শিক্ষাগুৰু সকলে অশেষ কষ্ট আৰু ত্যাগ স্বীকাৰ কৰি আমাক আখৰিক জ্ঞান প্ৰদান কৰে। শিক্ষাগুৰু সকলে আমাক নিজৰ লৰা- ছোৱালীৰ দৰে মৰম কৰে আৰু সদায় আমাৰ মংগল কামনা কৰে। শিক্ষাগুৰু সকলৰ ত্যাগ আৰু প্ৰেমৰ বিনিময়তে ছাত্ৰ - ছাত্ৰীসকলে গুণী - জ্ঞানী আৰু সৎ হয়।

ছাত্ৰ - ছাত্ৰীসকলে শিক্ষাগুৰু সকলক সদায় যথোপযুক্ত সন্মান আৰু ভক্তি কৰিব লাগে। শিক্ষাগুৰুসকলৰ পৰা আশীৰ্বাদ পালে ছাত্ৰ - ছাত্ৰীয়ে জীৱনত উন্নতি লাভ কৰিব পাৰে। একল স্কুল - কলেজ নতুবা বিদ্যালয়ত পঢ়ি থকা সময়তে নহয়, পিছতো তেওঁলোক - সকলক প্ৰাপ্য সন্মান দিব লাগে। শিক্ষাগুৰু সকলক কু - ব্যৱহাৰ কৰি শিক্ষা লাভ কৰিব নোৱাৰি জীৱনটো নষ্ট কৰাৰ কাহিনী সমাজত বহুতো আছে। সেয়ে, শিক্ষাগুৰু সকলৰ পৰা শ্ৰদ্ধা ভক্তি সহকাৰে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাটো ছাত্ৰ - ছাত্ৰীৰ কৰ্তব্য। ছাত্ৰ - ছাত্ৰীয়ে নিজৰ পিতৃ - মাতৃৰ দৰে শিক্ষাগুৰু সকলকো সেৱা ভক্তি কৰিব লাগে। বাটে - পথে কোনো শিক্ষাগুৰুক লগ - পালে, অসমৰ্থ নহ'লে বাহনৰ পৰা নামি সন্মান কৰাটো ছাত্ৰ - ছাত্ৰীসকলৰ নৈতিক দায়িত্ব।

৩/ শৰণদাতা গুৰু ঃ

সৎগুৰুৰ বিষয়ে শাস্ত্ৰত অনেদৰে - কৈছে — যিয়ে যেদৰে ৰহস্য তত্ত্ব জানে, শিষ্যৰ সংশয় ছেদ কৰিব পাৰে, ভক্তিৰ - বলত নিজে ঈশ্বৰক সাক্ষাৎ কৰাৰ লগতে আনকো সাক্ষাত কৰাব পাৰে, এক কৃষ্ণ বিনে কোনো কল্পনাৰ দেৱ - দেৱীৰ পূজা সেৱা নকৰে শিষ্যৰ ইহকাল - পৰকালৰ সকলো দায়িত্ব বহন কৰিব পাৰে সেইজনেই

সৎগুৰু। এই শৰণীয়া সৎগুৰুজনেই আমাৰ কৰ্ণ পাথেৰে (যুগাৱতাৰী পুৰুষ প্ৰদত্ত) যুগ- উপযোগী নাম প্ৰদান কৰি, মনৰ অজ্ঞানতা নাশ কৰি জ্ঞানৰ সন্ধান দিয়ে। সেয়েহে সদায় গুৰুক ঈশ্বৰ জ্ঞান কৰি, ভক্তি কৰিব লাগে। গুৰু তুষ্ট মানেই ঈশ্বৰ তুষ্ট। গুৰু ভক্তিৰ বাবে গুৰু কৃপা লাভ কৰাৰ উদাহৰণ বহুতো আছে।

গুৰু ভক্তি আৰু গুৰু কৃপাৰ বাবে ৰামভক্ত হনুমানে এককোপে সাগৰ পাৰ হ'ব পাৰিছিল, লংকা জয় কৰিব পাৰিছিল। ভক্তিত সন্তুষ্ট হৈ ভগৱান কৃষ্ণই মহাভক্ত উদ্ধৱক ভক্তিতত্ত্ব প্ৰদান কৰিছিল। গুৰু ভক্তিৰ বাবে মাধৱদেৱে নিজৰ আঙুঠি পিন্ধোৱা কন্যাকো ত্যাগ কৰি গুৰু সেৱাত নিমজ্জিত হৈছিল। গুৰু ভক্তিৰ বাবে একলব্যই নিজৰ সোঁহাতৰ বুঢ়া আঙুলি কাটি গুৰু দক্ষিণা দিবলৈ কুণ্ঠাবোধ কৰা নাছিল। গতিকে আমিও গুৰুক ঈশ্বৰ জ্ঞান কৰি ভক্তি কৰিব লাগে। তেতিয়াহে আমাৰ প্ৰতি গুৰু প্ৰসন্ন হ'ব আৰু গুৰুৰ কৃপাত প্ৰকৃত জ্ঞান লাভ কৰি আমি মহাশান্তি লাভ কৰিব পাৰো।

—x—x—x—x—

বন্ধুত্ব

বিকাশ বৈশ্য

যেতিয়া দুজন ব্যক্তিয়ে মৰম-ভালপোৱা সুখ দুখ আদিৰ সমভাগী হয়, এজনে আনজনক বিশ্বাস কৰে, তেওঁলোকৰ ৰুচিবোধ একে হয় আৰু প্ৰত্যেকে প্ৰত্যেকৰ সান্নিধ্যত আনন্দিত হয়, তেতিয়া তেওঁলোকৰ মাজত বন্ধুত্ব গঢ়ি উঠা বুলি কোৱা হয়। আমি জীৱনত বহু লোকৰ মৰম লাভ কৰিছোঁ। কিন্তু কেইজনমানকহে আমাৰ বন্ধু হিচাপে বাছি লওঁ। বন্ধুত্ব মানৱ জাতিৰ এটি মূল্যবান অৱদান। যাৰ এজন প্ৰকৃত বন্ধু আছে তেওঁ সৌভাগ্যশালী।

আজিৰ প্ৰতিযোগিতামূলক যুগৰ প্ৰত্যেকেই কৃতকাৰ্যতা লাভৰ বাবে চেষ্টা কৰি আছে। প্ৰকৃত বন্ধুৰ কথা ধৰ্মগ্ৰন্থতো পাওঁ। ভগবান শ্ৰীকৃষ্ণ আৰু তেওঁৰ বন্ধু সুদামৰ কাহিনীটো সঁচা বন্ধুত্বৰ প্ৰকৃত উদাহৰণ। সঁচা বন্ধুত্বই কোনো জাতি-ধৰ্ম, ভাষা আৰু পদমৰ্যাদা নিবিচাৰে। বন্ধুত্ব গঢ়িলে তাক জীয়াই ৰাখিব লাগে। প্ৰকৃত বন্ধুৱে সকলো সময়তে সুখ-

দুখৰ সমভাগী হয়। এজন প্ৰকৃত বন্ধু বিশ্বাসৰ যোগ্য। বিশ্বাসতকৈ কোনো ডাঙৰ হ'ব নোৱাৰে। বহু সময়ত বিশ্বাসঘাটকিতাৰ বাবে বন্ধুত্বত ফাট মেলে। সেয়ে কোনোবাই বিপথে পৰিচালিত হ'লে খোলাভাৰে মুকলিকৈ বন্ধুৰ আগত ক'ব লাগে আৰু কি কৰিলে ভাল হ'ব তাৰ উপদেশ বিচাৰিব লাগে। অন্যথা বন্ধুত্ব কেৱল উপৰুৱা কথাহে হ'ব। শৈশৱ আৰু যৌৱনৰ সময়ছোৱাত বন্ধুত্ব গঢ় লৈ উঠে। কাৰণ এই সময়ছোৱাত আমি সংগীৰ সৈতে খেলা-ধূলা কৰো। প্ৰাপ্ত বয়স্ক অৱস্থাত বিশেষকৈ আজিৰ আধুনিক বিশ্বত আটায়ে ব্যস্ত থাকে আৰু সেই সময়ত আমি বন্ধুবৰ্গৰ লগত খেলা-ধূলা কৰিবলৈ খুউব কম সময়হে পাওঁ। কৈশোৰ অৱস্থা বা যৌৱন কালত গঢ়ি উঠা বন্ধুত্ব আজীৱন ৰৈ যায়। আমি কিমানবাৰ লগ হওঁ সেইটোৱে আমাৰ বন্ধুত্বৰ স্থায়িত্ব নিৰূপণ নকৰে। বন্ধু এজনৰ ভাল সময়ত আৰু বেয়া সময়ত আমি কেনেকুৱা অনুভৱ কৰো সেইটোৰ ওপৰতহে বন্ধুত্বৰ স্থায়িত্ব নিৰ্ভৰ কৰে।

—x—x—x—x—

সমাজত ল'ৰা আৰু ছোৱালীৰ স্থান

চন্দন বৰ্মন

আমাৰ পুৰুষ প্ৰধান সমাজ ব্যৱস্থাত ল'ৰাক সদায় উচ্চ স্থান দিয়া হয়। তথন সমাজত সকলো ফালৰ পৰা ছোৱালীতকৈ ল'ৰাক বেছি গুৰুত্ব দিয়া হয়। ল'ৰা আৰু ছোৱালীক সমান অধিকাৰ আৰু মৰ্যাদা দিয়া নহয়। বিভিন্ন কাৰ্যৰ পৰা ছোৱালীক বঞ্চিত ৰখা হয়। তথন সমাজৰ বেছিভাগ লোকেই ছোৱালীৰ পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব নিদিয়ে আৰু ছোৱালী ঘৰৰ পৰা বাহিৰলি দুৰ্নাম হ'ব বুলি ছোৱালীক ঘৰৰ পৰা বাহিৰলৈ যোৱাত বাধা দিয়ে। আন কিছুমান শ্ৰেণীৰ লোকে ভাবে যে ছোৱালী জন্ম হ'লে পাপ হয় আৰু লৰা জন্ম হ'লে পুণ্য হয়। কাৰণ ছোৱালীৰ ক্ষেত্ৰত অধিক খৰচ হয় আৰু ল'ৰাৰ ক্ষেত্ৰত অত্যাধিক উপাৰ্জন হয় বুলি কিছুমান শ্ৰেণীৰ লোকে বিবেচনা কৰে। কিছুমান লোকৰ মতে ল'ৰাবোৰ বুঢ়াকালত মাক-দেউতাকৰ শেষ সহায় হয়। ল'ৰা জন্ম হলে মানুহে

ভাৱে যে ল'ৰাটোৱে সিহঁতক গোটেই জীৱন চোৱা-চিতা কৰিব। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত ল'ৰাৰ সমান অধিকাৰ আৰু মৰ্যাদা ছোৱালীকো প্ৰদান কৰা হৈছে বৰ্তমান ছোৱালীবোৰ কৰ্ম, শিক্ষা সকলোফালৰ পৰা আগবঢ়া। পিতৃ-মাতৃক চোৱাচিতা কৰাৰ ক্ষেত্ৰতো বেছি সমৰ্থবান ছোৱালীহে। গতিকে বিভিন্ন কলা-কৌশলত থকাৰ পিছতো ছোৱালী বুলি ঘৰৰ ভিতৰ-ত বন্দী কৰি নাৰাখি আগবাঢ়িবলৈ সুবিধা দিয়া সমা-জৰ প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিৰ দায়িত্ব।

চন্দন বৰ্মন

—x—x—x—x—

সময়ৰ মূল্য

চন্দন বৰ্মন

পখিলা উৰি যায় পাখি মেলি অনন্ত গতিৰে অবিৰামভাৱে। কলিকো ঘূৰি চাবৰ, ৰবৰ প্ৰয়োজনো নাই আৰু ভ্ৰুক্ষেপো নাই। সময়ৰ গতিক যদি মানুহে ৰোধ কৰিব পাৰিলেহেঁতেন তেন্তে মানুহৰ জীৱনো সময়ৰ দৰে অন্তহীন হ'লহেতেন। তেনেহলে সম্ভৱতঃ মানুহে আৰ্থকৰা কৰ্মৰ বোজা বান্ধি লৈ বাৰে বাৰে ধৰাৰ বুকুলৈ অহাৰ প্ৰয়োজনেই নহ'লহেঁতেন। মানুহ অমৰ হ'লহেতেন। কিন্তু সেয়া সম্ভৱ নহয়। সময় নিৰৱধি আৰু মানুহৰ জীৱনো তেনেই চুটি। তথাপি মানুহৰ আশা অনন্ত আৰু মানুহৰ এই নিচেই চুটি জীৱনতে মানুহে বহুতো কাৰ্য সম্পাদন কৰি অন্তহীন আশা পূৰণ কৰিবলৈ বিচাৰে। সেইকাৰণে সময় মানুহৰ অমূল্য ধন।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে সময়ৰ মূল্য :- সময় তাকৰ, কিন্তু অধ্যয়ন কৰিবলগীয়া বহুতো। আনফালেদি জীৱনৰ বাটত বাধা-বিঘিনি, বিপদ-আপদ বহুত, সেইবাবে ছাত্ৰ জীৱনতে আমি যদি চেষ্টা আৰু

অধ্যয়নসায়েৰে বিদ্যা আৰ্জি সক্ষম আৰু উপযুক্ত হৈ নলও তেনেহলে পাছৰ জীৱন আমাৰ বিষময় হ'ব। দিনৰ পাছত যদি আমি দিনে আহৰণ নকৰো, তেনেহলে পৰীক্ষাঘৰত আমি নিশ্চয় কেৰেদি সৰিয়হ ফুল দেখিমেই আৰু আমাৰ জীৱনলৈ ব্যৰ্থতা আহিবই। ছাত্ৰাৱস্থাতেই যদি জীৱনটো গঢ়ি নলওঁ, বুঢ়াকালত ই কেতিয়াও গঢ় নলয়।

সময়ৰ সদ্ব্যৱহাৰেৰে জীৱন :- প্ৰতিটো ক্ষণ আমি সঠিকভাৱে ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব। আমি জীৱনটোক মৰ্মান্তিক দুখ-দৈন্য অশ্ৰুবৰ্ষণৰ আধাৰ বুলি ভাবিলে ভুল হ'ব। জীৱন এক বিশাল কৰ্মক্ষেত্ৰ। কিন্তু জীৱন ক্ষণস্থায়ী। তদুপৰি অনিশ্চিত। সেইবাবে প্ৰতি মুহূৰ্তকে ভাগ ভাগ কৰি লৈ নিৰ্দিষ্ট কামত অগ্ৰসৰ হ'ব লাগে। তেহে কামত সুফল ফলিব

মন্তব্য :- শিশুৱেই কৰ্ম জীৱনত প্ৰৱেশ কৰাৰ তোৰণ। ই জীৱনৰ প্ৰস্তুতিৰ সময়। ভৱিষ্যত জীৱনৰ সকলো কৰ্মৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণৰ উপযুক্ততা অৰ্জন কৰি ল'ব লাগিব শিশুৱে। গতিকে এই অমূল্য সময় অকাৰণ, অৱহেলাত নকটাই শিক্ষা গ্ৰহণৰ কামত একান্তমনে ব্ৰতী হ'ব লাগে। সময়ৰ মূল্য বুজি সময় মতে কাম কৰি যোৱাটোৱেই সময়ানুবৰ্তিতা

সময়ানুবৰ্তিতাই কামত শৃংখলা আৰু জীৱনত পৰিপাটি আনে। গতিকে আমি সময়ানুৱৰ্তি হৈ কৰ্তব্য পথত আগবাঢ়ি যোৱা উচিত। ফলাফল সময়েহে নিৰ্ণয় কৰিব। সময়মতে আমি কাম কৰি গলে ফলাফল সময়ত দেখা যাব। সৰুকালতে আমি সময়মতে কাম কৰিব শিকিলে ভৱিষ্যতত সকলো কামৰেই সময়মতেই ভাল ফলাফল পোৱা যাব। মোৰ ওয়াই অনুৰোধ আপোনালোকেও যাতে সময়ৰ অপব্যৱহাৰ নকৰি সময়মতে কামবোৰ কৰে। কাৰণ সময় গতিশীল। ই কোনো বিধাতাৰ কাৰণে ৰৈ নাথাকে। সময় বোৱতী নৈৰ দৰে সদায় আগলৈ গতি কৰি থাকে যি এবাৰ গ'লে দ্বিতীয়বাৰ ঘূৰি নাহে। ওয়ে সময়।

—x—x—x—x—

সংগীতা তালুকদাৰ

নিচাসক্ত যুৱপ্ৰজন্ম

প্ৰথমেই উৎসৱ পাৰ্বনত অথবা ফাংচনত তাৰ পিছত টেনছনত, শেষলৈ অনিয়ন্ত্ৰিত অভ্যাসত আৰু সৰ্দো শেষত নৰকত; হয়তো এয়াই নিচা আসক্ত ব্যক্তিৰ অবাধিত জীৱনৰ শেষ পৰিণতি। বৰ্তমান সময়ত জীৱন যুদ্ধত নিজতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু কিন্তু আন কোনো নাই। যিটো দিনাৰ ভুলত নিজেই নিজকে নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰে সেই ভুলেৰেই মানুহক সকলোতকৈ বেছি হাৰাশান্তিৰ সন্মুখীন কৰায়। বৰ্তমান নৱ প্ৰজন্মই মাদক দ্ৰব্যৰ ব্যৱহাৰক এক ট্ৰেণ্ড ৰূপত অনুসৰণ কৰিব লৈছে।

বৰ্তমান সময়ত মদ্যপান নকৰিলে যুৱচামে আধুনিক যুগৰ বুলি পৰিচয় দিবলৈ লাজ

অনুভৱ কৰে আৰু নিজকে যেন আপটু ডেটেড্ বুলি অনুভৱ কৰে। বৰ্তমান যুৱকসকলে দৈনিক খাদ্য তালিকাত ৰজনীগন্ধা, বিমল, চিখৰ আদি অন্তৰ্ভুক্ত কৰি লৈছে। এইবোৰৰ নিয়মবিহীন সেৱনে তিলতিলকৈ এই উঠি অহা প্ৰজন্মটোক কিন্তু এক নোপোৱাকৈয়ে মৃত্যুৰ দুৱাৰদলিলৈ আগবঢ়াই নি আছে। পৃথিৱীৰ প্ৰতিজন ব্যক্তি লগতে আপুনি মই সকলোৱে নিচা কৰোঁ এই ধৰক মোৰ যিদৰে জনাই নজনাই ভুলে শুদ্ধই কিবা লিখা নিচা, আপোনাৰ পঢ়া নিচা, কৃষকৰ খেতি কৰা নিচা, প্ৰেমিকৰ প্ৰেমৰ নিচা আৰু যে ব্যক্তিভেদে কাৰ কি নিচা; কিন্তু এইবোৰ ধনাত্মক নিচাৰ বিপৰীতে ধ্বংসাত্মক নিচা (মদ, ভাং, ড্ৰাগছ্, চিগাৰেট, ধপাঁত, গুটখা) ৰ বহুল প্ৰয়োগত বিধ্বস্ত বৰ্তমান প্ৰায় পৰিয়াল আৰু সভ্য সমাজ।

এদিন অনিয়ন্ত্রিত ৰাগীয়াল বন্ধু এজনক সুধিলো— এই অনিয়মিত মদ্যপানৰ কাৰণ কি? তেওঁ উত্তৰত কলে — আপুনি কি বুজিব এয়া যেন ভাগৰুৱা জীৱনটোৰ টেনছন দূৰ কৰিবৰ বাবে লোৱা সকাহ। মোৰ লগে লগে মনত পৰিল। সেই ফুটপথৰ দোকান এখনৰ ৫টকীয়া চাহকাপলৈ, মোৰ ভাগৰুৱা জীৱনটোৱে দেখোন তেনেকৈ সকাহ বিচাৰি পায়। যত ৫টকীয়া চাহকাপত সকলো ভাগৰ দূৰ হয় তেনে স্থলত এওঁলোকক কিয় প্ৰয়োজন হৈছে অৰ্থবহুল কালস্বৰূপ মদ্যপানৰ। এৰা এইবোৰেই হয়তো দুৰ্বল মনৰ অলৌকিক সুখৰ মৰীচিকা।

সেইদিনাখন হঠাতেই চকু পৰিল চিটিবাছৰ সেই কম বয়সীয়া কৰ্মচাৰীজনলৈ দুটাকৈ পেকেট উলিয়াই মুখত ঢালি দি ওপৰলৈ ধোঁৱাৰ দৰে যুৰাই নিদিলে সে গাড়ীখন নচলিবই, মই মোৰ গন্তব্য স্থান নোপোৱালৈ তেওঁকে মন কৰি থাকিলো। সেই ৰং তুলিকাৰে সজোৱা তোলা চহৰখনৰ ৰাস্তাবোৰত

কিদৰে সেই গুটিমাৰ বজা বজা নিকৰ দাগেৰে নিজৰ জীৱনৰ লগতে চহৰখনকো ঘূণীয়া কৰিলে। দেউতাকৰ টকাৰে বাইকখন লৈ ওলাই যোৱা জনে চিগাৰেট সাই খোৱা নুৰুৱালে আধুনিকতাৰে ফেশ্বন হেৰুৱাব। এই নতুনত্ববোৰৰ পোহৰ বিচাৰি গৈছে বৰ্তমান প্ৰজন্মৰ প্ৰায় সংখ্যক লৰা-ছোৱালীয়ে মাদক দ্ৰব্য সেৱন কৰি আছে আৰু নিজৰ লগতে সভ্য সমাজক লজ্জিত কৰি আছে। নিচাসক্ত হৈ গাড়ী চলাই দুৰ্ঘটনা পতিত হৈ মৃত্যু হোৱা হাজাৰ উদাহৰণ আমাৰ সন্মুখত নিতৌ আছে। সমাজক ধ্বংস কৰা এনে ব্যৱসায়ৰ প্ৰয়োজনীতা আছেনে? সন্ধিয়া নমাৰ লগে লগে সুৰাৰ বিপণীসমূহত যোল্ল ৰ পৰা অধিক বয়সস্থ মানুহৰ লানি নিচিগা সোঁত। অ' এনে টেনছন দূৰ কৰা দৰকাৰহে; এইবোৰ একোটা অজুহাতহে নহয় নে? সোঁতৰ ওঠৰ বছৰ বয়সীয়া কেইজনমানে ডেনৰাইটিৰ ঘ্ৰাণ নললে

অস্থিৰতাত ভূগে, অসামাজিক কাৰ্যতো লিপ্ত হয়।
বৰ্তমান সময়ৰ সামাজিক ব্যাধিস্বৰূপ সমস্যা সমূহ চোৰ, ধৰ্ষণ, ডকাইতি আদিও হৈছে মাদকীয় দ্ৰব্যৰে পৰিণতি। এয়াই হৈছে নিচা জগতৰ আধুনিকতাৰ হাইপ্ৰফাইল ফেচন। এনেদৰে তিলতিলকৈ নিজকে শেষ কৰাৰ আসৰাত কি ভয়ানক হাৰত লিপ্ত হৈ গৈছে তাৰ চকু কোনে মেলি ঘূৰাব। ড্ৰাগচ, মদ্যপান যেনেৰ কু-অভ্যাস বা আসক্তিয়ে সমাজত দকৈ শিপাইছে। এনেকোৰ আসক্তিয়ে গ্ৰাস কৰাসকালে যিকোনো বেয়া কাম কৰিবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰা হৈ যায়। ড্ৰাগছ যেনেত অভ্যস্ত লোকসকলৰ কৰ্মশক্তি লোপ পাই আৰু তেওঁলোক এলেহুৱা হৈ পৰে। নিচাসক্ত দ্ৰব্য বোৰৰ পেকেট অথবা বটলৰ ওপৰত সুস্পষ্টকৈ লিখা থাকে 'ধূম্ৰপান শৰীৰৰ বাবে ক্ষতিকাৰক' বিপদনামা লিখা থকাৰ পিছতো মানুহে এই

আসক্তি এবাৰেই চলিব নোৱাৰে। হিৰোইন, ড্ৰাগছ, ব্ৰাউন চুগাৰ ইত্যাদি মাৰাত্মক মাদক দ্ৰব্যক চোৰাংভাৱে যোগান ধৰে একাংশ ব্যৱসায়ীয়ে। এওঁলোক হৈছে অভ্যস্ত সকলৰ বাবে ঈশ্বৰৰ ৰূপ। বৰ্তমান প্ৰজন্মই হৈছে ভৱিষ্যৎ সমাজ তথা মূল ভেটিস্বৰূপ। ওঁলোকক সৎ আৰু নিকা পথলৈ আনিবলৈ আমি বাৰু কেনেকুৱা পদক্ষেপ লোৱা উচিত এনেবোৰ সত সহস্ৰ প্ৰশ্নই আমোলাৰ দৰে সুস্থ সচেতন সমাজক চিন্তাৰ সৃষ্টি কৰাটো অমূলক নহয়।

—x—x—x—x—

ঐতিহ্যমণ্ডিত ঠাইকেইখনৰ ৰেঙনি

১। অনামিকা কলিতা – কামাখ্যা মন্দিৰ – ৬১-৬৮
২। নীতা পাটোৱাৰী – বৰপেটা সত্ৰ – ৬৯-৭৪

কামাখ্যা মন্দিৰ

অনামিকা কলিতা

কামাখ্যা মন্দিৰ হৈছে অসমৰ গুৱাহাটীত অৱস্থিত হিন্দু ধৰ্মৰ এক প্ৰাচীন মন্দিৰ। গোটেই ভাৰততে ব্যাপ্ত হৈ থকা ৫১ খন দেৱীপীঠৰ মাজৰ অন্যতম গুৰুত্বপূৰ্ণ পীঠ এই কামাখ্যা মন্দিৰ। উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ অসম ৰাজ্যৰ ৰাজধানী চহৰ গুৱাহাটীৰ পশ্চিম অংশত অৱস্থিত নীলাচল পাহাৰত এই মন্দিৰটো অসমৰ সকলোতকৈ প্ৰসিদ্ধ আৰু প্ৰভাৱশালী মন্দিৰ বুলি ধৰা যায়। মা কামাখ্যা মুখ্য মন্দিৰৰ উপৰিও, দশমহাবিদ্যাৰ (দেৱীৰ দহটা অৱতাৰ) মন্দিৰ আছে। ইয়াৰ ভিতৰত হ'ল - মহাকালী, তাৰাদেৱী, ষোড়শী, ভুৱনেশ্বৰী, ভৈৰৱী, ছিন্নমস্তা, ধূমাৱতী, বগলামুখী, মাতংগী, কমলা। ইয়াৰ লগতে ভগৱান শিৱৰ পাঁচটা মন্দিৰ যেনে

কামেশ্বৰ, সিদ্ধেশ্বৰ, কেদাৰেশ্বৰ, অমৃতোকেশ্বৰ, অঘোৰা আৰু কৌটিলিংগক নীলাচল পাহাৰৰ কমপ্লেক্স বুলিও কোৱা হয়।

ইতিহাস আৰু প্ৰবাদ :

কামাখ্যা মন্দিৰ নিৰ্মাণ সন্দৰ্ভত ইতিহাস — কোচ মহাৰাজ বিশ্বসিংহই গুৱাহাটীৰ সমীপৰ নীলাচলত অৱস্থিত কামাখ্যাপীঠৰ উদ্ধাৰ সাধন কৰি তাতে কামাখ্যা মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰি দিছিল। কোৱা হয় সেই পীঠৰ মন্দিৰ সৰ্ব্ব প্ৰথম নিৰ্মাণ কৰিছিল নৰকাসুৰে। পিছলৈ এই পীঠ মাটিৰ তলত বিলুপ্তপ্ৰায় অৱস্থাত পতিত হৈ আছিল। সেই পৰ্বতৰ আদিবাসী সকলে সেই মাটিৰ স্তূপকেই দেৱস্থান বুলি মানি লৈ পূজা কৰিছিল। একবাৰ বিশ্বসিংহ আৰু শিৱসিংহই নিজ অভিযান কালত সৈন্য সকলৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ পৰে আৰু পথ হেৰুৱাই বিভিন্ন ঠাইত ঘূৰি ফুৰি অৱশেষত নীলাচল পাহাৰত উপস্থিত হয়হি। তেওঁলোকে তাতে মাটিৰ এক স্তূপৰ কাষত গছৰ শিপাত বহি থকা এগৰাকী বৃদ্ধাৰ পৰা জানিব পাৰিলে যে সেই স্তূপটো পুৰণি আদিবাসীসকলৰ দেৱস্থান। ৰজাই সেই পীঠস্থানতে তেওঁৰ সৈন্য বাহিনীৰ সৈতে মিলনৰ অৰ্থে পূজা অৰ্চনা আগবঢ়ায় আৰু তেওঁৰ মনোবাঞ্ছা পূৰণ হয়। সেই কাৰ্যৰ পাছত ৰজাই সেই স্থানৰ মহত্ত্ব দেখি বিস্মিত হয়। সেই কাৰ্যৰ দ্বাৰা তেওঁ তাতেই স্বৰ্ণ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰি দিম বুলি সংকল্পবদ্ধ হয়। পিছত সেই স্থানৰ খননত তাত এক প্ৰাচীন মন্দিৰৰ অৱশেষ আৱিষ্কৃত হয়। ৰজাই সেই ভগ্নাৱশেষৰ ওপৰতে ইটেৰে এক নতুন মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰি দিছিল আৰু প্ৰতিটো ইটাত এক

ভূমি দান প্ৰদান কৰিছিল বুলি জনশ্ৰুতি আছে। পিছত আকৌ ১৫৫৩ চনত মুছলমান সেনাপতি কলাপাহাৰে কামৰূপ আক্ৰমণ কৰি কামাখ্যা মন্দিৰ ধ্বংস কৰে। আৰু পিছতে এই মন্দিৰ পুনৰ নিৰ্মাণ কৰে বিশ্বসিংহৰ পুত্ৰ কোচ নৃপতি মহাৰাজ নৰনাৰায়ণ আৰু তেওঁৰ ভ্ৰাতৃ চিলাৰায়ে।

কামাখ্যা মন্দিৰৰ উৎপত্তি সংক্ৰান্ত কালিকা পুৰাণত এটি আখ্যান আছে। আখ্যানটো এনে ধৰণৰ:

দক্ষৰ জীয়াৰী সতীয়ে পিতৃৰ অমতত মহাদেৱৰ সৈতে বিবাহ হৈছিল। ধন-সম্পত্তি নাইকিয়া চোকেনা বুলি মহাদেৱক দক্ষই চকু পাৰি দেখিব নোৱাৰিছিল। একবাৰ দক্ষই এটি যজ্ঞৰ আয়োজন কৰিলে। কিন্তু তেওঁ জোঁৱায়েকক নিমন্ত্ৰণ নকৰিলে। তথাপিও সতীয়ে বিনা নিমন্ত্ৰণে পিতৃৰ যজ্ঞস্থলীত উপস্থিত হ'লগৈ। জীয়েকক দেখি দক্ষৰ খঙে চুলিৰ আগ পালে আৰু মহাদেৱক উপহাস কৰিবলৈ ধৰিলে। স্বামীৰ অপমান সহিব নোৱাৰি সতীয়ে যজ্ঞস্থলীতে প্ৰাণত্যাগ কৰিলে। প্ৰিয়পত্নী বিয়োগত মহাদেৱ শোকত বলিয়া হ'ল আৰু সতীৰ মৃতদেহ কান্ধত তুলি লৈ বিশ্ব ভ্ৰমি ফুৰিবলৈ ধৰিলে। এনেদৰে ঘূৰি ফুৰোঁতে লাহে-লাহে মৃতদেহটো গেলি শৰীৰৰ অংশ বোৰ সৰি সৰি পৰি গ'ল। সতীৰ দেহৰ বিভিন্ন অংগ বিভিন্ন ঠাইত পৰাত সেই সেই ঠাইত একোখন দেৱীপীঠৰ সূচনা হৈছিল। য'তেই এনে অংশ পৰিল, তাতেই একোখন তীৰ্থস্থান গঢ়ি উঠিল। নীলাচল পাহাৰত সতীৰ যোনিভাগ পৰিল আৰু তাত কামাখ্যা দেৱীৰ মন্দিৰ প্ৰতিষ্ঠা হ'ল।

প্ৰাগজ্যোতিষাধিপতি কিৰাট বংশীয় নৰকাসুৰ আছিল কামাখ্যা দেৱীৰ পৰম ভক্ত। তেওঁৱেই নীলাচল পাহাৰত প্ৰথম এই মন্দিৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। প্ৰবাদ আছে যে এবাৰ নৰকাসুৰে কামাখ্যা দেৱীৰ দৰ্শন পালে। দেৱীৰ স্বৰ্গীয় সৌন্দৰ্যই প্ৰাগজ্যোতিষাধিপতি মতিভ্ৰম ঘটালে। তেওঁ দেৱীক বিবাহৰ প্ৰস্তাৱ আগবঢ়ালে। দেৱীয়ে কলে যে দেৱী আৰু নৰমানৱৰ মাজত বৈবাহিক সম্পৰ্ক অসম্ভৱ কথা। কিন্তু নৰকে যেন তেন প্ৰকাৰে বিয়া কৰাবলৈ জিদ ধৰাত কামাখ্যা দেৱীয়ে তেওঁৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ বুদ্ধি এটা পাতিলে। দেৱীয়ে ক'লে যে নৰকে যদি মন্দিৰ দৰ্শনাৰ্থীসকলৰ সুবিধাৰ্থে নীলাচল পাহাৰৰ নামনিৰ পৰা মন্দিৰলৈ এক নিশাৰ ভিতৰতে এটা শিলৰ খটখটি সাজি দিয়ে, তেন্তে তেওঁ নৰকৰ সৈতে বিয়াত বহিবলৈ ৰাজি আছে। দেৱীয়ে ভাবিছিল, নৰকে এই কাম কৰিব নোৱাৰিব। কিন্তু দেৱীৰ ধাৰণাক ভুল প্ৰমাণিত কৰি নিশা শেষ হোৱাৰ আগতেই খটখটি নিৰ্মাণৰ কাম শেষ হোৱাৰ উপক্ৰম হ'ল। দেৱীয়ে দেখিলে কথা বিষম; সেয়েহে তেওঁ চক্ৰান্তৰ আশ্ৰয় ল'বলৈ বাধ্য হ'ল। তেওঁ কুকুৰাক আদেশ দিলে, ৰাও দিবলৈ। নিশা শেষ নোহোৱাতেই কুকুৰাই ৰাও দিলে। দেৱীয়ে নৰকক ক'লে যে কুকুৰাই ৰাও দিলে, ৰাতি পুৱাল। নৰকে চৰ্ত পূৰণ কৰিব নোৱাৰিলে। প্ৰচণ্ড ক্ৰোধত নৰকে সেই সেই তাৰ বৰ্তমানৰ কুকুৰাকটা নামৰ ঠাইত কুকুৰাত মায়াবী কুকুৰাটোৰে দুচেৰিকৈ কাটিলে।

নৰকে নিৰ্মাণ কৰা বুলি প্ৰবাদ থকা মেখেলা উজোৱা নামৰ শিলৰ খটখটিটো আজিও দেখিবলৈ পোৱা যায়। এই ঘটনাৰ পাছত দেৱকুলৰ সৈতে নৰকৰ সংঘাত আৰম্ভ হয়। নৰকৰ অত্যাচাৰ ইমানে বাঢ়িলে যে অৱশেষত

কৃষ্ণই কিৰাতসকলক বধ কৰি তেওঁৰ পুত্ৰ ভগদত্তক প্ৰাগ-জ্যোতিষৰ সিংহাসন অৰ্পণ কৰিলে।

কামাখ্যা ধামৰ অম্বুবাচী মেলা :

অম্বুবাচী হিন্দু ধৰ্মৰ এক বছৰেকীয়া উৎসৱ। জনবিশ্বাস মতে আষাঢ় মাহত মৃগ শিৰা নক্ষত্ৰৰ তিনি পাদ শেষ হ'লে চতুৰ্থ পাদত পৰত অৱস্থান কৰি আদ্ৰা নক্ষত্ৰৰ প্ৰথম পাদৰ ভিতৰত পৃথিৱী বা মা ধৰিত্ৰী ঋতুমতী হয়। এই সময়ত গোটেই হিন্দুসকলে অম্বুবাচী পালন কৰে।

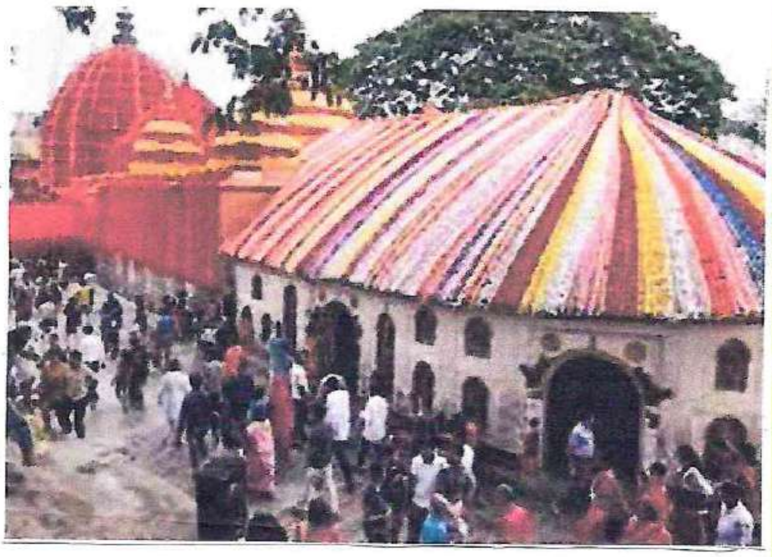

অম্বুবাচী মেলা হৈছে হিন্দু ধৰ্মৰ লোকসকলে অম্বুবাচী সময়ত সংঘটিত কামাখ্যা শক্তিপীঠৰ স্থান সমূহ আদিত আয়োজন কৰা এক উৎসৱ। অসমৰ গুৱাহাটীৰ কামাখ্যা মন্দিৰত বাৰ্ষিক আড়ম্বৰপূৰ্ণভাৱে অম্বুবাচীৰ সময়ত অম্বুবাচী মেলাৰ আয়োজন কৰা হয়। অম্বুবাচীত প্ৰবৃত্তিৰ লগে লগে কামাখ্যা ধামৰ দুৱাৰ বন্ধ কৰা হয়। ফলস্বৰূপে, সেই কেইদিন দেৱী দৰ্শন নিষিদ্ধ। অম্বুবাচীৰ প্ৰথম তিনিদিন ছুৱা, চতুৰ্থ দিন শুদ্ধি বুলি ঘোষণা হয়। অম্বুবাচীৰ সময়ত হাল বোৱা, কোনো ধৰণৰ মাংগলিক কাৰ্য সম্পন্ন কৰা নহয়। চতুৰ্থ দিনত মন্দিৰৰ দুৱাৰ খোলাৰ লগে লগে দেৱীৰ স্নান, পূজা, প্ৰভৃতি সমাপন হোৱাৰ পাছতহে দৰ্শকে দেৱীক দৰ্শন কৰিব পাৰে। ভাৰতৰ ভিন্ন ভিন্ন প্ৰান্তৰ পৰা অহা লাখ লাখ ভক্তই তিনিওদিন কামাখ্যা মন্দিৰৰ চৌপাশে থাকি নাম-কীৰ্তন কৰে। মন্দিৰৰ কাষৰতে

ধূপ-দীপ জ্বলাই দেৱীক প্ৰণাম জনায়। অম্বুবাচীৰ নিবৃত্তিৰ দিনা মানুহসকলে ভক্তসকললৈ আগবঢ়ায় ৰক্তবস্ত্ৰ। দেৱী পীঠৰ পৰা অনা এই ৰক্তবস্ত্ৰ শৰীৰত ধাৰণ কৰিলে অভীষ্ট সিদ্ধি হোৱাৰ সম্ভাৱনা প্ৰবল। সেইকাৰণে পুৰুষে সেই ৰক্তবস্ত্ৰ কঁকালত বা ডিঙিত আৰু মহিলাসকলে কঁকালত বা ডিঙিত ধাৰণ কৰে। এই কাপোৰৰ লগত জালি আন কিছু জপ কৰিলেও মনৰ কামনা পূৰণ হোৱাৰ কথা কুমাৰিকা তন্ত্ৰৰ সপ্তম পটলত বৰ্ণিত হৈছে। এই ৰক্তবস্ত্ৰ ধাৰণ কৰি শ্মশান অথবা মৃতকৰ ঘৰলৈ যোৱাটো নিষিদ্ধ। কামাখ্যা ধামৰ অম্বুবাচী মেলাই আন্তৰ্জাতিক আৰু জাতীয় সম্প্ৰীতি ৰক্ষা কৰাত অলেখিনি অৰিহণা যোগাইছে।

<u>কামাখ্যা ধামত অনুষ্ঠিত মনসা পূজা আৰু দেওধনী বা দেৱধনী নৃত্য :</u>

মনসা পূজা শাওণ আৰু ভাদ মাহৰ সংক্ৰান্তিৰ আগদিনাখন দেৱীৰ সন্ধ্যা আৰতি শেষ কৰাৰ পিছত পঞ্চৰত্ন মন্দিৰৰ ভিতৰত মনসা দেৱীৰ ঘট স্থাপন কৰি পূজা কৰা হয়। এই পূজাখন বাৰ্ষিক পূজা কাৰণে ভক্তসকলে নৈবেদ্য আৰু বলিবিধান আদি দি দেৱীৰ পৰা আশীৰ্বাদ লয়। এই পূজা ভাদ মাহৰ ১ আৰু ২ তাৰিখলৈ চলে। এই পূজাক বহুতে কিছুত 'মাৰৈ পূজা' বুলিও জনা যায়।

মনসা পূজাৰ লগতে জড়িত আন এবিধ প্ৰাচীন আৰু বিশেষ নৃত্য হৈছে দেৱধনী নৃত্য বা দেওধনী নৃত্য। 'দেও' মানে হৈছে দেৱতা আৰু 'ধনী' মানে মেৰেলী। অৰ্থাৎ দেওলগা মেৰেলী দেৱীৰ সম্মুখলৈ হয়। এই উৎসৱত দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে ঢাক-ঢোল, কৰতাল

আদি কাব্যমন্ত্ৰ বলোই ঋষি হৈৰব উক্ত জিনিষ লাগাতে দেওধনীসকলে নৃত্য কৰি চিত্তৰ মাতি কৰা জিনিবে উক্ত সকলে দেৱতাৰ বাণী বুলি মানি প্ৰশ্ন-উত্তৰ কৰে আৰু ভোগীসবে এই নৃত্যক দেওধনী নৃত্য বোলা হয়। দেওধনী সকলে কলা বা বগা মেখেলা চুৰুও মেখেলি মাৰি লয়।

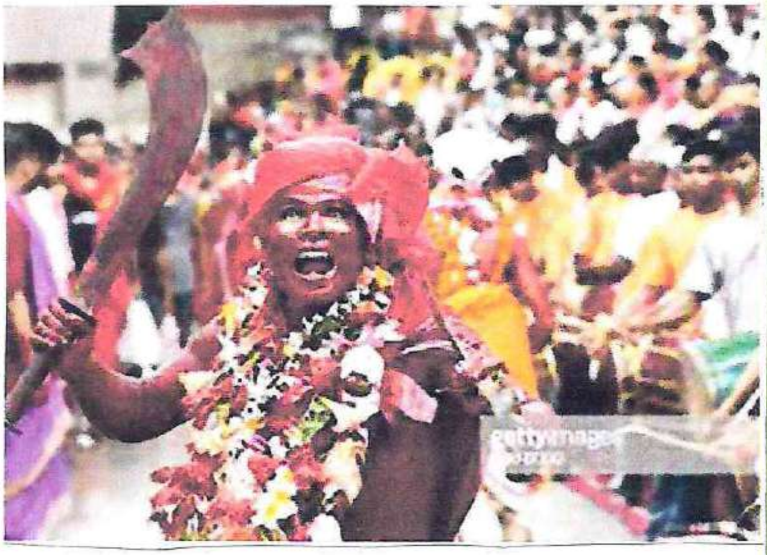

কপালত সেন্দুৰৰ এটি ডাঙৰ ফোঁট লয় আৰু দীঘল চুলিবোৰ মেলিদি থাকে। মনসা দেৱীৰ পূজাৰ সৈতে জড়িত অনুষ্ঠানত এজন কলাকাৰ থাকি, তাতে দেওধনী হৈ মনসা দেৱীক ভোগ কৰি লয়।

এই পূজাত সিসকলে নৃত্য কৰে তেওঁলোকক 'দেওধনী' বুলি কোৱা হয়। কাব্যমন্ত্ৰৰ বাণী প্ৰচলন হৈ আহিলে দেওধনীয়ে ৰক্ত চাহিতে কঁপিবলৈ ধৰে আৰু সাত কাঁচোৰ সময়েই দেৱীৰ আগত নৃত্য কৰিবলৈ ধৰে। এই নৃত্য সংগীত লগে লগে তীব্ৰতৰ হৈ উঠে। সেই সময়ত দেওধনীয়ে ভৱিষ্যদ্বাণীও কৰিবলৈ সক্ষম হয় আৰু প্ৰায়েই সেই শুদ্ধ হয় বুলি শুনা যায়।

কামাখ্যা মন্দিৰত উদযাপন হোৱা বাৰ্ষিক উৎসৱসমূহ :

লক্ষ্মী পূজা : লক্ষ্মী পূৰ্ণিমাৰ দিনা কামাখ্যা মন্দিৰত লক্ষ্মী পীঠস্থানত ৰাতি লক্ষ্মী পূজা কৰা হয়। এই পূজাক কোজাগৰ বা কোজাগৰী লক্ষ্মী পূজা বুলিও কোৱা হয়।

কালী পূজা : লক্ষ্মী পূৰ্ণিমাৰ পাছৰ অমাৱস্যাত কালী পূজা

কৰা হয়। এই পূজা কামাখ্যা মন্দিৰৰ অন্তৰ্গত কালী মন্দিৰত অমাৱস্যা তিথিৰ ৰাতি ধুমধামেৰে কৰা হয়। এই পূজাক তন্ত্ৰতে শ্যামা পূজা বুলিও কয়।

শ্ৰীকৃষ্ণৰ দৌলযাত্ৰা: ফাগুন মাহৰ পূৰ্ণিমা তিথিত কামাখ্যা ধামত অতি ধুমধামেৰে শ্ৰীকৃষ্ণৰ দৌলযাত্ৰা পালন কৰা হয়। এই উৎসৱক কোনো কোনোৱে দেউল বা ফাকুৱা উৎসৱ বুলিও কয়।

শিৱৰাত্ৰি: ফাগুন মাহৰ কৃষ্ণা চতুৰ্দশী কামাখ্যা পীঠত ৰাতি শিৱৰাত্ৰি পালন কৰা হয়। এই পূজাত ভক্তসকলে শিৱৰ স্তৱ আদি পাঠ কৰি গোটেই নিশা উজাগৰে থাকি মহাশিৱৰাত্ৰি পালন কৰে।

বাসন্তী পূজা: চ'ত- বহাগ মাহৰ শুক্লা সপ্তমী, অষ্টমী আৰু নৱমী তিথিত কামাখ্যা ধামত শাৰদীয় দুৰ্গাপূজাৰ দৰে বাসন্তী পূজা পালন কৰা হয়। এই পূজা হোম-যজ্ঞ, বলি আদিৰে সম্পন্ন কৰা হয়। এই পূজাৰ প্ৰতিপদৰ পৰা নৱমীলৈ নৱৰাত্ৰি বোলা হয়।

—×—×—×—×—

বৰপেটা সত্ৰ

নীতা পাটোৱাৰী

বৰপেটা সত্ৰ অসমৰ বৰপেটা জিলাৰ বৰপেটা চহৰত অৱস্থিত এখন ঐতিহ্যমণ্ডিত সত্ৰ। শ্ৰীশ্ৰী মাধৱদেৱে ১৫০৫ শকত বৰপেটা সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল আৰু তাত তেওঁ ৮ বছৰ থকি আছিল। তেওঁ শ্ৰীমথুৰা দাস বুঢ়া আতাক সত্ৰৰ প্ৰথম সত্ৰাধিকাৰৰ হিচাপে নিযুক্তি দিছিল। বুঢ়া আতায়েই সত্ৰৰ প্ৰশাসনিক দিশটো শক্তিশালী কৰি বৰপেটাৰ আঞ্চলিক আৰু প্ৰতিষ্ঠানিক

উন্নয়ন সাধন কৰিছিল। বহু সংখ্যক ভক্ত বৰপেটালৈ আহিছিল আৰু জাতি বৈষম্য পৰিহাৰ কৰি বৈষ্ণৱ ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰি এক সমন্বয়বাদী সমাজ গঢ়ি তুলিছিল। ভক্তসকলৰ মাজত এক নতুন ধৰ্ম সংস্কৃতি চৰ্চা কৰি উঠিছিল। অৱশেষত সত্ৰখন বৌঁচাঘৰ আছিল। আগেয়ে সজোৱা এই ঘৰটো ১৯৫২ চনত তামুৰ গুটিৰে আৰু চিত্ৰ খোদিত বেৰেৰে পকীকৰণ কৰা হয়। আগতে সত্ৰ খনক বৰপেটা থান বোলা হৈছিল।

সত্ৰ চৌহদৰ ভিতৰত কিছুমান সুকীয়া গৃহ আছে। সত্ৰ চৌহদ তিনিটা বাটচ'ৰাৰ মাজত অৱস্থিত হয়। মুখ্য সত্ৰ চৌহদ দেৱালৰ দ্বাৰা আবৃত। এই বাটচ'ৰা কেইখন হৈছে —

ক) নহঁটি বাটচ'ৰা (পশ্চিমফালে প্ৰৱেশ)

খ) উত্তৰহাটি বাটচ'ৰা (উত্তৰফালে প্ৰৱেশ)

গ) দক্ষিণহাটি বাটচ'ৰা (দক্ষিণফালে প্ৰৱেশ)

বৰচৌৱাৰ দাৰে মুখ্য মঠ চৌহদত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ তিনিটা প্ৰৱেশ দুৱাৰ আছে। সেইকেইটা হৈছে - উত্তৰ দুৱাৰ, দক্ষিণ দুৱাৰ আৰু পশ্চিম ফালে দখলাৰ। দখলাক মুখ্য প্ৰৱেশ দুৱাৰ বুলি গণ্য কৰা হয়। মঠৰ কীৰ্তন ঘৰ চৌহদত প্ৰায় কেন্দ্ৰত অৱস্থিত। এই পশ্চিমৰ মুখ্য প্ৰৱেশদুৱাৰ আৰু ভেটি ঘৰৰ পূবত অৱস্থিত। মুখ্য পশ্চিম দুৱাৰৰ ওচৰত দুটা কাঠৰ স্তম্ভ আছে। পৰম্পৰাগত ভাবে ইয়াক তুলসী খুঁটা বুলি জনা যায়। ইয়াত গুৰু আসন আছে। ইয়াৰ পিছফালে দুটা ওপৰৰ গৰাত অক্ষয় বন্তি জ্বলোৱা হয়। গুৰু আসনৰ

পিছফালে পূব কোণত চুঙা দুটা আছে। এই দুটা চুঙাক বুঢ়া মতীয়া আৰু ডেকা মতীয়া বোলে আৰু তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ দৈনন্দিন

কাৰ্যকলাপত ইয়াক ব্যৱহাৰ কৰে। কীৰ্তন ঘৰত তিনিদিশে গুৰু আসন আছে। গুৰু আসনৰ আগত বাৰটা বৰ শৰাই এটা শাৰীত ৰখা হয়। প্ৰতিটো বৰ শৰাইৰ সন্মুখত চাকি জ্বলোৱা হয়। কীৰ্তন ঘৰৰ ভিতৰত কোনো ঈশ্বৰ বা দেৱীৰ মূৰ্তি নাই।

সত্ৰৰ ভেটা ঘৰক মণিকূট বুলি কোৱা হয়। ইয়াত সোণ আৰু ৰূপৰ মূল্যবান অলংকাৰ ৰখা হয়। কিছুমান দেৱতাৰ মূৰ্তিও ইয়াত ৰখা হৈছে। ভেটা ঘৰটো উত্তৰ-দক্ষিণ অৱস্থানত কীৰ্তন ঘৰৰ দূৰ ফালে স্থাপিত। ভেটা ঘৰৰ স্থাপত্য শৈলী অনন্য। ভেটা ঘৰত যোৱা ৪০০ বছৰ ধৰি অখয় বন্তি নামেৰে এগছি বন্তি ক্ৰমাগতভাৱে জ্বলি আছে।

বৰপেটা সত্ৰ মঠটো আহোম সকলৰ স্থাপত্য শৈলীৰ মতে গঢ়া। কিছুমান মূল্যৱান অলংকাৰ-মন্দিৰৰ স্মৃতিচিহ্ন মঠত ৰখা

হৈছে। ইয়াত শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ ছবি থৈছে ব্যৱহাৰ কৰা এটা শিল, শংকৰদেৱৰ পদম আৰু মাধৱদেৱৰ নামঘোষাৰ পাঠ, ভক্তি ৰত্নাৱলী আৰু মহৰ্ষিৰ দশম পাৰিতোষিক হিচাপে দিয়া দুটা 'নাহৰী খুঁটা' আছে।

মঠৰ ভিতৰত গুৰু আসন এটা দেখাত অবিকলে যেখন ইংৰাজী 'তল' আকৃতিৰ দাৰে ঘৰ। ইয়াক প্ৰাৰ্থনা গৃহ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। প্ৰতিদিনে ৰাতিপুৱা আৰু সন্ধিয়া মানুহে ভাগৱত শুনিবলৈ হয়বলৈ আহে।

সত্ৰখনৰ মণি ঘৰ কীৰ্তন ঘৰৰ উত্তৰ-পশ্চিম দিশত অৱস্থিত এখন মুকলি ঘৰ। সম্প্ৰদায়ৰ সাধাৰণ সভা ইয়াত অনুষ্ঠিত হয়। মণিঘৰৰ উত্তৰ ফালে এটা সৰু ঘৰ আছে ইয়াক উপাসনা গৃহ বুলি জনা যায়। উপাসনা গৃহত মঠৰ ভকতসকলে বিশেষ দিনৰ অনুষ্ঠান সমূহ

আলোচনা কৰে।

মণ্ডপৰ উত্তৰ - পশ্চিম কোণত আৰু উত্তৰ প্ৰৱেশ দুৱাৰৰ ওচৰত এক অনন্য ডিজাইনৰ সৈতে মেলপথ গাঁথনিযুক্ত দোল আছে। মূলতঃ দেউল উৎসৱৰ সময়ত কালীয়া ঠাকুৰ বা কৈলা বাবাক ৰখাৰ বাবে এই দোল ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

মণ্ডপৰ ভিতৰত এখন ৰংমঞ্চ আছে। ইয়াৰ আগফালে মানুহে মুকলিকৈ কলা প্ৰদৰ্শন কৰিব পাৰে। ইয়াৰ পিছফালে সীমাৰ সৈতে আবৰণ দেৱালেৰে আবৃত আৰু মঞ্চত বিভিন্ন কলা প্ৰদৰ্শন কৰা হয়। সময়ে সময়ে ইয়াত কলা আৰু সাংস্কৃতিক কাৰ্যকলাপ প্ৰদৰ্শন কৰাৰ বাবে ই এখন আধুনিক মঞ্চ।

—x—x—x—x—

মহৎ লোকৰ জীৱনী

১। কৰীশ্মা বেগম - জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা — ৭৫ - ৮৪

২। পূজা দাস — ড° ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়া — ৮৫ - ৮৯

৩। আচুমা বেগম - লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা — ৯০ - ৯৬

৪। মিতালী ৰাজবংশী - এ. পি. জে. আব্দুল কালাম — ৯৭ - ১০২

৫। মানসি ডেকা — ড° ভূপেন হাজৰিকা - ১০৩ - ১০৮

জ্যোতি প্ৰসাদ আগৰৱালা

কৰীশ্মা বেগম

জ্যোতি। জ্যোতি মানে পোহৰ। তেঁওকেয়ে জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা আমাৰ এক চিৰ-উজ্বল পোহৰ যি চিৰ-উজ্বল পোহৰে আমাক লোগবুৰাই লৈ গৈছে আৰু এক মহান উজ্বল ভৱিষ্যতৰ ফালে।

জ্যোতি প্ৰসাদ আগৰৱালা অসমৰ এগৰাকী প্ৰসিদ্ধ গীতিকাৰ, নাট্যকাৰ, লেখক আৰু বোলছবি নিৰ্মাতা। অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ কবিতা, নাটক, প্ৰবন্ধ, সমালোচনা, শিশু সাহিত্য আদি একলো দিশতে দিশতে তেখেতে বহুতনি অৱদান অৱদান আগবঢ়াইছিল। অসমীয়া সংস্কৃতিত তেখেতৰ অৱদানৰ বাবে "ৰূপকোঁৱৰ" বুলি কোৱা হয়। তেখেতৰ মৃত্যু তিথি ১৭ জানুৱাৰী "শিল্পী দিৱস" ৰূপে পালন কৰা হয়।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ জন্ম আৰু স্থান —
২৭ জুন ,১৯০৩ , তামোলবাৰী চাহ বাগিচা , ডিব্ৰুগড় ,
অসম ।

তেওঁৰ মৃত্যু — ১৭ জানুৱাৰী ,১৯৫১ ,জ্যোতি ভাৰতী ,
তেজপুৰ , অসম ।

তেওঁৰ পেচা — গীতিকাৰ , সুৰকাৰ , নাট্যকাৰ , লেখক আৰু
প্ৰথম অসমীয়া বোলছবি নিৰ্মাতা ।

সক্ৰিয় হৈ থকা সময় — ১৯৩২ - ১৯৫১ ।

তেওঁৰ দাম্পত্যসঙ্গী — দেৱযানী ছুত্ৰত ।

তেওঁৰ পিতৃ - মাতৃ — পৰমানন্দ আগৰৱালা আৰু
কিৰণময়ী আগৰৱালা ।

তেওঁৰ সন্তান — চিন্ময় আগৰৱালা , বিশ্বেন্দু
আগৰৱালা , জয়শ্ৰী , জ্ঞানশ্ৰী ,
সত্যশ্ৰী , হেমাশ্ৰী , মনশ্ৰী ।

জ্যোতি প্ৰসাদ আগৰৱালাৰ জন্ম পৰিচয় :—

১৯০৩ চনৰ ১৭ জুনত তেওঁ অসমৰ ডিব্ৰুগড়

জিলাত অৱস্থিত মদাৰখাত মৌজাত তামোলবাৰী চাহ বাগিচাত জন্ম লাভ কৰে। তেওঁৰ দেউতাক আছিল পৰমানন্দ আগৰৱালা আৰু মাতৃ আছিল কিৰণময়ী। তেওঁলোকৰ আদিপুৰুষ ৰাজস্থানৰ পৰা আহি অসমৰ তেজপুৰত নিগাজিকৈ বাস কৰি থাকে। থিমজুৰে অসমীয়া হৈ গৈছিল নৱৰঙ্গ আগৰৱালা নামৰ এজন ৰাজস্থানৰ ব্যৱসায়ীয়ে অসমলৈ আহি অসমীয়া ছোৱালী বিয়া কৰাই জাতে-পাতে অসমীয়া হ'ল। তেওঁৰ পৰাই জন্ম হ'ল- হৰিবিলাস, মানিৰাম আৰু কাশীনাথ আগৰৱালা। এই হৰিবিলাসৰ পুত্ৰ পৰমানন্দ আৰু পৰমানন্দৰে সু-পুত্ৰ আমাৰ জ্যোতি। এই পৰিয়ালটোৰ পৰাই অসম মাতৃয়ে আৰু দুটি সু-পুত্ৰ পাইছিল — এজন চন্দ্ৰকুমাৰ, আনজন আনন্দচন্দ্ৰ আগৰৱালা। তেওঁলোক দুয়োজনে অসমীয়া ভাষা-জননীক

বিভিন্ন বাদ্য-যন্ত্ৰৰ মেলা জমাইছিল। তেওঁলোকৰ দুয়োজন ব্যক্তিৰ পোষকতাত অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য উজ্জ্বল হৈ উঠিছিল। জ্যোতিৰ দেউতাকে ভালদৰে বেহেলা বজাব পাৰিছিল। মাকে সুন্দৰ আইনাম, বিয়ানাম আৰু নিচুকনি গীত গাইছিল। জ্যোতিয়ে সেউজীয়া ঘাঁহনিৰ ওপৰেদি দৌৰ মাৰি, জঁপিয়াই আৰু গছত উঠি বৰ ভাল পাইছিল। তেওঁ বৰ সাহসী আছিল।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ শিক্ষা—

জ্যোতিয়ে সাত-বছৰ বয়সতে তেজপুৰৰ হাইস্কুলত পঢ়িছিল; পিছে দেউতাকে তাত তেওঁৰ পঢ়া-শুনাৰ বৰ ভাল নহ'ব যেন দেখি ডিব্ৰুগড়ত থকা বৰ-দেউতাক চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা আৰু খুৰাক আনন্দচন্দ্ৰৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিয়ে। তেওঁ ডিব্ৰুগড়ৰ জৰ্জ হাইস্কুলত নাম ভৰ্ত্তি কৰি পঢ়াৰ পাছত তেওঁ পুনৰ পঢ়া আৰম্ভ কৰে। ডিব্ৰুগড় পঢ়া পিছত পুনৰ কেইবছৰমান পঢ়াৰ পিছত তেওঁ তেজপুৰলৈ যায় আৰু তাত থকা জাতীয় বিদ্যাপীঠৰ পৰা পৰিক্ষা পাচ কৰে। ইয়াৰ পাছত উচ্চশিক্ষাৰ বাবে তেওঁ

কলিকতালৈ গৈ তাতে কলেজ এমনত নাম ভৰ্তি কৰি ল'লে যদিও তাতে পঢ়া নহ'ল; কাৰণ সেই কলেজ এমনত নাম বন্ধ হৈ গ'ল। তেওঁ পুনৰ খৰদেউতাকৰ ওচৰলৈ আহি প্ৰেছৰ কাম শিকিলে আৰু অলপ দিনৰ পিছত উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে বিলাতলৈ যোৱাটোকে ঠিক কৰিলে। প্ৰথমে দেউতাকে মান্তি হোৱা নাছিল যদিও শেষত জ্যোতিৰ অনুৰোধ নোৱাৰে এবাৰ নোৱাৰি মত নিদি নোৱাৰিলে। জ্যোতিয়ে বিলাত পালেগৈ। তাতে এডিনবৰা বিশ্ববিদ্যালয়ত নাম ভৰ্তি কৰি সেই বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰাই মেট্ৰিক পৰীক্ষা দিয়ে। প্ৰথমবাৰ তেওঁ গণিত আৰু সংস্কৃতত বৰ ভাল নাছিল দেখি পাচ কৰিব নোৱাৰিলে; কিন্তু আন বিষয়বোৰত বৰ আগ্ৰহ আছিল। আগ্ৰহ দেখি আৰু তেওঁৰ বুদ্ধি আৰু জ্ঞানৰ পৰিচয় পাই বিশ্ববিদ্যালয়ে তেওঁক এম. এ পঢ়িবলৈ সুবিধা দিলে। তাতে তেওঁ সংস্কৃত, দৰ্শন, বুৰঞ্জী, সংগীত আৰু অৰ্থনীতি লৈ পঢ়া আৰম্ভ কৰিলে। কিছুদিনৰ পাছত ইমানবোৰ বিষয় পঢ়ি উপাধি পোৱাত হেপাহ নাইকিয়া হ'ল আৰু কোনো কলেজীয়া শিক্ষা একেবাৰে বাদ

দিলে । জ্যোতিৰ মন ভাল থালে সংগীত আৰু বোল-ছবিৰৰ ফালে । কথা-ছবিৰ বিষয়ে লণ্ডনত কিছুদিন অধ্যয়ন কৰি জাৰ্মানিৰ বাৰ্লিন মহানগৰী পালগৈ । তাতে কথাছবিৰ বিষয় কথত কথা শিকিলে ।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ স্বাধীনতা আন্দোলনত যোগদান-

১৯৩০ চনত জ্যোতি জন্মভূমিলৈ উভতিল । সেই সময়ত মহাত্মা গান্ধীৰ নেতৃত্বত দেশত স্বাধীনতা আন্দোলন পুৰাদমে চলিছে । জ্যোতিয়ে হাত সাবটি নাথাকিল । দেশোদ্ধাৰৰ কামত ফৰিঙে জুইত জাঁপ দিয়াৰ দৰে শৃংখলিত জননীৰ মুক্তিৰ বাবে আন্দোলন জাপিয়াই পৰিল । এনে মুহূৰ্তত জ্যোতিক পাই অসমীয়া ডেকা গাভৰুৱে দুগুণ উৎসাহে আন্দোলন চলাই যাব ধৰিলে; ইফালে পুলিচ বৰ্তা চকু জ্যোতিৰ ওপৰত নপৰাকৈ নাথাকিল । তেওঁক ধৰিবলৈ পুলিচে নানা ষড়যন্ত্ৰ কৰিলে । জ্যোতিও কম নহয় । যিমান দিন পাৰিলে পুলিচৰ চকুত ধূলি মাৰি আন্দোলন চলাই থাকিল।

১৯৩২ চনত এটা অগ্নুত দিনত পুলিচৰ হাতত জ্যোতি ধৰা পৰিল। বিচাৰ হ'ল। শাস্তি হ'ল তেওঁৰ ১৫ মাহ সশ্ৰম কাৰাদণ্ড আৰু ৫০০টকা জৰিমনা। জেলৰ ভিতৰতে জ্যোতিয়ে অসুখত ভোগাৰ বাবে চৰকাৰে তেওঁক মুক্তি দিব বিচাৰে, যদি তেওঁ কেতিয়াও আন্দোলনত যোগ নিদিওঁ বুলি লিখিত প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে। তাৰ উত্তৰ আছিল জ্যোতিৰ এনে ধৰণৰ— 'মৰিলে জেলৰতে মৰিম, তথাপি বিদেশী চৰকাৰৰ ওচৰত দয়া - ভিক্ষা নকৰোঁ। ১৯৪২ চনত স্বাধীনতা আন্দোলনে চৰম পৰ্যায় পায়গৈ। সেইবাৰৰ আন্দোলনতো তেওঁ বিশেষ ভূমিকা লৈছিল। এটা দিনো জিৰণি নোলোৱাকৈ তেওঁ সংগঠনৰ কামত ঘূৰি ফুৰি গুৰুলা বুজুৱাৰে জ্যোতিক জেধ মনালে। দলে দলে ডেকা - গাভৰুৱে লগ ল'লে জ্যোতিৰ। অসমীয়া মানুহক ~~আন্দোলনত~~ যোগ দিবলৈ জ্যোতিয়ে গান ৰচনা কৰিলে, তাৰ সুৰ দিলে—

"বিশ্ব বিজয়ী নৱজোৱান
বিশ্ব বিজয়ী নৱজোৱান
শক্তিশালী ভাৰতৰ,
ওলাই আহা ওলাই আহা,

এইজনে আছিল বিপ্লৱী জ্যোতি । লুইত পাৰৰ আমি ডেকা লৰা, ৰবিবলৈ আমাৰ ভয় নাই । বুকুৰ তেজেৰে ভাৰতৰ অপমান ধুই পেলোৱলৈ জ্যোতিয়ে আগবাঢ়ি আহিছিল — ।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ সাহিত্য - চৰ্চা —

ইমানতে জ্যোতিক এৰিব নোৱাৰি । তেওঁৰেলান এটা বৈশিষ্টপূৰ্ণ অৱদান অসমীয়া বোল - ছবি । "জয়মতী" তেওঁৰ তথা অসমীয়া জাতিৰ প্ৰথম বোলছবি । আনখন ছবি তেওঁৰ 'ইন্দ্ৰমালতী ।' নানা কষ্ট কৰি দিনে - নিশাই খাটি জ্যোতিয়ে জয়মতীক ৰূপালী পৰ্দাৰলৈ আনি অসমীয়া চিনেমা জগতৰ ভেটি স্থাপন কৰিলে । এয়ে ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতি আমি অসমীয়া জাতিৰ গীত, বোলছবি আৰু নাটকৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা । অতি কম সময় জীয়াই থাকি ১৯৫১ চনত অসমীয়া জাতিক কান্দুৱাই জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা দেৱে ১৭ জানুৱাৰী, ১৯৫১ চনত চিৰজ্যোতি ৰূপ লৈ গুচি গ'ল । যদি তেওঁ অসমৰ সংস্কৃতিৰ বৰ নামঘৰত 'সোন- ৰূপৰ খুঁটি পুতি বাইৰৰ অনুভূতিক এতাল এনাজৰীৰে বান্ধি

প্ৰাগজ্যোতিষাধিপতি কিৰাট বংশীয় নৰকাসুৰ আছিল কামাখ্যা দেৱীৰ পৰম ভক্ত। তেৱেঁই নীলাচল পাহাৰত প্ৰথম এই মন্দিৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। প্ৰবাদ আছে যে এবাৰ নৰকাসুৰে কামাখ্যা দেৱীৰ দৰ্শন পালে। দেৱীৰ স্বৰ্গীয় সৌন্দৰ্যই প্ৰাগজ্যোতিষাধিপতি মতিভ্ৰম ঘটালে। তেওঁ দেৱীক বিবাহৰ প্ৰস্তাৱ আগবঢ়ালে। দেৱীয়ে কলে যে দেৱী আৰু নৰমানিচৰ মাজত বৈবাহিক সম্পৰ্ক অসম্ভৱ কথা। কিন্তু নৰকে যেন তেন প্ৰকাৰে বিয়া কৰাবলৈ জিদ ধৰাত কামাখ্যা দেৱীয়ে তেওঁৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ বুদ্ধি এটা পাতিলে। দেৱীয়ে ক'লে যে নৰকে যদি মন্দিৰ দৰ্শনাৰ্থীসকলৰ সুবিধাৰ্থে নীলাচল পাহাৰৰ নামনিৰ পৰা মন্দিৰলৈ একে নিশাৰ ভিতৰতে এটা শিলৰ খটখটি সাজি দিয়ে, তেতে তেওঁ নৰকৰ সৈতে বিয়াত বহিবলৈ ৰাজি আছে। দেৱীয়ে ভাবিছিল, নৰকে এই কাম কৰিব নোৱাৰিব। কিন্তু দেৱীৰ ধাৰণাক ভুল প্ৰমাণিত কৰি নিশা শেষ হোৱাৰ আগেয়ে খটখটি নিৰ্মাণৰ কাম শেষ হোৱাৰ উপক্ৰম হ'ল। দেৱীয়ে দেখিলে কথা বিষম; সেয়েহে তেওঁ চক্ৰান্তৰ আশ্ৰয় ল'বলৈ বাধ্য হ'ল। তেওঁ কুকুৰাক আদেশ দিলে, ডাক দিবলৈ। নিশা শেষ নোহোৱাকৈ কুকুৰাই ডাক দিলে। দেৱীয়ে নৰকক ক'লে যে কুকুৰাই ডাক দিলে, ৰাতি পুৱাল। নৰকে চৰ্ত পূৰণ কৰিব নোৱাৰিলে। প্ৰচণ্ড ক্ৰোধত নৰকে খেদি খেদি গৈ বৰ্তমানৰ কুকুৰাকটা নামৰ ঠাইত কুকুৰাত মায়াৱী কুকুৰাটো দুটুকুৰকৈ কাটিলে।
নৰকে নিৰ্মাণ কৰা বুলি প্ৰবাদ থকা মেখেলাউজোৱা নামৰ শিলৰ খটখটিটো আজিও দেখিবলৈ পোৱা যায়। এই ঘটনাৰ পাছত দেৱকুলৰ সৈতে নৰকৰ সংঘাত আৰম্ভ হয়। নৰকৰ অত্যাচাৰ ইমানে বাঢ়িলে যে অৱশেষত

বৃদ্ধই বিজয়ীজনকে বৰ কৰি তেওঁৰ পুত্ৰ ভগদত্তক প্ৰাগ-জ্যোতিষৰ সিংহাসন অৰ্পণ কৰিলে।

কামাখ্যা ধামৰ অম্বুবাচী মেলা : অম্বুবাচী হিন্দু ধৰ্মৰ এক বছৰেকীয়া উৎসৱ। জনবিশ্বাস মতে আহাৰ মাহত মৃগ শিৰা নক্ষত্ৰৰ তিনি পাদ শেষ হ'লে চতুৰ্থ পাদৰ পৰা আৰম্ভ কৰি আদ্ৰা নক্ষত্ৰৰ প্ৰথম পাদৰ ভিতৰত পৃথিৱী বা মা ধৰিত্ৰী ঋতুমতী হয়। এই সময়ত সেয়ে হিন্দুসকলে অম্বুবাচী পালন কৰে।

অম্বুবাচী মেলা হৈছে হিন্দু ধৰ্মৰ লোকসকলে অম্বুবাচী সময়ত সংগতি ৰাখি শক্তিপূজাৰ স্থান সমূহ আদিত আয়োজন কৰা এক উৎসৱ। অসমৰ গুৱাহাটীৰ কামাখ্যা মন্দিৰত সাধাৰণতে আড়ম্বৰপূৰ্ণভাৱে অম্বুবাচীৰ সময়ত অম্বুবাচী মেলাৰ আয়োজন কৰা হয়। অম্বুবাচীৰ প্ৰবৃত্তিৰ লগে লগে কামাখ্যা ধামৰ দুৱাৰ বন্ধ কৰা হয়। সাধাৰণতে, সেই কেইদিন দেৱী দৰ্শন নিষিদ্ধ। অম্বুবাচীৰ প্ৰথম তিনিদিন ছুৱা, চতুৰ্থ দিন শুদ্ধি কৰি খোলা হয়। অম্বুবাচীৰ সময়ত হাল খোৱা, কোনো ধৰণৰ মাংগলিক কাৰ্য সম্পন্ন কৰা নহয়। চতুৰ্থ দিনত মন্দিৰৰ দুৱাৰ খোলাৰ লগে লগে দেৱীৰ স্নান, পূজা, প্ৰভৃতি সমাপন হোৱাৰ পাছতহে দৰ্শকে দেৱীক দৰ্শন কৰিব পাৰে। ভাৰতৰ ভিন্ন ভিন্ন প্ৰান্তৰ পৰা অহা লাখ লাখ ভক্তই তিনিওদিন কামাখ্যা মন্দিৰৰ চৌপাশে থাকি নাম-কীৰ্তন কৰে। মন্দিৰৰ বাহিৰতে

ধূপ-দীপ জ্বলাই দেৱীক প্ৰণাম জনায়। অম্বুবাচীৰ নিবৃত্তিৰ দিনা পাণ্ডাসকলে ভক্তসকললৈ আগবঢ়ায় বস্ত্ৰ। দেৱী পীঠৰ পৰা অনা এই বস্ত্ৰ শৰীৰত ধাৰণ কৰিলে অভীষ্ট সিদ্ধি হোৱাৰ সম্ভাৱনা প্ৰবল। সেইবাবে পুৰুষে সেই বস্ত্ৰ কঁকালত বা হাতত আৰু মহিলাসকলে কঁঠত বা ডিঙিত ধাৰণ কৰে। এই কাপোৰৰ লগত আমি আন চিন্তা ত্যাগ কৰিলেও মনৰ কামনা পূৰণ হোৱাৰ কথা কুব্জিকা তন্ত্ৰৰ ৩১তম পটলত বৰ্ণিত হৈছে। এই বস্ত্ৰখণ্ড ধাৰণ কৰি শ্মশান অথবা মৃতকৰ ঘৰলৈ যোৱাটো নিষিদ্ধ। কামাখ্যা ধামৰ অম্বুবাচী মেলাই আন্তঃৰাজ্যিক আৰু জাতীয় সম্প্ৰীতি তথা ঐক্যত অনেকখিনি অৰিহণা যোগাইছে।

কামাখ্যা ধামত অনুষ্ঠিত মনসা পূজা আৰু দেওধনী বা দেৱধনী নৃত্য ঃ

মনসা পূজা শাওণ আৰু ভাদ মাহৰ সংক্ৰান্তিৰ আগদিনাখন দেৱীৰ সন্ধ্যা আৰতি শেষ কৰাৰ পিছত পঞ্চৰত্ন মন্দিৰৰ ভিতৰত মনসা দেৱীৰ ঘট স্থাপন কৰি পূজা কৰা হয়। এই পূজাখন বাৰ্ষিক পূজা কাৰণে ভক্তসকলে নৈবেদ্য আৰু বলিবিধান আদি দি দেৱীৰ পৰা আশীৰ্বাদ লয়। এই পূজা ভাদ মাহৰ ১ আৰু ২ তাৰিখলৈ চলে। এই পূজাক বহুত ঠাইত 'মাৰৈ পূজা' বুলিও জনা যায়।

মনসা পূজাৰ লগতে জড়িত আন এবিধ প্ৰাচীন আৰু বিশেষ নৃত্য হৈছে দেৱধনী নৃত্য বা দেওধনী নৃত্য। 'দেও' মানে হৈছে দেৱতা আৰু 'ধনী' মানে মেয়েলী। অৰ্থাৎ দেওলগা মেয়েলী দেৱীৰ সমতুল্য হয়। এই উৎসৱত দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে ঢাক-ঢোল, কৰতাল

আদি কাব্যমন্ত্ৰ মতেই ঋষি হোৱা উক্ত জনিৰ লগতে দেওধাসকলে নৃত্য কৰি চিত্ৰৰ মাৰি কৰা জনিকে উক্ত সকলে দেৱতাৰ বাণী বুলি মানি প্ৰশ্ন-উত্তৰ কৰে আৰু সেইবাবে এই নৃত্যক দেৱধ্বনী নৃত্য বোলা হয়। দেওধনী সকলে কলা বা ৰঙা মেখেলা বুকুত মেৰি মাৰি লয়।

কপালত সেন্দুৰৰ এটি ডাঙৰ ফোঁট লয় আৰু দীঘল চুলিবোৰ মেলাই ৰাখে। মনসা দেৱীৰ পূজাৰ বেদীৰ ওচৰত এখন কলপাত পাৰি, তাত দেওধনী বহি মনসা দেৱীক সেৱা কৰি লয়।

এই পূজাত মিসকলে নৃত্য কৰে তেওঁলোকক 'দেওধা' বুলি কোৱা হয়। কাব্যমতে জনি প্ৰবল্য হৈ আহিলে দেওধনীয়ে ৰক্ত পিইতে কঁপিবলৈ ধৰে আৰু গাৰ কাপোৰ খুলেই দেৱীৰ আগত নৃত্য কৰিবলৈ ধৰে। এই নৃত্য সাধুলিত পাছত ক্ৰমে তীব্ৰতৰ হৈ উঠে। সেই সময়ত দেওধনীয়ে ভৱিষ্যদ্বাণীও কৰিবলৈ সক্ষম হয় আৰু প্ৰায়বোৰ শুদ্ধ হয় বুলি শুনা যায়।

কামাখ্যা মন্দিৰত উদ্‌যাপন হোৱা বাৰ্ষিক উৎসৱসমূহ :

লক্ষ্মী পূজা : লক্ষ্মী পূৰ্ণিমাৰ দিনা কামাখ্যা মন্দিৰৰ লক্ষ্মী পীঠস্থানত ৰাতি লক্ষ্মী পূজা কৰা হয়। এই পূজাক কোজাগৰ বা কোজাগৰী লক্ষ্মী পূজা বুলিও কোৱা হয়।

কালী পূজা : লক্ষ্মী পূৰ্ণিমাৰ পাছৰ অমাৱস্যাত কালী পূজা

কৰা হয়। এই পূজা কামাখ্যা মন্দিৰৰ অন্তৰ্গত কালী মন্দিৰত অমাৱস্যা তিথিৰ ৰাতি ধুমধামেৰে কৰা হয়। এই পূজাক বহুতে শ্যামা পূজা বুলিও কয়।

শ্ৰীকৃষ্ণৰ দৌলযাত্ৰা: ফাগুন মাহৰ পূৰ্ণিমা তিথিত কামাখ্যা ধামত অতি ধুমধামেৰে শ্ৰীকৃষ্ণৰ দৌলযাত্ৰা পালন কৰা হয়। এই উৎসৱক কোনো কোনোৱে হোলি বা ফাকুৱা উৎসৱ বুলিও কয়।

শিৱৰাত্ৰি: ফাগুন মাহৰ কৃষ্ণ চতুৰ্থীত কামাখ্যা পীঠত ৰাতি শিৱৰাত্ৰি পালন কৰা হয়। এই পূজাত ভক্তসকলে শিৱৰ স্তৱ আদি পাঠ কৰি গোটেই নিশা উজাগৰে থাকি মহাশিৱৰাত্ৰি পালন কৰে।

বাসন্তী পূজা: চ'ত-বহাগ মাহৰ শুক্ল সপ্তমী, অষ্টমী আৰু নৱমী তিথিত কামাখ্যা ধামত শাৰদীয় দুৰ্গাপূজাৰ দৰে বাসন্তী পূজা পালন কৰা হয়। এই পূজা হোম-যজ্ঞ, বলি আদিৰে সম্পন্ন কৰা হয়। এই পক্ষৰ প্ৰতিপদৰ পৰা নৱমীলৈ নৱৰাত্ৰি বোলা হয়।

—×—×—×—×—

বৰপেটা সত্ৰ

নীতা পাটোৱাৰী

বৰপেটা সত্ৰ অসমৰ বৰপেটা জিলাৰ বৰপেটা চহৰত অৱস্থিত এখন ঐতিহ্যমণ্ডিত সত্ৰ। শ্ৰীশ্ৰী মাধৱদেৱে ১৫০৪ শকত বৰপেটা সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল আৰু তাত তেওঁ ৮ বছৰ ধৰি আছিল। তেওঁ শ্ৰীমথুৰা দাস বুঢ়া আতাক সত্ৰৰ প্ৰথম সত্ৰাধিকাৰ হিচাপে নিযুক্তি দিছিল। বুঢ়া আতায়েই সত্ৰৰ প্ৰশাসনিক দিশটো শক্তিশালী কৰি বৰপেটাৰ আঞ্চলিক আৰু প্ৰতিষ্ঠানিক

উন্নয়ন সাধন কৰিছিল । বহু সংখ্যক ভক্ত বৰপেটালৈ আহিছিল আৰু জাতি বৈষম্য পৰিহাৰ কৰি বৈষ্ণৱ ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰি এক সমন্বয়বাদী সমাজ গঢ়ি তুলিছিল । ভক্তসকলৰ মাজত এক নতুন কৰ্ম সংস্কৃতি চন কৰি উঠিছিল । আৰম্ভণিতে সত্ৰখন খেৰিঘৰ আছিল । আগেয়ে সত্ৰৰ এই ঘৰটো ১৯৫২ চনত তাপুৰ খুটিবোৰ আৰু চিত্ৰ খোদিত বেৰবোৰ পকীকৰণ কৰা হয় । আগতে সত্ৰ সনকা বৰপেটা থান বেপাৰ হৈছিল ।

সত্ৰ চৌহদৰ ভিতৰত কিছুমান সুকীয়া গৃহ আছে । সত্ৰ চৌহদ তিনিটা বাটচৰাৰ যোগে আৰম্ভ হয় । মুখ্য সত্ৰ চৌহদ দেৱালৰ দ্বাৰা আবৃত । এই বাটচৰা কেইখন হৈছে —

ক) নহাটি বাটচৰা (পশ্চিমফালে প্ৰৱেশ)

খ) উত্তৰহাটি বাটচৰা (উত্তৰফালে প্ৰৱেশ)

গ) দক্ষিণহাটি বাটচৰা (দক্ষিণফালে প্ৰৱেশ)

বাটচ'ৰাৰ দ্বাৰে মুখ্য সত্ৰ চৌহদত
প্ৰৱেশ কৰিবলৈ তিনিটা প্ৰৱেশ দুৱাৰ আছে।
এইকেইটা হৈছে - উত্তৰ দুৱাৰ, দক্ষিণ দুৱাৰ আৰু
পশ্চিম ফালে দ'লঘৰ। দ'লঘৰক মুখ্য প্ৰৱেশ দুৱাৰ
বুলি গণ্য কৰা হয়। সত্ৰৰ কীৰ্তন ঘৰ চৌহদত
প্ৰায় কেন্দ্ৰত অৱস্থিত। ই পশ্চিমৰ মুখ্য প্ৰৱেশদুৱাৰ
আৰু ভাদে ঘৰৰ পূবত অৱস্থিত। মুখ্য পশ্চিম
দুৱাৰৰ ওচৰত দুটা কাঠৰ স্তম্ভ আছে। পৰম্পৰাগত
ভাৱে ইয়াক তুলসী ভেটি বুলি জনা যায়। ইয়াত
গুৰু আসন আছে। ইয়াৰ পিছফালে দুটা ওপৰৰ
গছাত অক্ষয় বন্তি জ্বলোৱা হয়। গুৰু আসনৰ

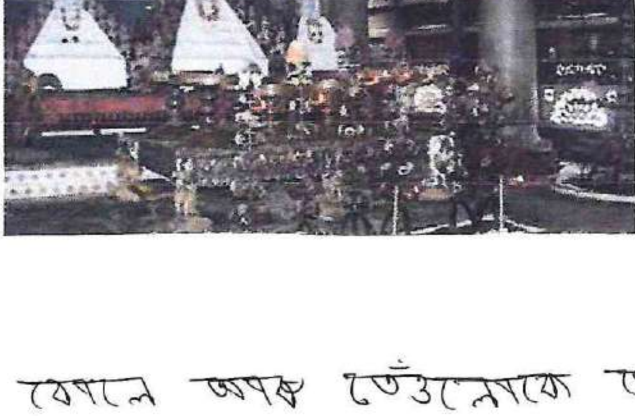

পিছফালে পূব কোণত
দুখন চকী আছে। এই
চকী দুখনক বুঢ়া সত্ৰীয়া
আৰু ডেকা সত্ৰীয়া
বোলে আৰু তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ দৈনন্দিন

কাৰ্যকলাপত ইয়াক ব্যৱহাৰ কৰে। কীৰ্তন ঘৰত তিনিটাকৈ গুৰু আসন আছে। গুৰু আসনৰ আগত মাৰ্তলে বা শৰাই এটা স্থাপিত কৰা হয়। প্ৰতিটো বৰ শৰাইৰ সন্মুখত চাকি জ্বলোৱা হয়। কীৰ্তন ঘৰৰ ভিতৰত কোনো ঈশ্বৰ বা দেৱীৰ মূৰ্তি নাই।

মতৰ ওপৰে ঘৰক মনিকূট বুলি কোৱা হয়। ইয়াত কোন অথৰ ৰূপৰ মূল্যবান অলংকাৰ ৰখা হয়। কিছুমান দেৱতাৰ মূৰ্তিও ইয়াত ৰখা হৈছে। এই ঘৰটো উত্তৰ - দক্ষিণ অৱস্থানত কীৰ্তন ঘৰৰ দূৰ ফালে স্থাপিত। এই ঘৰৰ স্থাপত্য শৈলী অনন্য। এই ঘৰত যোৱা ৪০০ বছৰ ধৰি অখয় বন্তি নামেৰে এগছ বন্তি ক্ৰমাগতভাৱে জ্বলি আছে।

বৰপেটা মতৰ মঠটো আমাৰ সকলৰ স্থাপত্য শৈলীৰ সৈতে প্ৰকে। কিছুমান মূল্যবান সংকৰ - মাধৱৰ স্মৃতিচিহ্ন মঠত ৰখা

হৈছে। ইয়াত শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ ছবি ধুৰলে ব্যৱহাৰ কৰা এটা শিল, শংকৰদেৱৰ চৰণ আৰু মাধৱদেৱৰ নামঘোষাৰ পাঠ, ভক্তি ৰত্নাৱলী আৰু মধুৰ দশম পাৰম্পৰিক হিচাপে দিয়া দুটা 'নাগেশ্বৰী খুটা' আছে।

মঠৰ ভিতৰত গুৰু আসন এটা দেৱালৰ অবিহনে যেনেকুৱা ইংৰাজী 'U' আকৃতিৰ দৰে ঘৰ। ইয়াক প্ৰাৰ্থনা গৃহ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। প্ৰতিদিনে ভক্তিবৃন্দ আৰু ভক্তিয়া সমূহে ভিতৰত শুনিবলৈ ইয়ালৈ আহে।

মঠৰ সভা ঘৰ কীৰ্তন ঘৰৰ উত্তৰ-পশ্চিম দিশত অৱস্থিত এখন সুকলি ঘৰ। সম্প্ৰদায়ৰ সাধাৰণ সভা ইয়াত অনুষ্ঠিত হয়। সভাঘৰৰ উত্তৰ ফালে এটা সৰু ঘৰ আছে ইয়াক উপাসনা গৃহ বুলি জনা যায়। উপাসনা গৃহত মঠৰ ভকতসকলে নিয়মীয়াকৈ ইয়াৰ অনুষ্ঠান সমূহ

আলোচনা কৰে।

মঞ্চখনৰ উত্তৰ-পশ্চিম কোণত আৰু উত্তৰ প্ৰৱেশ দ্বাৰৰ ওচৰত এক অনন্য ডিজাইনৰ সৈতে জলপান সামগ্ৰীযুক্ত দোকান আছে। মুখ্যত: দেউল উৎসৱৰ সময়ত কলীয়া ঠাকুৰ বা কৈলা বাবাক স্মৰণৰ বাবে এই ভৱন ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

মঞ্চৰ ভিতৰত এখন ৰংমঞ্চ আছে। ইয়াৰ আসনবোৰে সন্মুখে মুকলিকৈ কলা প্ৰদৰ্শন কৰিব পাৰে। ইয়াৰ পিচফালে সীমাৰ সৈতে আৱৰণ দেৱালেৰে আবৃত আৰু মঞ্চত বিভিন্ন কলা প্ৰদৰ্শন কৰা হয়। সময়ে সময়ে ইয়াত কলা আৰু সাংস্কৃতিক কাৰ্যকলাপ প্ৰদৰ্শন কৰাৰ বাবে ই এখন আধুনিক মঞ্চ।

—x—x—x—x—

মহৎ লোকৰ জীৱনী

১। ৰবীশ্মা বেগম - জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা – ৭৫ - ৮৪
২। পূজা দাস – ড° ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়া – ৮৫ - ৮৯
৩। আচুমা বেগম - লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা – ৯০ – ৯৬
৪। মিতালী ৰাজবংশী – এ. পি. জে. আব্দুল কালাম – ৯৭ – ১০২
৫। মানসি ডেকা – ড° ভূপেন হাজৰিকা - ১০৩ – ১০৮

জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা

কৰীশ্মা বেগম

জ্যোতি! জ্যোতি মানে পোহৰ। সঁচাকৈয়ে জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা আমাৰ এক চিৰ-উজ্জ্বল পোহৰ যি চিৰ-উজ্জ্বল পোহৰে আমাক আগবঢ়াই লৈ গৈছে আৰু এক মহান উজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ ফালে।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা অসমৰ এগৰাকী প্ৰসিদ্ধ গীতিকাৰ, নাট্যকাৰ, লেখক আৰু বোলছবি নিৰ্মাতা। অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ কবিতা, নাটক, প্ৰবন্ধ, সমালোচনা, শিশু সাহিত্য আদি সকলো দিশতে দিশতে তেওঁ বৰঙণি অৱদান অৱদান আগবঢ়াইছিল। অসমীয়া সংস্কৃতিত তেওঁৰ অৱদানৰ বাবে "ৰূপকোঁৱৰ" বুলি কোৱা হয়। তেওঁৰ মৃত্যু তিথি ১৭ জানুৱাৰী "শিল্পী দিৱস" ৰূপে পালন কৰা হয়।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ জন্ম আৰু স্থান —

১৭ জুন ,১৯০৩ , তামোলবাৰী চাহ বাগিছা , ডিব্ৰুগড় , অসম ।

তেওঁৰ মৃত্যু — ১৭ জানুৱাৰী , ১৯৫১, জ্যোতি ভৰতী, তেজপুৰ, অসম ।

তেওঁৰ পেচা — গীতিকাৰ , সুৰকাৰ , নাট্যকাৰ , লেখক আৰু প্ৰথম অসমীয়া বোলছবি নিৰ্মাতা ।

সক্ৰিয় হৈ থকা সময় — ১৯৩২ - ১৯৫১ ।

তেওঁৰ দাম্পত্যসঙ্গী — দেৱযানী ছলিহা ।

তেওঁৰ পিতৃ - মাতৃ — পৰমানন্দ আগৰৱালা আৰু কিৰণময়ী আগৰৱালা ।

তেওঁৰ সন্তান — চিন্ময় আগৰৱালা , বিশ্বেন্দু আগৰৱালা , জয়শ্ৰী , জ্ঞানশ্ৰী , সত্যশ্ৰী , হেমাশ্ৰী , মনশ্ৰী ।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ জন্ম পৰিচয় :-

১৯০৩ চনৰ ১৭ জুনত তেওঁৰ অসমৰ ডিব্ৰুগড়

জিলাত অৱস্থিত মহাৰমাত মৌজাত তামোলবাৰী চাহ বাগিচাত জন্ম লাভ কৰে। তেওঁৰ দেউতাক আছিল পৰমানন্দ আগৰৱালা আৰু মাতৃ আছিল কিৰণময়ী। তেওঁলোকৰ আদিপুৰুষ ৰাজস্থানৰ পৰা আহি অসমৰ ব্ৰহ্মপুৰত নিগাজিকৈ বাস কৰি থাকে হিমস্তুৰে অসমীয়া হৈ গৈছিল। নৱৰত্ন আগৰৱালা নামৰ এজন ৰাজস্থানৰ ব্যৱসায়ীয়ে অসমলৈ আহি অসমীয়া ছোৱালী বিয়া কৰাই জাতে-পাতে অসমীয়া হ'ল। তেওঁৰ পৰাই জন্ম হ'ল- হৰিবিলাস, খাদুৰাম আৰু কাশীনাথ আগৰৱালা। এই হৰিবিলাসৰ পুত্ৰ পৰমানন্দ আৰু পৰমানন্দৰে সু-পুত্ৰ আমাৰ জ্যোতি। এই পৰিয়ালটোৰ পৰাই অসম মাতৃয়ে আৰু দুটি সু-পুত্ৰ পাইছিল- এজন চন্দ্ৰকুমাৰ, আনজন আনন্দচন্দ্ৰ আগৰৱালা। তেওঁলোক দুয়োজনে অসমীয়া ভাষা-জননীক

বিভিন্ন খাদ্য-দ্ৰব্যৰে সেৱা জনাইছিল। তেওঁলোকৰ দুয়োজন ব্যক্তিৰ পোষকতাত অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য উজ্বল হৈ উঠিছিল। জ্যোতিৰ দেউতাকে ভালদৰে বেহেলা বজাব পাৰিছিল। মাকে সুন্দৰ আইনাম, বিয়ানাম আৰু নিচুকনি গীত গাইছিল। জ্যোতিয়ে সেউজীয়া ঘাঁহনিৰ ওপৰেদি দৌৰ মাৰি, জঁপিয়াই আৰু গছত উঠি বৰ ভাল পাইছিল। তেওঁ বৰ সাহসী আছিল।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ শিক্ষা —

জ্যোতিয়ে সাত-বছৰ বয়সতে তেজপুৰৰ হাইস্কুলত পঢ়িছিল; পিছে দেউতাকে তাত তেওঁৰ পঢ়া-শুনাৰ বৰ ভাল নহ'ব যেন দেখি ডিব্ৰুগড়ত থকা বৰদেউতাক চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা আৰু খুৰাক আনন্দচন্দ্ৰৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিয়ে। তেওঁ ডিব্ৰুগড়ৰ জৰ্জ হাইস্কুলত নাম ভৰ্তি কৰি পঢ়াৰ পাছত তেওঁ পুনৰ পঢ়া আৰম্ভ কৰে। ডিব্ৰুগড় পঢ়া পিছত পুনৰ কেইবছৰমান পঢ়াৰ পিছত তেওঁ তেজপুৰলৈ যায় আৰু তাত থকা জাতীয় বিদ্যাপীঠৰ পৰা পৰীক্ষা পাচ কৰে। ইয়াৰ পাছত উচ্চশিক্ষাৰ বাবে তেওঁ

কলিকতালৈ গৈ তাতে কলেজ এমনত নাম ভৰ্তি কৰি ল'লে যদিও তাতে পঢ়া নহ'ল; কাৰণ সেই কলেজ এমনত নাম বন্ধ হৈ গ'ল। তেঁও পুনৰ খৰদেউতাকৰ ওচৰলৈ আহি প্ৰেছৰ কাম শিকিলে আৰু অলপ দিনৰ পিছত উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে বিলাতলৈ-যোৱাটোকে ঠিক কৰিলে। প্ৰথমে দেউতাকে মান্তি হোৱা নাছিল যদিও শেষত জ্যোতিৰ অনুৰোধ নোকাৰে এবাৰ নোৱাৰি মত নিদি নোৱাৰিলে। জ্যোতিয়ে বিলাত পালেগৈ। তাতে এবিনবৰা বিশ্ববিদ্যালয়ত নাম ভৰ্ত্তি কৰি সেই বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰাই মেট্ৰিক পৰিক্ষা দিয়ে। প্ৰথমবাৰ তেঁও গণিত আৰু সংস্কৃতত বৰ ভাল নাছিল দেখি পাচ কৰিব নোৱাৰিলে; কিন্তু আন বিষয়বোৰত বৰ আগ্ৰহ আছিল। আগ্ৰহ দেখি আৰু তেঁওৰ বুদ্ধি আৰু জ্ঞানৰ পৰিচয় পাই বিশ্ববিদ্যালয়ে তেঁওক এম.এ পঢ়িবলৈ সুবিধা দিলে। তাতে তেঁও সংস্কৃত, দৰ্শন, বুৰঞ্জী, সংগীত আৰু অৰ্থনীতি লৈ পঢ়া আৰম্ভ কৰিলে। কিছুদিনৰ পাছত ইমানবোৰ বিষয় পঢ়ি উপাধি পোৱাত হেঁপাহ নাইকিয়া হ'ল আৰু শেষত কলেজীয়া শিক্ষা একেবাৰে বাদ

দিলে । জ্যোতিৰ মন ভাল খালে সংগীত আৰু বোল-ছবিৰৰ ফালে । কথা-ছবিৰ বিষয়ে লণ্ডনত কিছুদিন অধ্যয়ন কৰি জাৰ্মানিৰ বাৰ্লিন মহানগৰী পালেগৈ । তাতে কথাছবিৰ বিষয় বস্তু কথা শিকিলে ।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ স্বাধীনতা আন্দোলনত যোগদান-১৯৩০ চনত জ্যোতি জন্মভূমিলৈ উভতিল । সেই সময়ত মহাত্মা গান্ধীৰ নেতৃত্বত দেশত স্বাধীনতা আন্দোলন পুৰাদমে চলিছে । জ্যোতিয়ে হাত সাৱটি নাথাকিল । দোশোদ্ধাৰৰ কামত ফৰিঙে জুইত জাঁপ দিয়াৰ দৰে শৃংখলিত জননীৰ মুক্তিৰ বাবে আন্দোলন জাপিয়াই পৰিল । এনে মুহূৰ্তত জ্যোতিক পাই অসমীয়া ডেকা গাভৰুৱে দুগুণ উৎসাহে আন্দোলন চলাই যাব ধৰিলে; ইফালে পুলিচ ৰঙা চকু জ্যোতিৰ ওপৰত নপৰাকৈ নাথাকিল । জেউকি ধৰিবলৈ পুলিচে নানা ষড়যন্ত্ৰ কৰিলে । জ্যোতিও কম নহয় । যিমান দিন পাৰিলে পুলিচৰ চকুত ধূলি মাৰি আন্দোলন চলাই থাকিল,

পৃষ্ঠা নং

১৯৩২ চনত এটা অগষ্ট দিনত পুলিচৰ হাতত জ্যোতি ধৰা পৰিল। বিচাৰ হ'ল। শাস্তি হ'ল তেওঁৰ ১৫ মাহ সশ্রম কাৰাদণ্ড আৰু ৫০০টকা জৰিমনা। জেলৰ ভিতৰতে জ্যোতিয়ে অসুখত ভোগাৰ বাবে চৰকাৰে তেওঁক মুক্তি দিব বিচাৰে, যদি তেওঁ কেতিয়াও আন্দোলনত যোগ নিদিওঁ বুলি লিখিত প্রতিশ্রুতি দিয়ে। তাৰ উত্তৰ আছিল জ্যোতিৰ এনে ধৰণৰ— 'মৰিলে জেলৰতে মৰিম, তথাপি বিদেশী চৰকাৰৰ ওচৰত দয়া-ভিক্ষা নকৰোঁ। ১৯৪২ চনত স্বাধীনতা আন্দোলনে চৰম পৰ্যায় পায়গৈ। সেইবাৰৰ আন্দোলনতো তেওঁ বিশেষ ভূমিকা লৈছিল। এটা দিনো জিৰণি নোলোৱাকৈ তেওঁ সংগঠনৰ কামত ঘূৰি ফুৰি গুৱাহাটী বৃত্তাৰে জাতিক জৰ্ব মনালে। দলে দলে ডেকা-গাভৰুৱে লগ ললে জ্যোতিৰ। অসমীয়া মানুহক ~~আন্দোলনত~~ যোগ দিবলৈ জ্যোতিয়ে গান ৰচনা কৰিলে, তাৰ সুৰ দিলে—

"বিশ্ব বিজয়ী নৱজোৱান
বিশ্ব বিজয়ী নৱজোৱান
শক্তিশালী ভাৰত—
ওলাই আহা ওলাই আহা,

এইজনে আছিল বিপ্লৱী জ্যোতি । লুইত পাৰৰ আমি ডেকা লৰা, মৰিবলৈ আমাৰ ভয় নাই । বুকুৰ তেজেৰে ভাৰতৰ অপমান মুচি পেলাবলৈ জ্যোতিয়ে আগবাঢ়ি আহিছিল — ।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ সাহিত্য-চৰ্চা —

ইমানতে জ্যোতিক এৰিব নোৱাৰি । তেওঁৰ আন এটা বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ অৱদান অসমীয়া বোল-ছবি । "জয়মতী" তেওঁৰ তথা অসমীয়া জাতিৰ প্ৰথম বোলছবি । আনখন ছবি তেওঁৰ 'ইন্দ্ৰমালতী' । নানা কষ্ট কৰি দিনে-নিশাই খাটি জ্যোতিয়ে জয়মতীক ৰূপালী পৰ্দালৈ আনি অসমীয়া চিনেমা জগতৰ খুঁটি স্থাপন কৰিলে । এয়ে ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতি আছিল অসমীয়া জাতিৰ গীত, বোলছবি আৰু নাটকৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা । অতি কম সময় জীয়াই থাকি ১৯৫১ চনত অসমীয়া জাতিক কান্দুৱাই জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা দেৱে ১৭ জানুৱাৰী, ১৯৫১ চনত চিৰজ্যোতি ৰূপ লৈ গুচি গ'ল । যদি তেওঁ অসমৰ সংস্কৃতিৰ বৰ নামঘৰত 'সোণ-ৰূপৰ মূৰ্তি গুটি ৰাইজৰ অনুভূতিক এডাল এনাজৰীৰে বান্ধি

মৈ গৈছে।

তেওঁৰ গল্পসমূহ হ'ল — ৰূপহী, বগীতৰা, সোণতৰা, সোণাৰি অভিমান, ~~মুক্তাক~~, সতীৰ সোঁৱৰণি, সন্ধ্যা শিলাকুটি, নীলাচৰাই আদি।

তেওঁৰ কবিতা পুথিসমূহ হ'ল — লুইতৰ পাৰৰ অগ্নিসুৰ, জ্যোতি ৰামায়ণ।

তেওঁৰ উপন্যাস খনৰ নাম হৈছে — আমাৰ গাওঁ।

তেওঁৰ শিশু-সাহিত্যখন নাম হৈছে — "কণমুৱৰ সপোন"।

কলা-সংস্কৃতিলৈ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা অৱদান —

চলচ্চিত্ৰ — ১/ জয়মতী — (১৯৩৫)

২/ ইন্দ্ৰমালতী — (১৯৩[illegible])

তেওঁৰ প্ৰায় ৩০০ মান গীত ৰচনা কৰি নিজে সুৰ দিছিল। তেওঁক আমি সংগীত বুলি ~~ক~~ পাব পাৰোঁ।

নাটক —

তেওঁৰ নাটকসমূহ হৈছে —

১/ শোণিত কুঁৱৰী (১৯২৫)

২/ কাৰেঙৰ লিগিৰী (১৯৩০)

৩/ লভিতা (১৯৪৮)
৪/ ৰূপালীম (১৯৩৮)
৫/ নিমাতী কইনা (১৯৩৪)
৬/ খনিকৰ (১৯৫৭)

তেওঁৰ বিদ্যমান অসম্পূৰ্ণ নাটকসমূহ হৈছে —
১/ কনকলতা
২/ সুন্দৰ কোঁৱৰ
৩/ সোণপখিলী

—x—x—x—x—

ড° ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়া

পূজা দাস

<u>আৰম্ভণি</u> ঃ এই বিশ্বলৈ যুগে যুগে লোকৰ আগমন ঘটিছে আৰু স্ব-কৰ্মৰে ইয়াৰে কিয়দাংশ লোকে নিজৰ নাম যাউতিযুগীয়া কৰি থৈ গৈছে। সাহিত্যৰ জগতখনৰ কথা আৰু সুকীয়া। সেৱা আৰু প্ৰতিভাৰ সাধনাৰে সাহিত্যৰ ইতিহাসত নিজৰ নাম সোনালী আখৰেৰে লিপিবদ্ধ কৰি থোৱা

সাহিত্যিকৰ সংখ্যা বিশ্বত এতিয়াও যথেষ্ট নহয়। প্ৰাত্যহিক জীৱনৰ দুখ-দুৰ্দশা, হতাশা, প্ৰত্যাহ্বানক হেলাৰঙে জয় কৰি যাৰ কলমে উপহাৰ দিছে শ্ৰেষ্ঠতম সাহিত্য তেওঁৱেই শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্যিক।

জন্ম ঃ ড° ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াৰ জন্ম হয় ১৯৩২ চনৰ ২০ ফেব্ৰুৱাৰীত, নগাঁৱৰ ফৌজদাৰী পট্টিত। তেওঁৰ পিতৃৰ নাম আছিল বিদুৰ কুমাৰ শইকীয়া আৰু মাতৃৰ নাম আছিল চম্পাবালা শইকীয়া।

শিক্ষা ঃ ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াই ১৯৪৮ চনত তিনিটা বিষয়ত লেটাৰসহ ষ্টাৰ নম্বৰ লৈ প্ৰথম বিভাগত মেট্ৰিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হয়। ১৯৫০ চনত কটন কলেজৰ পৰা বিজ্ঞান শাখাত সুখ্যাতিৰে প্ৰথম বিভাগত ইণ্টাৰমিডিয়েট পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত
সেই কলেজৰ পৰাই ১৯৫২ চনত পদাৰ্থবিজ্ঞানত দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ অনাৰ্ছসহ বি.এছ.চি ডিগ্ৰী লাভ কৰে। ১৯৫৫-৫৬ চনত কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনস্থ প্ৰেচিডেন্সি কলেজৰ পৰা পদাৰ্থ বিজ্ঞানত দ্বিতীয় শ্ৰেণীসহ স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী

লয়। ১৯৬১ চনত লণ্ডন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা উল্লেখিত বিষয়ত গৱেষণা কৰি পি.এইচ.ডি আৰু একে বছৰতে লণ্ডনৰ ইম্পেৰিয়েল কলেজ অৱ চায়েন্স এণ্ড টেকনলজিৰ ডিপ্লমা লাভ কৰে।

কৰ্মসংস্থান ঃ ড° ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াই শিৱসাগৰ কলেজত প্ৰবক্তা হিচাপে প্ৰথম কৰ্মজীৱনৰ পাতনি মেলে। পিছলৈ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ স্নাতকোত্তৰ বিভাগৰ ৰিডাৰ হিচাপে যোগদান কৰে। তদুপৰি তেওঁ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আঞ্চলিক ভাষাত পাঠ্যপুথি প্ৰণয়নৰ সমন্বয়ৰক্ষী সমিতিৰ সচিব আৰু গুৱাহাটীৰ ৰেল সেৱা আয়োগৰ অধ্যক্ষ ৰূপেও নিযুক্ত হৈছিল।

সাহিত্যিক প্ৰতিভা ঃ ড° ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াৰ সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক পৰিক্ৰমা আছিল বিস্তৃতভাৱে পৰিব্যাপ্ত পঞ্চম শ্ৰেণীত পঢ়ি থাকোঁতে পদ্য ৰচনা আৰু নৱম শ্ৰেণীত পঢ়ি থকা অৱস্থাত 'পথ নিৰূপণ' নামৰ গল্পৰ জৰিয়তে সাহিত্য জগতত প্ৰথম প্ৰৱেশ কৰা ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াই পিছলৈ এগৰাকী প্ৰসিদ্ধ গল্পকাৰ হিচাপে আত্মপ্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰে। ড° শইকীয়াই ১৯৪৭ চনৰ পৰা গল্পকাৰ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত

মোৰাৰ পৰা অৰ্দ্ধ শতিকা জুৰি গল্প ৰচনাৰে স্বকীয় ধাৰা এটি প্ৰৱৰ্তিত হয়। তেওঁৰ প্ৰথম গল্প সংকলন 'প্ৰহৰী'কে মুখ্য কৰি কেবাখনো গল্প-সংকলন ইতিমধ্যে প্ৰকাশ পাইছে। সেয়া হ'ল - 'প্ৰহৰী', 'বৃন্দাবন', 'গহ্বৰ', 'সেন্দুৰ', 'শৃংখল', 'ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াৰ শ্ৰেষ্ঠ গল্প' (গল্প সংগ্ৰহ), 'তৰংগ', ইত্যাদি। ইয়াৰে 'শৃংখল' নামৰ গল্প সংকলনটিৰ বাবে তেওঁ ১৯৭৬ চনৰ 'সাহিত্য অকাডেমী বঁটা' লাভ কৰে।

চলচ্চিত্ৰ নিৰ্মাণ :- অসমীয়া চলচ্চিত্ৰ জগতত ড° ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াৰ নাম প্ৰাতঃস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব। 'সতী বেউলা' নামৰ ছবিৰ এটি চৰিত্ৰত অভিনয়ৰ চলচ্চিত্ৰ জগতত ভৰি দিয়া ড° শইকীয়াই 'সন্ধ্যাৰাগ', 'অনিৰ্বাণ', 'অগ্নিস্নান', 'কোলাহল', 'সাৰথি', 'আবৰ্তন', 'ইতিহাস' আৰু হিন্দী ভাষাত 'কাল সন্ধ্যা' নিৰ্মাণ কৰি অসমীয়া চলচ্চিত্ৰ জগতলৈ জোৱাৰ আনে। ড° ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াৰ 'অগ্নিস্নান' চলচ্চিত্ৰই শ্ৰেষ্ঠ চিত্ৰনাট্যৰ বঁটা আৰু 'সন্ধ্যাৰাগ', 'অনিৰ্বাণ', 'কোলাহল', 'আবৰ্তন', 'ইতিহাস' আৰু 'সাৰথি' চলচ্চিত্ৰই ৰজত কমল বঁটা লাভ কৰে।

সামৰণি ঃ ড° উপেন্দ্ৰনাথ শৰ্মা কেৱল ব্যক্তি নহয়, এক বিশাল অনুষ্ঠান। এজন জীৱন শিল্পী, প্ৰতিভাশালী অথচ নিৰহংকাৰী সততা আৰু কৰ্মনিষ্ঠাৰ প্ৰতিৰূপ ড° শৰ্মাই অসমীয়া সাহিত্য সংস্কৃত জগতত নিজাকৈ এটি স্বৰ্ণিল বাট কাটিবলৈ সক্ষম হ'ল।

—x—x—x—x—

লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

আচুমা বেগম

নতুন পৃথিৱীৰ নতুন দিগন্তত, নৱ চক্ষুষ্মিত দীপ্তি ঢালি দি, পুৰণি পৃথিৱীক নৱ-দৃষ্টিৰে চাই অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ পুৰণি ভঁৰালটোক নতুন সৃষ্টিৰে বিনন্দীয়া কৰি বেজবৰুৱাদেৱে অজৰাই হৈ গল, ১৮৬৪ চনৰ কাতি মাহৰ লক্ষ্মী পূৰ্ণিমাৰ চন্দ্ৰমাৰ স্নিগ্ধ-মধুৰ জ্যোৎস্নাভৰা শুভ পবিত্ৰ লগ্নত "ভূমিষ্ঠ নহৈ নৌকাতহে হোৱা" তাঙৰীয়া দীনানাথ বেজবৰুৱাৰ পুত্ৰ লক্ষ্মীনাথে যি জ্যোতিৰ মালাৰে পৰিবৃত হৈ জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল, সেই জ্যোতিৰ মালাৰেই অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ জগত উদ্ভাসিত কৰি থৈ গৈছে।

শিক্ষা :

পিতৃ-মাতৃৰ বিষ্ণুব্ৰাহ্মণই শৈশৱৰে পৰা বেজবৰুৱাক প্ৰভাৱান্বিত কৰিছিল। তেওঁ তেজপুৰ, লক্ষীমপুৰ, গুৱাহাটী, শিৱসাগৰ আদি ঠাইত শিক্ষা লাভ কৰি প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষাত কৃতিত্বৰে উত্তীৰ্ণ হৈ

কলিকতাত প্ৰথমে ৰিপন কলেজত আৰু পাছত চিটি কলেজত পঢ়ি মেট্ৰিক আৰু বি.এ. পাছ কৰে। তাৰ পাছত এম.এ আৰু আইন অধ্যয়ন কৰে যদিও ডিগ্ৰী নোলোৱাকৈ অধ্যয়ন সমাপ্ত কৰে। ইংৰাজ চৰকাৰে তেওঁক মুন্সিফ পদ যাচিছিল যদিও তেওঁ তাক প্ৰত্যাখ্যান কৰি স্বাধীনতা-প্ৰয়াসী উচ্চ মনৰ পৰিচয় দিছিল। কলিকতাত থকা কালতে বেজবৰুৱা দেৱে কলিকতাৰ বিখ্যাত ঠাকুৰ পৰিয়ালৰ জীয়ৰী প্ৰজ্ঞাসুন্দৰী দেৱীৰ লগত বিবাহ-পাশত আবদ্ধ হয়।

জোনাকী :

বেজবৰুৱাৰ কলিকতীয়া জীৱনে আনে তেওঁলৈ সাহিত্য সাধনাৰ অফুৰন্ত শক্তি আৰু অনুপ্ৰেৰণা "ৰোমান্টিক কাব্যদৰ্শনৰ ত্ৰিমূৰ্তি" - লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা আৰু হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীৰ কলিকতাত মিলন অসমীয়া সাহিত্য জগতলৈ সৌভাগ্যৰ পটভূমি। তেওঁলোকৰ প্ৰচেষ্টাত প্ৰতিষ্ঠিত হয় 'অসমীয়া ভাষাৰ উন্নতি সাধিনী সভা' আৰু উদয় হয় মুখপত্ৰ

"জোনাকী", জোনাকীয়ে অসমলৈ কঢ়িয়াই আনে নৱজাগৰণ, কাব্য, গল্প, উপন্যাস প্ৰবন্ধ, কবিতাৰে ধৌজাল-বৌজাল হৈ জোনাকীয়ে অসমৰ বুকুত শিহৰণ তুলিছিল। বেজবৰুৱাৰে আছিল ত্ৰি-মূৰ্তিৰ ভিতৰত সব্যসাচী। লঘু অথচ মধুৰ হাস্যৰসৰ উৰাল 'লিটিকাই'-ৰে সাহিত্যিক জীৱনৰ পাতনি মেলি 'কৃপাবৰ বৰুৱাৰ কাকতৰ টোপোলা', 'নোমল', 'পাচনি' আদিৰে অসমৰ বুকুত তেঁওৰ সাহিত্য সাধনা (হাস্যৰস-পূৰ্ণ সাহিত্য) - ৰোল তোলাৰ মাজেদি, কাণীয়া, সোৰোপা, বোদ অসমীয়া জাতিটোৰ অন্তৰত সঞ্জীৱনী সুধা ঢালি প্ৰাণৰ সঞ্চাৰ কৰিলে। বিশেষকৈ "কৃপাবৰ বৰুৱাৰ কাকতৰ টোপোলা' টো মেলি অসমীয়া জাতিক মৰমৰ বিদ্ৰূপ বাণীৰে থকা সৰকা কৰি জাতীয় চেতনা জগাই তুলিলে। তেঁওৰ নজনা অসমীয়া জাতিক তেখেতেই সৰ্বপ্ৰথমে নিষ্কলুষ হাস্যৰসৰ সন্ধান দিয়ে।

কবিতা - উপন্যাস :

'কবিতা হয় যদি হওক, নহয় ॥ দ নহওক' বুলি ৰচনা কৰা কবিতাবোৰ 'কদম কলি' পুথিত সন্নিবিষ্ট কৰা গৈছে। এই কবিতাবিলাকৰ কেইটিমান কবিতাই এযগলে যেনেকৈ বেজবৰুৱাৰ

স্বাধীনচিতীয়া স্বদেশ-প্ৰেমিক অন্তৰ এখনত উজলি-গুমৰি উঠা জাতীয় গৌৰৱগাথাৰূপে শ্ৰেষ্ঠতাৰ দাবী কৰিব পাৰে, সেইদৰে কবিতা হিচাপেও শ্ৰেষ্ঠতাৰ দাবী কৰিব পাৰে। 'বীণ বৰাগী' অসম সংগীত আদি এনে শ্ৰেষ্ঠ কবিতাৰ নিদৰ্শন। এই স্বদেশপ্ৰেমমূলক "কবিতাকেইটিত আক্ষেপ নাই, দৈন্য নাই, অৱসাদ নাই। সিবোৰত এটি সঞ্জীৱনী শক্তি বিৰাজ কৰিছে।" "ধনবৰ আৰু ৰত্নী", "ৰতনীৰ বেজাৰ" আদি গাথা কবিতা কেইটা ৰোমান্টিক ভাৱধাৰাৰ অনুভূতিশীলতা, ভাৱ-প্ৰৱণতা, প্ৰকাশ-ভংগিমাৰ লীলায়িত গতি আৰু সংবেদনশীলতাৰ চূড়ান্ত নিদৰ্শন। বেজবৰুৱাৰ সকলোবোৰ কবিতাতে ছন্দোময় লাস্যময়ী সুৰৰ ঝংকাৰ নাথাকিব পাৰে, তথাপিও তেওঁৰ কবি-হৃদয়ৰ দুৱাৰ খুলি অফুৰন্ত ভাৱৰাশি চিৰ-প্ৰৱাহমান বলিয়া লুইতৰ তৰংগমালাৰ দৰেই বৈ আছে।

লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ একমাত্ৰ উপন্যাস 'পদুম কুঁৱৰী'য়ে হৃদয় আৰু বীৰত্বৰ স্বদেশ প্ৰেমৰ মনোৰম সাক্ষ্য বহন কৰি এখনি উপভোগ্য উপন্যাস বুলি পৰিগণিত হৈছে।

বাঁহী সম্পাদনা :

লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ আলোচনা "বাঁহী"য়ে পঞ্চমত সুৰ তুলি লুইতৰ বুকুত উখল-মাখলৰ সৃষ্টি কৰি অসমীয়া জাতিক সাহিত্যৰ সুৰেৰে বিমোহিত কৰিছিল। লগতে হাজাৰ হাজাৰ লোকৰ প্ৰাণও সাহিত্যৰে সৃষ্টি কৰিছিল। "বাঁহী"য়ে অসমীয়া জাতিক আকৌ এবাৰ নকৈ 'কাসুন্দী আৰু খৰলি'ৰ সোৱাদ দি জাতীয় চেতনা জগাই তুলিছিল। "কামত কৃতিত্ব লভিবৰ সংকল্প" অসমীয়া জাতিৰ অন্তৰত কৰ্ম-প্ৰেৰণা জগাই তুলিছিল।

সাধু কথাৰ পুথি :

"সাধুকথাৰ কুকি", "বুঢ়ী আইৰ সাধু", "ককা-দেউতা আৰু নাতি ল'ৰা" — তেখেতৰ মনোৰম সাধুকথাৰ পুথি। সাধুকথাবোৰ এনে শুৱলা আৰু হৃদয়স্পৰ্শী যে এইবোৰে ল'ৰা, বুঢ়া-ডেকা সকলোকে সমানে আমোদ দিয়াৰ লগতে তাপিত হৃদয়ত দয়া, ক্ষমা, কৰুণা আৰু সহানুভূতি জগাই তুলি শান্তিৰ বাণী শুনায়।

স্বদেশ প্ৰেম :

স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ প্ৰতি তেখেতৰ ভাল

পোৱা কিমান গভীৰ সেই কথা তেখেতৰ প্ৰতিখন গ্ৰন্থৰ পাতে পাতে, আখৰে আখৰে মূৰ্তভাৱে প্ৰকাশ পাইছে। তেখেতে অসম অসমীয়া জাতিক চিৰঞ্জীৱি চিৰঞ্জীৱি কৈছে: "স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ উন্নতি মংগল-মন্দিৰৰ সিংহদুৱাৰ হৈছে মাতৃভাষা"। তেখেতে খাওঁতে, শোওঁতে, সুদূৰৰ সম্বলপুৰৰ হাবিত কাঠ কাটোঁতে ও অসমীয়া জাতিৰ মংগলৰ কথাই চিন্তা কৰিছিল; প্ৰতি মুহূৰ্তে তেওঁৰ দৃষ্টিপটত এখনি সুন্দৰ, ঐশ্বৰ্যময় অসমৰ মানচিত্ৰই প্ৰতিভাত হৈ উঠিছিল।

নাটক :

"চক্ৰধ্বজ সিংহ", "জয়মতী কুঁৱৰী", "বেলিমাৰ" আদি ঐতিহাসিক নাটকৰ যোগেদি লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই অসম বুৰঞ্জীৰ এফেৰি উত্থানৰ গৌৰৱোজ্জ্বল অধ্যায়নৰ কাহিনী গৌৰৱমণ্ডিতকৈ আৰু পতনৰ কাহিনী কৰুণ আৰু ব্যথা লগাকৈ দাঙি ধৰিছে। চৰিত্ৰ চিত্ৰণত বেজবৰুৱা কেনে পাৰদৰ্শিতাৰ চূড়ান্ত নিদৰ্শন - জয়মতী কুঁৱৰী নাটকৰ - আতলী নাচনী - নাগিনী - ছোৱালী ডালিমী। ডালিমী নগাপাহাৰৰ কুলু কুলু

ফলে ৰবি মকা এটি নিজৰাৰ পাৰৰ নাচি বাগি আনন্দ, হাঁহিৰ খলকনিত পাহাৰৰ বুকুত স্নেহপাৰাবাৰ সৃষ্টি কৰা এটি উৰন্ত পখিলী।

চুটি গল্প

সুৰভী, জোনবিৰি, কেহোঁকলি আদি তেখেতৰ আধুনিক গল্পৰ পুথি। চুটিগল্প লিখাতো বেজবৰুৱা সিদ্ধহস্ত আছিল। "ভদৰী", "মুক্তি", "লোভ" আদি গল্পৰ যোগেদি দৈনন্দিন জীৱনৰ সুখ-দুখ, হাঁহি, কান্দোন, অনুভূতি আদি তেখেতে সুন্দৰভাৱে দাঙি ধৰিছে।

সামৰণি

জন্মভূমিৰ প্ৰতি তেওঁৰ এনে অকৃত্ৰিম আৰু বিমল ভালপোৱা আছিল যে জন্মভূমিৰ বুকুতহে তেওঁৰ পঞ্চভূতী দেহ পঞ্চভূতত মিলিত হ'ক জন্মভূমিৰ উৎকৰ্ষ বৃদ্ধি কৰাটো কামনা কৰিছিল। সেয়েহে ভাটি বয়সত সম্বলপুৰৰপৰা ডিব্ৰুগড়লৈ উভতি আহিছিল আৰু ১৯৩৮ চনত ইহলীলা সম্বৰণ কৰিছিল।

-x-x-x-x-

এ পি জে আব্দুল কালাম

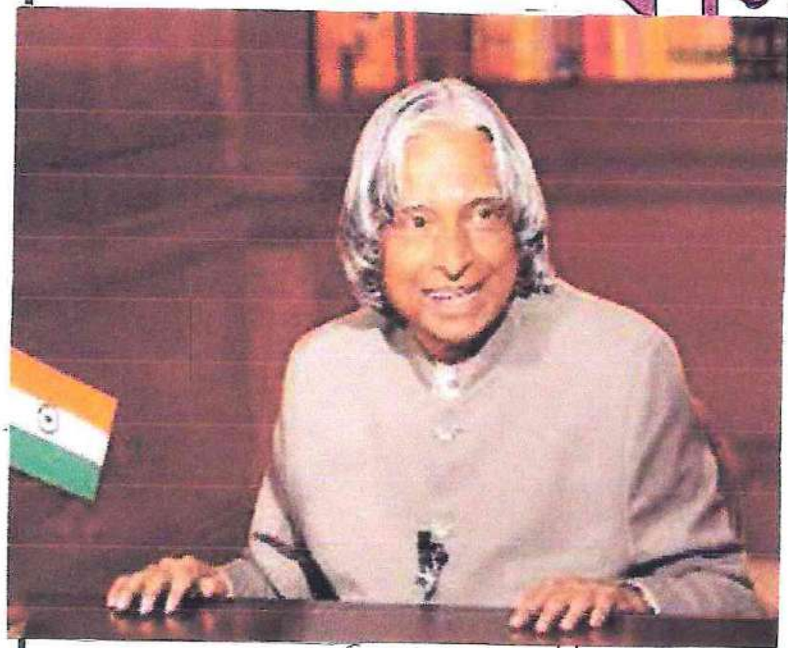

মিতালী ৰাজবংশী

আবুল পাকিৰ জয়নুলাবদিন আব্দুল কালাম। সৰ্ব পৰিচিত নাম ড° এ. পি. জে আব্দুল কালাম হৈছে এজন ভাৰতীয় বিজ্ঞানী, ৰাজনীতিবিদ আৰু ভাৰতৰ প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতি। কালামৰ জন্ম আৰু শৈশৱ তামিলনাডুৰ ৰামেশ্বৰম নামৰ ঠাইত হৈছিল। তিৰুচিৰাপল্লীৰ চেইণ্ট যোচেফ কলেজৰ পৰা পদাৰ্থ বিজ্ঞান আৰু চেন্নাইৰ মাদ্ৰাজ ইনষ্টিটিউট অৱ টেকন'লজিৰ পৰা এৰ'স্পেচ ইঞ্জিনিয়াৰিং বিষয় হিচাপে লৈ উত্তীৰ্ণ হয়। ৰাষ্ট্ৰপতি পদত অধিষ্ঠিত হোৱাৰ আগে তেখেত এজন এৰ'স্পেচ অভিযন্তা হিচাপে প্ৰতিৰক্ষা গৱেষণা আৰু বিকাশ সংগঠন (ডি আৰ ডি অ') আৰু ভাৰতীয় মহাকাশ গৱেষণা সংস্থাত (ইছৰো) কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰিছিল। আব্দুল কালামৰ আন এটা নাম ভাৰতৰ মিছাইল মেনৰ হিচাপে জনা

যায়। ভাৰতত বেলিষ্টিক ক্ষেপণাস্ত্ৰ আৰু উপগ্ৰহ উৎক্ষেপণ যান প্ৰযুক্তিৰ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁৰ অৱিহণাৰ বাবে এই উপাধি তেওঁক প্ৰদান কৰা হৈছে। ১৯৭৪ চনৰ প্ৰথম নিউক্লীয় পৰীক্ষাৰ পাছত ১৯৯৮ চনত হোৱা ভাৰতৰ "পোখৰান-2" পাৰমাণৱিক পৰীক্ষণত কালামে কাৰিকৰী দিশৰ উপৰিও ৰাজনৈতিক আৰু সাংগঠনিক দিশত মুখ্য ভূমিকা পালন কৰিছিল। তথাপিও কোনো কোনো বিজ্ঞান বিশেষজ্ঞই ক'ব বিচাৰে যে কালামে কোনো কৃতিত্ব লোৱাৰকৈয়ে হোমী জাহাংগীৰ ভাবা আৰু বিক্ৰম সাৰাভাইয়ে কৰি থৈ যোৱা কামখিনি আগবঢ়াই নিছিল।

২০০২ চনত কালামে লক্ষ্মী চেহগলক নিৰ্বাচনত পৰাস্ত কৰি ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰপতি হয়। তেওঁলৈ ভাৰতৰ দুই মুখ্য ৰাজনৈতিক দল ভাৰতীয় জাতীয় কংগ্ৰেছ আৰু ভাৰতীয় জনতা পাৰ্টিয়ে সমৰ্থন আগবঢ়াইছিল। ইয়াৰ পাছত তেওঁ ভাৰতীয় ব্যৱস্থাপনা প্ৰতিষ্ঠান আহমেদাবাদ আৰু ভাৰতীয় ব্যৱস্থাপনা প্ৰতিষ্ঠান ইন্দোৰৰ অতিথি অধ্যাপক; তিৰুঅনন্তপুৰমৰ ভাৰতীয় মহাকাশ গৱেষণা আৰু প্ৰযুক্তি প্ৰতিষ্ঠানৰ চেন্সেলৰ, চেন্নাইৰ আন্না বিশ্ববিদ্যালয়ৰ এৰ'ছপেচ ইঞ্জিনিয়াৰিঙৰ অধ্যাপকৰ উপৰিও মহীশূৰৰ JSS বিশ্ববিদ্যালয়ৰ লগতে আন আন কেইবাখনো শিক্ষা আৰু গৱেষণা প্ৰতিষ্ঠানৰ সহযোগী অধ্যাপক বা অতিথি অধ্যাপক হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰিছিল। 2020 চনৰ ভিতৰত ভাৰতবৰ্ষক উন্নয়নশীলৰ পৰা উন্নত দেশৰ মৰ্যাদালৈ নিয়াৰ বাবে কালামে তেওঁৰ ইণ্ডিয়া ২০২০ নামৰ গ্ৰন্থখনত

মোমেদি নিজৰ পৰিকল্পনাসমূহ জনগণৰ মাজলৈ আগবঢ়াইছিল। অনূদিত হলেও তেখেতৰ দ্বাৰা ৰচিত গ্ৰন্থিসমূহে দক্ষিণ কোৰিয়াকে ধৰি নানান দেশত অভূতপূৰ্ব জনপ্ৰিয়তা অৰ্জন কৰিছে। জীৱনকালত তেখেতে বিভিন্ন সম্মানীয় পুৰস্কাৰৰ লগতে ভাৰতৰ সৰ্বোচ্চ অসামৰিক সন্মান ভাৰত ৰত্নৰেও বিভূষিত হৈছে। বিশেষকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতি তেখেতৰ উৎসাহমূলক বক্তৃতা আৰু আলোচনাসমূহৰ বাবে তেখেত যুৱ প্ৰজন্মৰ মাজত অতি জনপ্ৰিয় আছিল। যুৱ প্ৰজন্মৰ বাবে তেখেতে ২০১১ চনত "মই কি দিব পাৰো" নামেৰে এক আন্দোলনৰ সূচনা কৰে, যাৰ মূল লক্ষ্য আছিল দুৰ্নীতি নিৰ্মূলকৰণ। ৰাষ্ট্ৰপতি হৈ থকা কালছোৱাত ক্ষমাদানৰ আবেদন আৰু শাস্তি প্ৰদানৰ ক্ষেত্ৰত পলম কৰাৰ বাবে কালাম সমালোচনাৰ সন্মুখীন হৈছিল।

বঁটা সন্মান :- দেশ আৰু জাতিৰ উন্নতিৰ বাবে আগবঢ়োৱা সমূনা ধৰণৰ সেৱামূলক কামৰ বাবে ভাৰত চৰকাৰে তেওঁলৈ ১৯৮১ চনত পদ্মবিভূষণ, ১৯৮৯ চনত পদ্মভূষণ আৰু ১৯৯৭ চনত ভাৰত ৰত্ন বঁটা আগবঢ়ায়। ইতিমধ্যে আটাইশ-সমূহ অধিক বিশ্ববিদ্যালয়ে তেওঁক ডি. এছ্. চি. (D. Sc - Doctor of Science) উপাধি প্ৰদান কৰে। ইতিমধ্যে তেওঁলৈ ভালেকেইটা বঁটা আগবঢ়োৱা হয়। সেইবোৰ এনে ধৰণৰ : নেচনেল ডিজাইন এৱাৰ্ড, ড০ বীৰেন ৰয় স্পেচ এৱাৰ্ড, প্ৰফেচৰ ওৱাই নায়াডুম্মা মেমৰিয়েল গ'ল্ড এৱাৰ্ড (১৯৯৬)

ডি. এম. মোতি এৱাৰ্ড ফৰ হ্যায়েন্স (১৯৯৬), আৰ. কে. ফিৰডিয়া এৱাৰ্ড ফৰ এক্সেলেন্স ইন ছায়েন্স এণ্ড টেকনলজি (১৮৯৬), জাতীয় সংহতিৰ ইন্দিৰা গান্ধী বঁটা (১৯৯৭), বীৰ ছাভাৰকাৰ বঁটা (১৯৯৮), আৰ্মভেষ্ট বঁটা।

শিল্প - সাহিত্য সাধনা :-

ড° কালাম অকল বিজ্ঞানী বা প্ৰশাসনিক লোকেই নহয়, তেওঁ এজন শিল্প সংস্কৃতিপ্ৰেমী আৰু সাহিত্যৰ সাধকো। অৱসৰ সময়ত তেখেতে বীণা বজায়। কৰ্ণাটকী সংগীতৰ তেওঁ এজন বশ যোগী পণ্ডিত। তেওঁ লেখা-মিলাও কৰে। তামিল ভাষাত তেওঁ ভালেমান কবিতা ৰচনা কৰিছিল। তাৰে ৭৭ টা কবিতা ইংৰাজীলৈ অনুবাদ কৰি তেওঁ এখন সংকলন প্ৰকাশ কৰিছে। "My Journey" নামৰ এই কবিতা সংকলনখন ১৯৯৪ চনত প্ৰকাশ পায়। তেওঁৰ ইংৰাজী প্ৰকাশিত গ্ৰন্থকেইখনৰ নাম হ'ল : India 2020 : 'A Vision for the new Millennium' 'Wings of Fire : An Autobiography' 'Ignited Minds — Unleashing the power withing India'।

এই বিজ্ঞানীজনেই ২০০২ চনৰ ২৫ জুলাই তাৰিখে ভাৰত গণৰাজ্যৰ ৰাষ্ট্ৰপতি পদত অধিষ্ঠিত হয়। ৰাষ্ট্ৰপতি হোৱা সময়ত তেওঁৰ বয়স আছিল ৭০ বছৰ ৯ মাহ ১০ দিন।

ৰাষ্ট্ৰপতিত্ব :-

আবুল কালাম ভাৰতৰ একাদশ ৰাষ্ট্ৰপতি আছিল। তেওঁৰ আগৰজন ৰাষ্ট্ৰপতি আছিল কে আৰ নাৰায়ণন। ২০০২ চনৰ ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰপতি নিৰ্বাচনত তেওঁ প্ৰতিদ্বন্দ্বী লক্ষ্মী চেহগলক ১,০৭,৩৬৬ ভোটৰ বিপৰীতে ৯,২২,৮৮৫ টা ভোটত হৰুৱাই ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰপতি পদলৈ নিৰ্বাচিত হয়।

২০০২ চনত ১০ জুনত সেই সময়ত ক্ষমতাত থকা ৰাষ্ট্ৰীয় গণতান্ত্ৰিক মৰ্চাই বিপক্ষ ভাৰতীয় জাতীয় কংগ্ৰেছৰ নেতা ছোনিয়া গান্ধীক জানিবলৈ দিয়ে যে তেওঁলোকে কালামক ৰাষ্ট্ৰপতি পদৰ বাবে মনোনীত কৰিব পাৰে। সমাজবাদী দল আৰু ৰাষ্ট্ৰবাদী কংগ্ৰেছ দলেও ইয়াক সমৰ্থন কৰে আৰু লগতে তেতিয়াৰ ৰাষ্ট্ৰপতি নাৰায়ণনেও দ্বিতীয়বাৰ ৰাষ্ট্ৰপতিত্বৰ বাবে প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কৰাৰ পৰা বিৰত থাকে। তথাক্ৰমে কালাম ভাৰতৰ একাদশ ৰাষ্ট্ৰপতিৰূপে নিৰ্বাচিত হয়। ১৮ জুন তাৰিখে বাজপেয়ী আৰু তেওঁৰ কেবিনেটৰ সতীৰ্থসকলৰ লগত ইয়ে কালামে ভাৰতীয় সংসদত মনোনয়ন পত্ৰ দাখিল কৰে। ২০০২ চনৰ ১৫ জুলাইত দেশৰ সংসদ আৰু ৰাজ্য বিধানসভা সমূহত ভোটগ্ৰহণ আৰম্ভ হয় আৰু ১৮ জুলাই তাৰিখে গণনা আৰম্ভ হয়। সংবাদ মাধ্যমসমূহে ইতিমধ্যেই এই প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা একতৰফীয়া হ'ব বুলি ধৰি লৈছিল আৰু প্ৰকৃততেও কালামে তেওঁৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বী লক্ষ্মী চেহগলক ১,০৭,৩৬৬ ভোটৰ বিপৰীতে ৯,২২,৮৮৪ টা ভোটত হৰুৱাই ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰপতি পদলৈ নিৰ্বাচিত হয়।

মৃত্যু ঃ

২০১৫ চনৰ ২৭ জুলাই তাৰিখে শ্বিলঙৰ ভাৰতীয় ব্যৱস্থাপনা প্ৰতিষ্ঠান (আই. আই. এম) ত Liveable Planet Earth বিষয়ত বক্তৃতা প্ৰদান কৰি থাকোঁতে সন্ধিয়া প্ৰায় ৬:৩০ বজাত অসুস্থ হৈ পৰা কালামক তৎকালীনভাৱে চিকিৎসালয়লৈ লৈ যে তেওঁক আই-চি-ইউত ভৰ্তি কৰোৱা হয়। সুস্থ কৰি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰা পাছতো হৃদযন্ত্ৰৰ ক্ৰিয়া বন্ধ হৈ সন্ধিয়া ৭:৪৫ বজাত বেথানী চিকিৎসালয়ত তেওঁৰ মৃত্যু হয়।

সামৰণি ঃ

ড° আব্দুল কালাম এজন আশাবাদী মনৰ ব্যক্তি। তেওঁ মনত কোনো ধৰণৰ নিৰাশাক ঠাই লবলৈ নিদিয়ে। তেওঁ এজন উচ্চাকাংক্ষী মনৰ মানুহ। সেয়ে তেওঁ দেশৰ ছাত্ৰ সমাজক উদ্দেশ্য কৰি কৈছে যে সংকীৰ্ণ আৰু ক্ষুদ্ৰ লক্ষ্য স্থিৰ কৰি আগুৱাই যোৱাটো এটা অপৰাধ। তেওঁ এজন কঠোৰ পৰিশ্ৰমী ব্যক্তি। তেওঁৰ সেই পৰিশ্ৰম আমলে লোৱা নাই। তেওঁৰ সকলোৰ কাম সময়ত সমাধা কৰে। তেওঁৰ দ্বাৰা অনুপ্ৰাণিত হৈ আমিও কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰাৰ ব্ৰত ললে জীৱনত সাফল্যৰ জখলা বগাই ওপৰলৈ উঠি যাব পাৰিম।

—x—x—x—x—

মামনি ডেকা

ড° ভূপেন হাজৰিকা

পৰিচয়ঃ ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ জন্ম হৈছিল ১৯২৬ চনৰ ৮ ছেপ্তেম্বৰত শদিয়াৰ এখন আদি গাঁৱৰ এক সম্ভ্ৰান্ত কৈৱৰ্ত পৰিয়ালত। তেখেতৰ পিতৃৰ নাম আছিল নীলকান্ত হাজৰিকা আৰু মাতৃৰ নাম আছিল শান্তিপ্ৰিয়া হাজৰিকা। ভাইভনী সকলো মিলি তেখেতসকলৰ প্ৰায় দহোটা সন্তান আছিল। পৰিয়ালৰ দহোটা সন্তানৰ জ্যেষ্ঠ আছিল ভূপেন হাজৰিকা। ড° ভূপেন হাজৰিকাই তেখেতৰ

সংগীতপ্ৰাণ মনটো শৈশৱতে ঘৰখনৰ পৰিৱেশৰ পৰা লাভ কৰিছিল। তেওঁৰ পিতাকে প্ৰথমে শিক্ষকতা কৰিছিল, পিছলৈ বিদ্যালয়সমূহৰ উপ-পৰিদৰ্শক আৰু শেষত মাটিৰ-মাকিম হয়।

মাক দেউতাকে তেওঁৰ নামটো ভূপেন হাজৰিকা ৰাখিছিল পিছে ঘৰত সদায়েই তাঁৰসৰ্মইনা বুলি মাতিছিল।

ভূপেন হাজৰিকা আছিল এনে এগৰাকী ব্যক্তি, যি সংগীতৰ জৰিয়তে আমাৰ সমাজমান-সংস্কাৰ কৰিব বিচাৰিছিল। তেওঁৰ এগৰাকী ভাৰতীয় তাৰকা আছিল যি সমগ্ৰ বিশ্বতে জিলিকি আছিল।

১৯৫০ চনত নিউয়ৰ্কত ড° হাজৰিকা- উগাণ্ডাৰ এটা গুজৰাটী-পৰিয়ালৰ ছোৱালী প্ৰিয়ম্বদা পেটেলৰ লগত বিবাহপাশত আৱদ্ধ হয়। ১৯৫২ চনত তেওঁলোকৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ সন্তান তেজ হাজৰিকাৰ জন্ম হয়। ১৯৫৩ চনত তেওঁলোকৰ বিচ্ছেদ হয়। ড° হাজৰিকাৰ মৃত্যুৰ সময়ত প্ৰিয়ম্বদা পেটেল কানাডাৰ অটোৱাত আছিল।

শিক্ষাজীৱনঃ ড° হাজৰিকাই ধুবুৰী, গুৱাহাটী আৰু তেজপুৰত স্কুলীয়া শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিছিল। গুৱাহাটীৰ ভৰলুমুখ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰাথমিক শিক্ষা গ্ৰহণ কৰে। তেজপুৰ চৰকাৰী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা ১৯৪০ চনত প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষা, ১৯৪২ চনত

১৯৪২ চনত কটন মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ইণ্টাৰমিডিয়েট (কলাবিভাগ), ১৯৪৪ চনত কাশী হিন্দু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা স্নাতক আৰু ১৯৪৬ চনত ৰাজনীতি বিজ্ঞানত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰে। ৰ'ল অৱ মাছ কমিউনিকেশ্যন ইন ইণ্ডিয়াছ এডাল্ট এডুকেশ্যন (Role of Mass Communication in india's Adult Education) বিষয়ত অধ্যয়ন কৰি কলম্বিয়া বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ডক্টৰেট উপাধি লাভ কৰে। তেওঁ চিকাগো বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা শৈক্ষিক প্ৰকল্পত সহায়ক ৰূপত চলচ্চিত্ৰৰ ভূমিকা অধ্যয়নৰ বাবে লিছুল ফেলোশ্বিপ লাভ কৰিছিল।

ভূপেন হাজৰিকাৰ মাকে পদ্মধৰ চলিহাৰ গীত, ব্ৰহ্ম সংগীত, বঙালী গীত, ৰবীন্দ্ৰ সংগীত গাইছিল। ঘৰত বৰগীতৰ চৰ্চাও চলিছিল। যেনেকৈয়ে সৰুতেই নিজৰ ঘৰখনত ভূপেন হাজৰিকাৰ সংগীতৰ লগত পৰিচয় হৈছিল।

<u>কৰ্মজীৱনঃ</u> ড° হাজৰিকাই কিছুদিন বি বৰুৱা মহাবিদ্যালয় আৰু গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যাপনা কৰিছিল। ১৯৪৮ চনত গুৱাহাটী অনাতাঁৰ কেন্দ্ৰ প্ৰতিষ্ঠা হোৱাত, উক্ত অনুষ্ঠানৰ সৈতে তেওঁত জড়িত হৈছিল। ১৯৬৭ চনৰ পৰা ১৯৭২ চনলৈ ভূপেন হাজৰিকা অসম বিধানসভাৰ সদস্য আছিল নাওবৈচা সমষ্টিৰ পৰা তেওঁতে বিধায়ক নিৰ্বাচিত হৈছিল।

বিধায়ক হৈ প্ৰকাৰ সন্মুখত তেখেতে এটা ফিল্ম ষ্টুডিঅ', এটা আৰ্ট গেলাৰী আৰু এটা জাতীয় নাট্যশালা গঢ়াৰ বাবে যুঁজ দিছিল।

তেখেতে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰা অন্য পদসমূহ হ'ল:

- চেয়াৰমেন, এপেলেট বডী অৱ চেন্ট্ৰেল বৰ্ড অৱ ফিল্ম চেন্সৰছি, ভাৰত চৰকাৰ, ১৯৯০ ৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ৩ বছৰ।
- এক্সিকিউটিভ কাউন্সিল মেম্বাৰ, চিলড্ৰেন্স ফিল্ম ছ'চাইটী।
- চেয়াৰমেন, জুৰী অৱ দ্য নেশ্যনেল ফিল্ম এৱাৰ্ডছ, ১৯৮৬।
- জুৰী মেম্বাৰ, জুৰী অৱ দ্য নেশ্যনেল ফিল্ম এৱাৰ্ডছ, ১৯৬৮ ৰ পৰা ১৯৯০-লৈকে কেইবাবাৰো।
- মেম্বাৰ, ফিল্ম এণ্ড টেলিভিছন ইনষ্টিটিউটৰ পলিচী মেকিং বডী, ভাৰত চৰকাৰ।

<u>বঁটা আৰু কৃতিত্ব</u>: ১৯৭৬ চনত আব্দুল মজিদৰ পৰিচালিত 'চামেলি মেমচাব'ৰ সংগীত পৰিচালনাৰ বাবে বছৰটোৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ সংগীত পৰিচালকৰ সন্মান লাভ কৰে। এই সংগীতৰ বাবে তেওঁক ৰাষ্ট্ৰপতিয়ে 'ৰজত কমল বঁটা' আৰু নগদ দহহেজাৰ টকাৰে সন্মান যাচে।

- ১৯৬৪ চনত ড° হাজৰিকাই নিৰ্মাণ কৰা 'প্ৰতিধ্বনি' ছবিখনে ৰাষ্ট্ৰপতি পদক লাভ কৰে। এই ছবিখন ফ্ৰান্সৰ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় চলচ্চিত্ৰ মহোৎসৱলৈ আমন্ত্ৰিত হৈছিল।

- ১৯৭৭ চনত পশ্চিমবঙ্গৰ 'বঙালী চলচ্চিত্ৰ সমিতিয়ে 'দম্পতি' ছবিখনৰ বাবে বছৰটোৰ শ্ৰেষ্ঠ সংগীত পৰিচালকৰূপে বাছিছিল।

- ১৯৭৭ পদ্মশ্ৰী বঁটা লাভ কৰে।

- ১৯৭৮ চনত 'সীমানা পেৰিয়েৰ সংগীত পৰিচালনাৰ কাৰণে 'বাংলাদেশ ফিল্ম ইণ্ডাষ্ট্ৰিৰ তৰফৰ পৰা বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ সংগীত পৰিচালক ৰূপে সন্মানিত হৈছিল।
- ১৯৮৭ চনত অসম চৰকাৰৰ পৰা 'শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ' বঁটা লাভ কৰে।
- ২০০১ চনত 'পদ্মভূষণ' বঁটা লাভ কৰে।

<u>চলচ্চিত্ৰ পঞ্জী</u>: ভূপেন হাজৰিকাই পৰিচালনা কৰা প্ৰথম খন অসমীয়া ছবি 'এৰাবাটৰ সুৰ' মুক্তি পায় ১৯৫৬ চনত। তেঁও ছবিখন পৰিচালনা কৰাৰ লগতে কাহিনী, সংগীত আৰু গীতো ৰচনা কৰিছিল। তেঁও পৰিচালনা কৰা আন উল্লেখযোগ্য ছবিসমূহ হৈছে, 'শকুন্তলা' (১৯৬১) প্ৰতিধ্বনি (১৯৬৪), লটিঘটি (১৯৬৬), চিকমিক বিজুলী (১৯৬৯), চিৰাজ (১৯৮৮) ইত্যাদি।

<u>সামৰণি ঃ</u> বৃক্কৰ সমস্যা আৰু আনুষংগিক জটিলতাত ভুগি থকা ড° হাজৰিকাই ২০১১ চনৰ ৫ নৱেম্বৰৰ দিনা মুম্বাইৰ কোকিলাবেন ধীৰুভাই আম্বানি চিকিৎসালয়ত ইহলীলা সম্বৰণ কৰে। মৃত্যুৰ সময়ত তেওঁৰ বয়স আছিল ৮৫ বছৰ। মৃত্যুৰ পিছত হাজৰিকাৰ নশ্বৰদেহ গুৱাহাটীলৈ অনা হয়। ৭ নৱেম্বৰৰ দিনা অন্তিম সংস্কাৰ কৰা হয়। যাত প্ৰায় ৫ লাখ জনতাই অংশগ্ৰহণ কৰা হয়। তেওঁৰ সমাধিক্ষেত্ৰ জালুকবাৰী গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ কাষত প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়। সমাধিক্ষেত্ৰ মাজত 'সোণোৱালী সোৱৰণি' নামৰ এক তিনি মহলীয়া সংগ্ৰহালয়ো আছে। যাত ভূপেন হাজৰিকাৰ লগত-জড়িত সামগ্ৰী আৰু আলোকচিত্ৰ আছে।

অসমৰ কলাসংস্কৃতিৰ জগতখনক চহকী কৰা এই গৰাকী মহান ব্যক্তি আমাৰ চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব।

—x—x—x—x—x—

ক্ৰীড়া জগত আৰু কিছুমান বিখ্যাত খেলুৱৈ

১। সংগীতা তালুকদাৰ - মহেন্দ্ৰ সিং ধোনী - ১০৯ - ১১৪

২। মিতালী ৰাজবংশী - শচীন তেণ্ডুলকাৰ - ১১৫ - ১১৮

৩/ অনামিকা কলিতা - ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰীয় খেল হকী - ১১৯ - ১২৩

৪/ অনামিকা সিংহা - অলিম্পিক ক্ৰীড়া সমাৰোহ ৰচনা - ১২৪ - ১৩৮

৫/ অনামিকা চেৰণ - হিমা দাস - ১৩৯ - ১৪২

সংগীতা তালুকদাৰ

মহেন্দ্ৰ সিং ধোনী

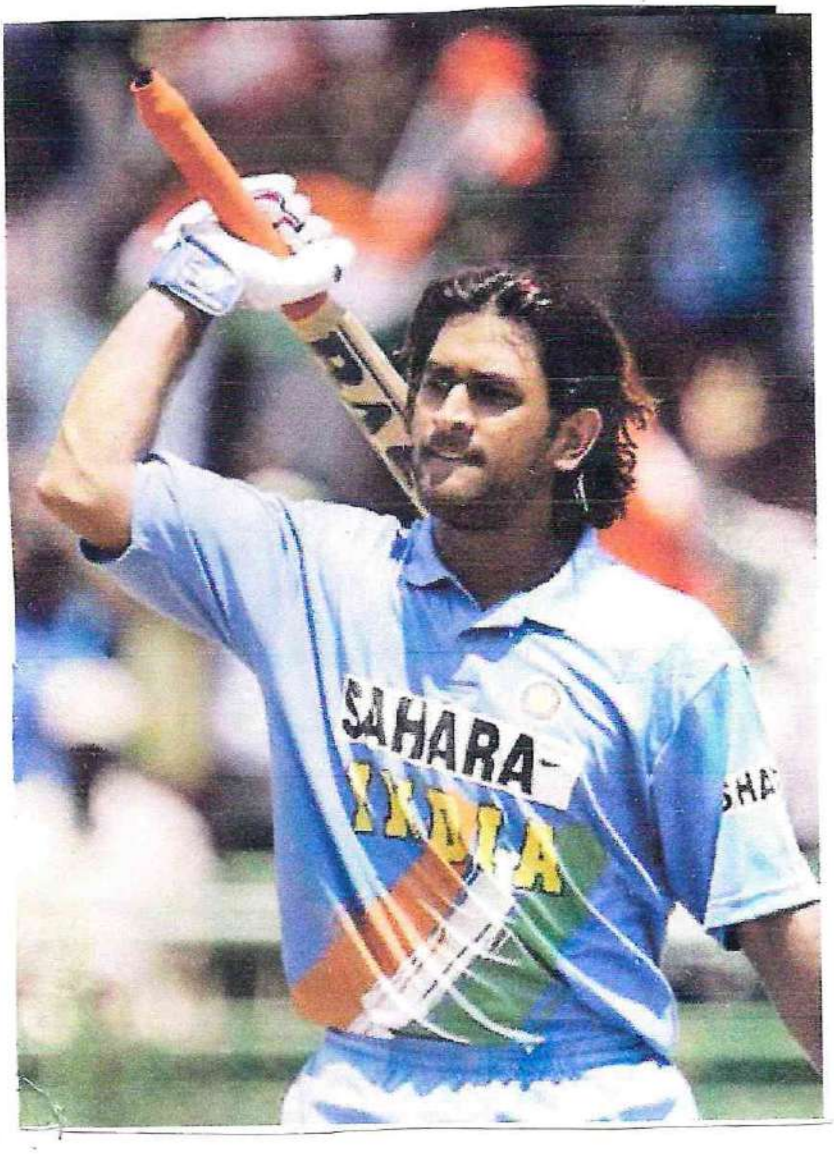

পৰিচয়ঃ মহেন্দ্ৰ সিং ধোনী এগৰাকী বিশ্ববিখ্যাত ক্ৰিকেট খেলুৱৈ। তেখেতৰ জন্ম হৈছিল ১৯৮১ চনৰ ৭ জুলাইত, ভাৰতৰ ঝাড়খণ্ডৰ ৰাঞ্চীত।

তেওঁলোকৰ পিতৃৰ নাম পাল সিং খোৱানী আৰু মাতৃৰ নাম দেৱকী দেৱী। তেওঁলোকৰ ভগ্নীৰ নাম জয়ন্তী সিং গুপ্তা আৰু পত্নীৰ নাম সাক্ষী সিং খোৱানী তেওঁলোকৰ জীয়ৰীৰ নাম যিভা সিং খোৱানী।

তেওঁ স্কুলীয়া শিক্ষা জৱহৰলাল বিদ্যামন্দিৰ (ৰাস্কী)ৰ পৰা সম্পন্ন কৰে আৰু কলেজীয়া শিক্ষা গষ্টেনিয়াৰ কলেজৰ পৰা শেষ কৰে। সৰু কালৰ পৰাই খোৱানী ফুটবলৰ প্ৰতি আগ্ৰহী আছিল আৰু বৰ সুন্দৰভাৱে গ'ল্ড ৰক্ষকৰ ভূমিকা পালন কৰিছিল। এদিন বিদ্যালয়ৰ খেল প্ৰশিক্ষক মনোবাবীসে খোৱানীক কৈছিল — তুমিতো বৰ ধুনীয়াকৈ গ'ল্ড ৰক্ষা কৰা সেয়েহে তুমি ক্ৰীকেটৰ প্ৰতি আগ্ৰহী নেকি? সেইসময়ত খোৱানীক এইদৰে সোধাত তেওঁ কৈছিল সৰু বলেৰে মই নেখেলো মই ডাঙৰ বল খেলিম মই ফুটবল খেলিম। পিছত আকৌ এদিন প্ৰশিক্ষক

গৰাকীয়ে যোৰ দি সোধোত খোনীয়েও খেলিব বুলি কলে। তাৰ নিজত নিতৌ স্কুল ছুটী হোৱাৰ পিছত প্ৰশিক্ষকগৰাকীয়ে তেওঁক অনুশীলন কৰায়। কিন্তু খোনীয়ে বেটিং কৰিবলৈ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰে, তাৰ বিপৰীতে কিন্তু সদায় তেওঁক উইকেট কিপিং কৰিবৰ বাবেহে প্ৰশিক্ষকে যোৰ দিয়ে। খোনীক ঘৰত সকলোৱে মাহি বুলি মাতিছিল তেওঁ সৰুৰে পৰা পঢ়া-শুনাতকৈ খেল খেমালিত বেছি আগ্ৰহী আছিল। অনুশীলনত ভাল প্ৰদৰ্শন দেখুৱাৰ বাবে খোনীক বিদ্যালয়ৰ ক্ৰিকেট দলত অন্তৰ্ভুক্ত কৰিলে। একাদশ শ্ৰেণীত পঢ়ি থকা অৱস্থাত খোনীয়ে প্ৰথমবাৰ আন্তঃ স্কুল ট্ৰফীৰ বাবে নিজ স্কুল বনাম কেৰালি বিদ্যালয়ৰ লগত ক্ৰিকেট খেলিছিল। সেইসময় খেলতে অৱৰ্ণনীয় প্ৰদৰ্শনীৰে খোনীয়ে সমগ্ৰ অঞ্চলবাসীৰ মন জয় কৰিছিল (মাহি মাৰ বাপা হে) সেইদিনা তেওঁ ১৫০টা বলত ২১৩ ৰাণ সংগ্ৰহ কৰিছিল।

এনেদৰে ফুটবলপ্ৰেমী লৰাজন ক্ৰীকেটপ্ৰেমী হৈ পৰিছিল। এই যাত্ৰাত তেওঁ বন্ধুবাৰ বিফলতাৰ লগতো চিনাকি হৈছে। কিন্তু খেলৰপ্ৰতি থকা প্ৰবল ইচ্ছা আৰু সাধনাই এদিন ধোনিক অসফলতাৰ মুখ দেখাব বুলি সকলোৱে বিশ্বাস ৰাখিছিল। দেউতাকে ধোনীৰ ভৱিষ্যতৰ চিন্তা কৰি কৈছিল এইখেল খেলি থকাটো ভাল হোৱা নাই ভৱিষ্যৎ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ এটা চাকৰিৰ প্ৰয়োজন। সেয়েহে তেওঁ খাৰাগপুৰ ৰেলৱে ষ্টেচনত টিকট কালেক্টৰ হিচাপে চাকৰি কাম আৰম্ভ কৰে। কিন্তু ক্ৰিকেটৰ প্ৰতি অকৃত্ৰিম ভালপোৱাই ধোনিক চাকৰি এৰি আহিবলৈ বাধ্য কৰোৱালে। তেওঁ নিজৰ আগ্ৰহক প্ৰাধান্য দি এই দিশত আগবাঢ়ি যাবলৈ চেষ্টা চলালে। ১৯৯৮ চনত দেবল সহায়ে তেওঁক C.C.A.L. দল বাবে বাচনি কৰিলে। ২০০৪ চনত তেওঁ ভাৰতীয় ক্ৰিকেট দলত পদাৰ্পণ কৰিছিল। ২০০৭ চনত T-20 বিশ্বকাপত ধোনীয়ে অধিনায়ক হিচাপে নিযুক্ত হয়।

বটা আৰু কৃতিত্ব : ২০০৭ চনত অধিনায়কৰ আসনত T-20 বিশ্বকাপত ফাইনেল মেচত পাকিস্তানক পৰাস্ত কৰি T-20 ট্ৰফী লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ২০১১ চনৰ একদিনীয়া বিশ্বকাপত ফাইনেল মেচত শ্ৰী লংকাক পৰাস্ত কৰি পঞ্চাচ অভাৰৰ বিশ্বকাপৰ খিতাপ জয় কৰে। ২০১৩ চনত চেম্পিয়ন ট্ৰফী ফাইনেল মেচখন ভাৰত বনাম প্ৰা ইংলেণ্ডৰ মাজত অনুষ্ঠিত হয়, সেইখন খেলতো ধোনিৰ অধিনায়কৰ আসনতেই বিজয়ী দল হবলৈ সক্ষম হয়। ধোনিৰ অধিনায়কৰ ভিতৰতে 'চেন্নাই চুপাৰ কিংছ' ইণ্ডিয়ান প্ৰিমিয়াৰ লীগৰ ২০১০, ২০১১, ২০১৮, ২০২১ আৰু ২০২৩ বৰ্ষৰ চেম্পিয়ন দল হিচাপে নিজৰ স্থান দখল কৰিছে।

তেখেত বহুকেইটা ক্ৰীকেট চীৰিজত শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈৰ বটা পাইছে। তেখেতৰ কৃতিত্বৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি তেওঁক বহুতকেইটা উজ্জ্বল বটাৰে সন্মানিত কৰা হৈছে সেইকেইটা হ'ল — পদ্মশ্ৰী (২০০৯), পদ্মভূষণ (২০১৮), ICC Men's ODI cricketer of the year

২০০৮ ; ২০০৯ বৰ্ষ, ICC Men's ODI Team of the year ২০১১, ২০১৩, ২০১৪, ICC Award for Spirit of cricket ২০১১ চন, CNN-IBN indian of the year in sports ২০১১ ইত্যাদি ।

সামৰণি : এইগৰাকী মহান বিখ্যাত খেলুৱৈৰ বিষয়ে ইমান কম পৰিসৰত তেওঁৰ জীৱনী লিখা সম্ভৱ নহয় । 2020 চনৰ ১৫ আগষ্ট তাৰিখে কেপ্টেইন কুল খেলি (থালা)যে আন্তৰাষ্ট্ৰীয় ক্ৰিকেটৰ পৰা অৱসৰ গ্ৰহণ কৰিছিল আৰু সেইদিনাই মোৰ দৰে গোটেই ভাৰতবাসীয়ে কান্দিছিল ।

<u>ব্যক্তিগত তথ্য:</u>

উপনাম : মাহি, থালা, কেপ্টেইন কুল, বেষ্ট ফিনিচাৰ ।

উচ্চতা : 5.9inc

Role-Wicket Keeper, batter

Best Finisher

শচীন তেণ্ডুলকাৰ

শ্ৰীমিতালী ৰাজবংশী

ক্ৰিকেট জগতৰ পথাৰত সদম্ভে লগাই অতি কম বয়সতে মনলগা হুতিৰ খেল প্ৰদৰ্শনেৰে পৃথিৱীৰ জনতাক বিমোহিত কৰি দেশ-বিদেশৰ উপহাৰ কঢ়িয়াই স্বদেশৰ গৌৰৱ অটুট ৰখা "ভাৰত ৰত্ন" সন্মানৰ অধিকাৰী শচীন ৰমেশ তেণ্ডুলকাৰ প্ৰকৃতাৰ্থতেই ভাৰতৰ মানিক অৰ্থাৎ দুৰ্লভ মণি।

শচীন ৰমেশ তেণ্ডুলকাৰে ১৯৭৩ চনৰ ২৪ এপ্ৰিল তাৰিখে মুম্বাইত জন্মগ্ৰহণ কৰে। তেওঁৰ দেউতাক বিখ্যাত মাৰাঠী ঔপন্যাসিক ৰমেশ তেণ্ডুলকাৰ আৰু মাক ৰজনী তেণ্ডুলকাৰ। মাক-দেউতাকৰ সুযোগ্য সন্তান শচীনৰ জন্মই ভাৰতবৰ্ষত নৱ-সূৰ্যৰ আলোক সিঁচি ক্ৰিকেটৰ পৃথিৱীখনি পোহৰাই তুলিলে। শচীনে প্ৰাথমিক শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিছিল

দাদৰ আৰম্ভণি প্ৰেম বিদ্যামন্দিৰত। ১৯৯৫ চনৰ ২৪ মে' তাৰিখে অঞ্জলী তেণ্ডুলকাৰৰ সৈতে বিবাহপাশত আবদ্ধ হয়। তেওঁলোকৰ প্ৰথম সন্তান চাৰাৰ জন্ম হয় ১৯৯৭ চনৰ ১২ অক্টোবৰত আৰু দ্বিতীয় সন্তান অৰ্জুনৰ জন্ম হয় ১৯৯৯ চনৰ ২৪ ছেপ্টেম্বৰত।

শচীনে সৰ্বপ্ৰথম খেলিছিল হুৰ্ণাৰ স্কুল টুৰ্ণামেণ্ট। ১৯৮৯ চনৰ ১৫ ডিচেম্বৰত ১৬ বছৰ বয়সতে আন্তৰাষ্ট্ৰীয় ক্ৰিকেটত ভেৰি দি মহাকাব্যিক যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিল। ২৪ বছৰীয়া ক্ৰিকেটৰ কেৰিয়াৰ সামৰা শচীন ৰমেশ তেণ্ডুলকাৰে ২০০ খন টেষ্টত ১৫,৯২১ ৰান আৰু ৪৬৩ খন একদিনীয়াত ১৮,৪২৬ ৰাণ, টেষ্ট আৰু একদিনীয়া ক্ৰিকেটত অৱদান কৰিবলৈ সক্ষম হয়। কিংবদন্তি শচীন তেণ্ডুলকাৰক কেৰিয়াৰৰ অন্তিম খন টেষ্টত শৃংখলা জয়ৰ উপহাৰ দিয়ে দলীয় সতীৰ্থই। টেষ্টত তেওঁ আটাইতকৈ বেছি শতক কৰে ৫১ টা আৰু টেষ্ট খেলি সকলো দেশৰ বিৰুদ্ধেই শতক কৰে। বিদেশৰ মাটিত আটাইতকৈ বেছি টেষ্ট শতক কৰে ২৯ টা। টেষ্টত ২১ বাৰ ১৫০ ৰান বা তাতকৈও বেছি কৰে। টেষ্টত ~~কৰে~~ এক কেলেণ্ডাৰবৰ্ষত এক হাজাৰ বা তাৰ বেছি ৰান ৬ বাৰ কৰে। টেষ্ট ওৱান ডে' মিলি আটাইতকৈ বেছি ৩৪,৩৪৭ ৰান কৰে। শচীনে আটাইতকৈ বেছি মেচ ৯০ টা ষ্টেডিয়ামত খেলে আৰু বিশ্বকাপত সৰ্বাধিক মুঠ ৰান কৰে ২৫৫০। ২০০৩ চনৰ বিশ্বকাপত আটাইতকৈ ৬৭৩ ৰান কৰে। শচীন তেণ্ডুলকাৰে ২৪ বছৰত ৯৮৯ জন আন্তৰ্জাতিক ক্ৰিকেটাৰৰ মুখামুখি হয়। তেওঁ ইয়াৰ্কশ্বায়াৰৰ হৈ খেলা প্ৰথম বিদেশী ক্ৰিকেটাৰ।

ক্ৰিকেট মানেই শচীন।' যুৱৰাজ সিঙে কৈছিল — 'শচীনৰ এই বিশেষ সময়ত তেওঁৰ লগত ড্ৰেছিংৰুমত অংশ লʼবলৈ সৌভাগ্যটো এক বিৰাট কথা। তথাপি আশা কৰিছো তেওঁক বিদায় জনাবলৈ খেল-পথাৰত থাকিব পাৰিম।' এজন ক্ৰিকেটাৰৰ জীৱনত চৌবিছ বছৰ এটা অবিশ্বাস্য দীঘলীয়া সময়। শচীন তেণ্ডুলকাৰে কিন্তু চৌবিশটা বছৰ অনায়াসে অতিক্ৰম কৰিলে। তেওঁ প্ৰথম ৰঞ্জী খেলে ১৯৮৮ চনত। পাছৰ বছৰত টেষ্ট মেচ। ২০১২ চনত একদিনীয়া ক্ৰিকেটৰ পৰা আৰু ২০১৩ চনত টি-টুৱেণ্টিৰ পৰা তেওঁৰ অৱসৰৰ ঘোষণা। ৱাংখেড়েত ভাৰত-ৱেষ্টইণ্ডিজ টেষ্টৰ পাঁচদিন অতিক্ৰম কৰি ২০১৩ চনৰ ১৬ নৱেম্বৰত আন্তৰ্জাতিক ক্ৰিকেট তথা সমগ্ৰ ক্ৰিকেট জগতৰ চূড়ান্ত বিদায়ক্ষণটি আঁকোৱালি লʼলে ক্ৰিকেটৰ ঈশ্বৰ শচীন ৰমেশ তেণ্ডুলকাৰে। তেওঁ ক্ৰিকেটৰ পৰা বিদায় লʼলেও তেওঁ ক্ৰিকেট খেলৰ প্ৰতিভোৰে গৌৰৱোজ্জ্বল হৈ ৰʼব আজীৱন। শচীনেই দেশবাসীক শিকাইছে যে, নিজৰ কামত উৎকৃষ্ট হʼলে গোটেই বিশ্ব তোমাৰ ভৰিত লুটি খাই পৰিব। শচীন এনে এজন মানুহ, যাৰ মূল্যবোধ প্ৰখৰ। তেওঁ সকলো সময়তে নিজৰ বন্ধুসকলৰ কাষত থাকিব। ভাৰতবাসীৰ লগতে পৃথিৱীবাসীৰ চকুৰ আগত ভাহি থাকিব ক্ৰিকেট খেলৰ কৃতিত্ব। সমগ্ৰ ক্ৰিকেট প্ৰেমীৰ বাবে হৈ ৰʼব অনুপ্ৰেৰণাৰ উৎস আৰু উদীয়মান ক্ৰিকেট প্ৰেমী আৰু ক্ৰিকেট খেলুৱৈৰ বাবে হৈ ৰʼব পৰোক্ষ চৰিত্ৰ।

পুৰস্কাৰ আৰু সন্মান :- শচীন ৰমেশ তেণ্ডুলকাৰে ১৯৯৪ চনত অৰ্জুন বঁটা লাভ কৰে। তাৰ পাছত ক্ৰমে ১৯৯৭ চনত ৰাজীৱ গান্ধী খেল ৰত্ন বঁটা, ১৯৯৯ চনত পদ্মশ্ৰী, ২০০৮ চনত পদ্মবিভূষণ বঁটা লাভ কৰে। ২০১০ চাৰ গাৰফিল্ড চ'বাৰ্চ ট্ৰফী আৰু ২০১২ চনত ৰাজ্য অষ্ট্ৰেলি সন্মানীত আৰু ইণ্ডিয়ান এয়াৰ ফৰ্চৰ দ্বাৰা গ্ৰুপ কেপ্টেইনৰ সন্মান লাভ কৰে। ২০১১ চনত ভাৰত ৰত্ন তিভিচনৰ পৰা এনাৰ্টন দ্য হাইয়েষ্ট চিভিলিয়ান বঁটা লাভ কৰে। ইয়াৰ বাহিৰেও ২০১৪ চনৰ ৮ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে ৰাষ্ট্ৰপতি ভৱনত ৰাষ্ট্ৰপতি প্ৰণৱ মুখাৰ্জীৰ দ্বাৰা ভাৰতৰ কনিষ্ঠতম আৰু একমাত্ৰ খেলুৱৈ হিচাপে ভাৰত ৰত্ন বঁটা সগৌৰৱে গ্ৰহণ কৰে।

শচীন তেণ্ডুলকাৰৰ খেলৰ গুৰু হ'ল ৰমাকান্ত আচেৰকাৰ। তেওঁৰ মোৰে টীম হ'ল ইণ্ডিয়া টীম। বেটিং ষ্টাইল — ৰাইট হেণ্ড, বেটচ্‌মেন, বলিং - ৰাইট আৰ্ম স্পিনাৰ। ৰাজ্যদল হ'ল মুম্বাই। তেওঁ প্ৰথম খেল, একদিনীয়া খেল আৰু টেষ্ট খেলিছিল কৰাচীত পাকিস্তানৰ লগত। তেওঁৰ উচ্চতা পাঁচ ফুট পাঁচ ইঞ্চি। শচীনক অষ্ট্ৰেলিয়ান ক্ৰিকেটাৰ কিংবদন্তি ডন ব্ৰেডমেনৰ লগত বিজাব পাৰি।

সামৰণি :-

ভাৰতীয় কনিষ্ঠতম আৰু প্ৰথম খেলুৱৈ ভাৰতৰত্ন মাষ্টাৰ ব্লাষ্টাৰ শচীন ৰমেশ তেণ্ডুলকাৰৰ 'ক্ৰিকেট বিদায়ী পৰ্ব' ভাৰতবাসীৰ লগতে পৃথিৱীবাসীৰ বাবে এক মৰ্মান্তিক মুহূৰ্ত। এনে মুহূৰ্তৰ কথা কল্পনা কৰি হৰভজন সিঙে কৈছিল — 'আজালো, শচীনৰ ক্ৰিকেটৰ বিদায়ৰ পাছত ক্ৰিকেট কেনেকুৱা হ'ব! মোৰ মতে

ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰীয় খেল হকী

অনামিকা কলিতা

হকী ভাৰতৰ জাতীয় খেল। ভাৰতবৰ্ষৰ অন্যতম জনপ্ৰিয় ক্ৰীড়া আৰু ইয়াৰ ইতিহাস দীৰ্ঘ আৰু চহকী। হকী কেৱল খেল নহয় বৰঞ্চ জাতীয় গৌৰৱ আৰু ঐক্যৰ প্ৰতীক। ভাৰতত হকীৰ ইতিহাস ১৯০০ চনৰ আৰম্ভণিৰ পৰাই আৰম্ভ হয়, যেতিয়া ব্ৰিটিছে এই খেলখন দেশত প্ৰৱৰ্তন কৰিছিল। প্ৰথম অৱস্থাত হকী কেৱল ব্ৰিটিছ ঔপনিৱেশিক বিষয়া আৰু তেওঁলোকৰ পৰিয়ালেহে খেলিছিল যদিও অতি সোনকালেই স্থানীয় ভাৰতীয় জনসাধাৰণৰ মাজতো ই জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰে।

১৯২০ চনৰ ভিতৰত ভাৰত আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় হকীৰ এক প্ৰধান শক্তি হিচাপে পৰিগণিত হৈছিল আৰু ১৯২৮ চনৰ আমষ্টাৰডাম অলিম্পিকত প্ৰথম অলিম্পিক স্বৰ্ণ পদক লাভ কৰিছিল। এই জয়েৰে ভাৰতৰ হকী খেলৰ দীঘলীয়া আৰু বিখ্যাত যাত্ৰাৰ আৰম্ভণি হৈছিল। বছৰ বছৰ ধৰি ভাৰতে ফিল্ড হকীত মুঠ ৮ টা অলিম্পিক স্বৰ্ণ পদক লাভ কৰিছে, যিটো নিজতে এক অভিলেখ। ভাৰতীয় দলটোৱে বহু বিশ্বকাপ, এছিয়ান গেমছ আৰু অন্যান্য আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰতিযোগিতাতো জয়ী হৈছে। ভাৰতত তৃণমূল পৰ্যায়ত হকী ব্যাপকভাৱে খেলা হয়, আৰু স্কুলবোৰৰ ভিতৰতো বহুতো স্থানীয় আৰু আঞ্চলিক প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত হয়। কিন্তু হকীৰ নিয়ম তুলনামূলকভাৱে সহজ। ৯১.৪ মিটাৰ দীৰ্ঘ আৰু ৫৫ মিটাৰ বহল আয়তাকাৰ খেলপথাৰত

খেলখন খেলা হয়। খেলৰ উদ্দেশ্য হ'ল হকী ষ্টিকেৰে বিপক্ষ দলৰ গ'ল পোষ্টত বলটো মাৰি বিপক্ষ দলটোক অধিক গ'ল দিয়া। খেলখনৰ প্ৰতিটো দলত গ'লৰক্ষকক ধৰি ১১ জন খেলুৱৈ থাকে। খেলখন দুটা অৰ্ধত বিভক্ত, প্ৰতিটো অৰ্ধত ৩৫ মিনিট আৰু ১০ মিনিট হাফটাইম বিৰতি। হকী হৈছে স্বাভাৱিকভাৱে চাহিদাপূৰ্ণ খেল যাৰ কাৰণে গতি, চঞ্চলতা আৰু দক্ষতাৰ প্ৰয়োজন। খেলুৱৈসকলে দীৰ্ঘ সময় ধৰি দৌৰিব আৰু দিশ সলনি কৰিব পাৰিব লাগিব আৰু লগতে নিজৰ ষ্টিকেৰে বল নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰিব লাগিব। এই খেলখনত খেলুৱৈসকলৰ মাজত উচ্চ পৰ্যায়ৰ দলীয় কাম আৰু সমন্বয়ৰ লগতে কৌশলগত চিন্তা আৰু সিদ্ধান্ত গ্ৰহণৰ প্ৰয়োজন হয়।

ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰীয় মহিলা ফিল্ড হকী দল :

আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় ফিল্ড হকী প্ৰতিযোগিতাত ভাৰতক প্ৰতিনিধিত্ব কৰে, এই দল হকী ইণ্ডিয়াৰ দ্বাৰা পৰিচালিত। নৱৰ্ণা নামেৰে পৰিচিত এই দলে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় হকী ফেডাৰেচনৰ বিশ্ব ৰেংকিংত ২০২১ চনৰ আগষ্ট অনুসৰি সপ্তম স্থানত আছে। আৰু এছিয়াৰ শ্ৰেষ্ঠ দল হিচাপে স্থান লাভ কৰিছে। দলটোৱে ২০০২ কমনৱেলথ গেমছ আৰু ১৯৮২ এছিয়ান গেমছত স্বৰ্ণ পদক জয় কৰিছে। তেওঁলোকে ২০০৪ আৰু ২০১৭ চনত দুবাৰকৈ মহিলা এছিয়া কাপ জিতিছে। দলটোৱে ২০১৬ চনত এছিয়ান চেম্পিয়নছ ট্ৰফী জিতিছিল। ২০২১ চনত অনুষ্ঠিত ২০২০ টকিঅ' গ্ৰীষ্মকালীন অলিম্পিকত দলটোৱে প্ৰথমবাৰৰ বাবে মহিলা হকীৰ অলিম্পিক প্ৰতিযোগিতাত ছেমি ফাইনেলত উপনীত হৈছিল কিন্তু ফাইনেলত আৰ্জেণ্টিনাৰ হাতত আৰু তাৰ পাছত

ব্ৰঞ্জৰ পদকৰ খেলত গ্ৰেট ব্ৰিটেইনৰ হাতত পৰাজয় হোৱাৰ ফলত চতুৰ্থ স্থান লাভ কৰি কোনো পদক অৰ্জন কৰাত ব্যৰ্থ হয়।

প্ৰদৰ্শনৰ ইতিহাস:

ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰীয় মহিলা ফিল্ড হকী দলটোৰ প্ৰথম সফল প্ৰদৰ্শন আছিল ১৯৭৪ চনত মাণ্ডেলিউত অনুষ্ঠিত মহিলা হকী বিশ্বকাপত, য'ত তেওঁলোকে চতুৰ্থ স্থান লাভ কৰিছিল। অলিম্পিকত তেওঁলোকৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ প্ৰদৰ্শন আছিল ১৯৮০ চনৰ মস্কো গ্ৰীষ্মকালীন অলিম্পিকত যিটো অলিম্পিকৰ ইতিহাসত প্ৰথমবাৰৰ বাবে মহিলাৰ হকী প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত হৈছিল, য'ত তেওঁলোকে চতুৰ্থ স্থানত আহিছিল। দলটোৱে ১৯৮২ চনত নতুন দিল্লীত অনুষ্ঠিত প্ৰথম এছিয়ান গেমছত ফাইনেলত কোৰিয়াক পৰাজয় কৰি স্বৰ্ণ পদক লাভ কৰে। ২০০২ চনৰ কমনৱেলথ গেমছ, ২০০৩ চনৰ আফ্ৰো-এছিয়ান গেমছ আৰু ২০০৪ চনৰ মহিলা হকী এছিয়া কাপৰ সময়ত কেপ্টেইন সুৰজ লতা দেৱীয়ে দলটোক একেৰাহে তিনি বছৰৰ বাবে স্বৰ্ণ পদক লাভ কৰাত সফল কৰিছিল। ২০০৪ চনৰ তেওঁৰ দিছত দলৰ সদস্যসকলক "আচি টেচি কোই নহিঁ" বা "হকীৰ সোণালী ছোৱালী" বুলি কোৱা হৈছিল। ২০০২ চনৰ কমনৱেলথ গেমছত দলটোৱে কেপ্টেইন সুৰজ লতা দেৱীৰ নেতৃত্বত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। দলটোৱে নিউজিলেণ্ডক পৰাজয় কৰি ফাইনেলত প্ৰৱেশ

কৰিছিল। আৰু ইংলেণ্ডক পৰাস্ত কৰি স্বৰ্ণ পদক জয় কৰিছিল। এই পৰিঘটনাটোৱে ২০০৭ চনত মহিলাৰ ফিল্ড হকীক লৈ নিৰ্মিত বলিউডৰ 'চক দে! ইণ্ডিয়া' চলচ্চিত্ৰখনৰ অনুপ্ৰেৰণা হিচাপে কাম কৰিছিল।

ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰীয় পুৰুষ ফিল্ড হকী দল:

এই দলটোৱে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় ফিল্ড হকী প্ৰতিযোগিতাত ভাৰতক প্ৰতিনিধিত্ব কৰে, এই দল হকী ইণ্ডিয়াৰ দ্বাৰা পৰিচালিত। দলটো পূৰ্বতে ভাৰতীয় হকী ফেডাৰেচনৰ নিয়ন্ত্ৰণত আছিল। আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় হকী ফেডাৰেচনৰ অংশ হোৱা ভাৰত আছিল প্ৰথম অনা-ইউৰোপীয় দল। ১৯২৮ চনত দলটোৱে প্ৰথমবাৰ অলিম্পিকত স্বৰ্ণ পদক লাভ কৰে আৰু ১৯৬০ চনলৈকে ভাৰতীয় পুৰুষ দল অলিম্পিকত অপৰাজিত হৈ থাকে আৰু একেৰাহে ছটা সোণৰ পদক লাভ কৰে। দলটোৱে তেওঁলোকৰ প্ৰথম খেলৰ পৰা ১৯৬০ চনৰ স্বৰ্ণ পদকৰ ফাইনেলত পৰাজিত হোৱালৈকে এই সময়ছোৱাত ৩০-০ ত জয়ৰ ধাৰা বজাই ৰাখিছিল। ভাৰতে ১৯৭৫ চনত বিশ্বকাপ জিকিছিল। ভাৰতৰ হকী দলটো অলিম্পিকৰ ইতিহাসলৈকে আটাইতকৈ সফল দল, যি ১৯২৮, ১৯৩২, ১৯৩৬, ১৯৪৮, ১৯৫২, ১৯৫৬, ১৯৬৪ আৰু ১৯৮০ চনত আঠটা সোণৰ পদক জিকিছিল। ১৩৪ জন খেলৰ ভিতৰত

৮৩ টা খিতাপৰ সৈতে অলিম্পিক ইতিহাসত ভাৰতৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ সামগ্ৰিক প্ৰদৰ্শন আছে। তেওঁলোকে আন যিকোনো দলতকৈ অলিম্পিকত সৰ্বাধিক সোণ জিতিছে। ১৯২৮ আৰু ১৯৫৬ চনত এটাও গ'ল নোখোৱাকৈ অলিম্পিক জয় কৰা তেওঁলোকেই একমাত্ৰ দল।

ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰীয় পুৰুষ ফিল্ড হকী দলটো এছিয়াৰ অন্যতম সফল দল। তেওঁলোকে ১৯৬৬, ১৯৯৮ আৰু ২০১৪ চনত তিনিবাৰ এছিয়ান গেমছ জিতিছে। ২০০৩, ২০০৭ আৰু ২০১৭ চনত এছিয়া কাপত ভাৰত শীৰ্ষস্থানত আছিল। ভাৰতে ৬৩ খন খেলৰ ভিতৰত ৪০ খনত জয় লাভ কৰিছে, যিটো এছিয়া কাপত যিকোনো দলৰ মাজত সৰ্বাধিক। তেওঁলোক ২০১১, ২০১৬ আৰু ২০১৮ চনত তিনিবাৰ প্ৰতিযোগিতাখন জিতি এছিয়ান চেম্পিয়নছ ট্ৰফীৰ আটাইতকৈ সফল দল হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। মুঠতে, ভাৰতে ২৭ টা আনুষ্ঠানিক আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় খিতাপ জয় কৰিছে।

—x—x—x—x—

অলিম্পিক ক্ৰীড়া সমাৰোহ ৰচনা

অনামিকা সিংহা

আৰম্ভণি :

অলিম্পিক বিশ্বৰ সবাতোকৈ মহান আৰু সাৰ্বজনীন ক্ৰীড়া সমাৰোহ। সমগ্ৰ বিশ্বৰ হাজাৰ হাজাৰ ক্ৰীড়াবিদ লক্ষ্য সাধনাৰ দুৰ্বাৰ প্ৰচেষ্টাৰ অক্ষম সংগ্ৰাম নিহিত হৈ আছে এই সমাৰোহত। গতিশক্তি আৰু ক্ৰীড়া নৈপণ্যৰে গৌৰব-ৰঞ্জিত বিমূৰ্ত প্ৰকাশে একোজন ক্ৰীড়াবিদক অনন্তকালৰ বাবে অবিস্মৰণীয় কৈ জিলিকাই ৰাখিছে অলিম্পিকৰ ইতিহাসৰ পাততো। বিশ্বৰ শ্ৰেষ্ঠ ক্ৰীড়াবিদসকলে নিজকে গৰিমামণ্ডিত কৰি প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ সবাতোকৈ শ্ৰেষ্ঠ মঞ্চ হৈছে অলিম্পিক ক্ৰীড়া সমাৰোহ। এই সমাৰোহত একো একোজন ক্ৰীড়াবিদ স্বমহিমাৰে ৰূপত উদ্ভাহিত হৈ বিশ্বদৰবাৰত প্ৰতিষ্ঠিত হয়। ইতিহাস ৰচিত হয় অলিম্পিকত।

সেই ইতিহাস মানুহৰ পৌৰুষৰ পৰম পৰাকাষ্ঠা প্ৰদৰ্শনৰ।

ইতিহাস

অলিম্পিকৰ ইতিহাস অতি পুৰণি। ইয়াৰ আৰম্ভণি গ্ৰীচ দেশৰ অলিম্পিয়া চহৰত ৭৭৬ খ্ৰীষ্ট পূৰ্বত। অলিম্পিয়াৰ অলিম্পিক পাহাৰত গ্ৰীক দেৱতা জিউচৰ মন্দিৰ অৱস্থিত। এই দেৱতাৰ সন্মানৰ অৰ্থেই মন্দিৰৰ সন্মুখৰ মুকলি পথাৰত আৰম্ভ হৈছিল জাতীয় খেল-ধেমালি প্ৰতিযোগিতা শান্তিৰ সময়ত প্ৰতি চাৰি বছৰৰ মূৰে মূৰে আৰম্ভ হোৱা এই প্ৰতিযোগিতা। এফালে আছিল দেৱতাৰ সন্মান প্ৰদৰ্শনৰ মহা মহোৎসৱ, আনফালে ই আছিল জাতীয় ঐক্য আৰু শান্তিৰ প্ৰতীক। বিজয়ী প্ৰতিযোগীতাসকলক বঁটা স্বৰূপে দিয়া

হৈছিল জলফাই গছৰ একোটা ডাল আৰু শিৰ সুশোভিত কৰা হৈছিল জলফাই গছৰ পাতেৰে সজোৱা একোটা মুকুটেৰে। খৃঃ পূঃ ৭৭৬ ৰ পৰা খৃষ্টাব্দ ৩৯৫ লৈ একাদিক্ৰমে ১১৭২ বছৰ চলাৰ পাছত এই প্ৰতিযোগিতা সেই দেশৰ সম্ৰাট থিয়ডচিয়াছে কোনো কাৰণত নিষিদ্ধ কৰি দিয়ে।

আধুনিক অলিম্পিক

কিন্তু মানুহৰ সুন্দৰৰ সাধনাৰ অনিৰুদ্ধ প্ৰেৰণাই অলিম্পিকৰ গৌৰৱময় ঐতিহ্যক চিৰদিনৰ বাবে কালৰ বুকুত বিলীন হৈ যাবলৈ নিদিলে। ইয়াৰ পুনৰুত্থান ঘটিল ১৮৯৬ খৃষ্টাব্দত। সেই বছৰৰ ৬ এপ্ৰিলৰ পৰা ১৫ এপ্ৰিললৈ গ্ৰীচ দেশৰ ৰাজধানী এথেন্স চহৰত অনুষ্ঠিত হয় আধুনিক অলিম্পিকৰ ক্ৰীড়া সমাৰোহ। এয়ে প্ৰথম

বিশ্ব অলিম্পিক ক্রীড়া সমাৰোহৰ আৰম্ভণি । এই বিশ্ব অলিম্পিকৰ প্ৰতিষ্ঠাতা আছিল ফ্ৰান্সৰ পিয়েৰ দা ক্ৰেড্ আৰু গ্ৰীচৰ বেৰণ পিয়েৰ দা কুবাৰটিন । এই সমাৰোহত বিশ্বৰ ১৩ খন দেশৰ ৩১১ জন ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগীয়ে বিশ্ব ইতিহাসৰ কষটি শিলত নাম খোদিত কৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহিছিল । তেতিয়াৰে পৰা নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে প্ৰতি ৪ বছৰৰ মূৰে মূৰে বিশ্বৰ বিভিন্ন মহানগৰীত এই সমাৰোহ অনুষ্ঠিত হৈ আহিছে । অৱশ্যে ১৯১৬ চনত প্ৰথম মহাসাগৰ আৰু ১৯৪০ আৰু ১৯৪৪ চনত দ্বিতীয় মহাসমৰৰ বাবে সমাৰোহ অনুষ্ঠিত হোৱা নাছিল । ২৫ তম অলিম্পিক ২০০৪ চনত অলিম্পিকৰ জন্মনগৰী গ্ৰীচৰ এথেন্স চহৰত মহাসমাৰোহেৰে অনুষ্ঠিত হৈ যায় ।

প্ৰতিযোগিতাৰ খেলসমূহ

বিশ্ব অলিম্পিক ক্ৰীড়া সমাৰোহত এইবোৰ খেল সন্নিৱিষ্ট কৰা হৈছে - এথলেটিকছ, জিমনাষ্টিকছ, বেড্‌মিন্টন, ফুটবল, ভলীবল, হেণ্ডবল, বেইছবল, বাস্কেট বল, হকী, টেনিছ, টেবুল টেনিছ, আচাৰী (ধনুৰ্বিদ্যা), মল্লযুদ্ধ, বক্সিং, চাইক্লিং, ছুইমিং (ডাইভিং আৰু ৱাটাৰ পল সহ), ৰ'য়িং, শ্বুটিং, কেনয়িং য়টিং, ওৱেট লিফটিং, ইকুৱেষ্ট্ৰিয়ান, ফেন্সিং, জুডো, মৰ্ডান পেন্টাথলন।

মাৰাথন ৰেচ

অলিম্পিকৰ আটাইতকৈ সন্মানজনক আৰু সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ দৌৰ প্ৰতিযোগিতা হৈছে মাৰাথান ৰেচ। ইয়াৰ ইতিহাসো বিচিত্ৰ।

ইয়াত নিহিত আছে এজন গ্ৰীক যোদ্ধাৰ অফুৰন্ত দেশ প্ৰেমৰো নিদৰ্শন। খৃঃ পূঃ ৪৯০ ত সংঘটিত হোৱা এমন যুদ্ধত গ্ৰীকসকলে জয়লাভ কৰাৰ গৌৰৱৰ বাতৰিটো মাৰাথান নামৰ ঠাইৰ পৰা এথেন্সলৈ কঢ়িয়াই আনিছিল ফাইডি প্পাইডিছ নামৰ এজন গ্ৰীক যোদ্ধাই। মাৰাথনৰ পৰা এথেন্সৰ দূৰত্ব ২৬ মাইল ৩৮৫ গজ। দৌৰি দৌৰি এই সুদীৰ্ঘ দূৰত্ব অতিক্ৰম কৰি আহি এথেন্সত জয়ৰ বাতৰিটো দিয়াৰ পাছতেই যোদ্ধাজনৰ মৃত্যু হয়। তেওঁৰ স্মৃতি চিৰস্মৰণীয় কৰি ৰখাৰ উদ্দেশ্যেই এই মাৰাথান দৌৰ প্ৰতিযোগিতাৰ অৱতাৰণা কৰা হয়। মাৰাথান দৌৰৰ দূৰত্বও ২৬ মাইল ৩৮৫ গজ।

অলিম্পিক প্ৰতীক

অলিম্পিকৰ এটি অৰ্থপূৰ্ণ প্ৰতীক আছে। ই পাঁচটা আঙঠিৰ সমষ্টি। প্ৰথম শাৰীত ওচৰা উচৰিকৈ তিনিটা আৰু দ্বিতীয় শাৰীত দুটা আঙুঠি আছে। দ্বিতীয় শাৰীৰ প্ৰথমটোৱে ওপৰৰ শাৰীৰ প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় আঙুঠিক আৰু দ্বিতীয়টোৱে ওপৰৰ দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় আঙুঠিক সাঙুৰি ৰাখিছে। ওপৰৰ আঙুঠি তিনিটাৰ ৰং ক্ৰমে নীলা, ক'লা আৰু ৰঙা আৰু তলৰ দুটাৰ ৰং হালধীয়া আৰু সেউজীয়া। প্ৰতীকটোৰ পাঁচটা আঙুঠিয়ে পৃথিৱীৰ পাঁচখন মহাদেশক বুজাইছে। ১৯২০ চনত বেলজিয়ামৰ আন্টোৱাৰ্প চহৰত অনুষ্ঠিত অলিম্পিকত প্ৰথমবাৰৰ বাবে এই

প্ৰতীক ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

অলিম্পিক শিখা

অতি প্ৰাচীনকালৰে পৰা জুইক চূড়ান্ত শক্তিৰ প্ৰতীক ৰূপে গণ্য কৰি আহিছে। অলিম্পিকতো পবিত্ৰ অগ্নিক সাক্ষী কৰি শপত গ্ৰহণ কৰাৰ প্ৰথা প্ৰচলিত আছিল। আধুনিক অলিম্পিকত ১৯২৮ চনত হলেণ্ডৰ আমষ্টাৰডাম ষ্টেডিয়ামত অনুষ্ঠিত সমাৰোহত ইয়াৰ প্ৰথম ব্যৱহাৰ কৰা হয়। ১৯৩৬ চনত জাৰ্মানীৰ বাৰ্লিনত অনুষ্ঠিত অলিম্পিকৰ পৰা গ্ৰীচৰ অলিম্পিয়াত ৰখা অনিৰ্বাণ শিখা দৌৰবীৰসকলৰ দ্বাৰা ৰীলে যোগে সমাৰোহ স্থললৈ কঢ়িয়াই নিয়াৰ ৰীতি প্ৰচলিত হয়।

অলিম্পিক সংগীত

১৮৯৬ খ্ৰীষ্টাব্দত এথেন্সত অনুষ্ঠিত হোৱা প্ৰথম আধুনিক বিশ্ব অলিম্পিকৰ সময়ত বিখ্যাত গ্ৰীক কবি কষ্টিছ পামছৰ এটি কবিতাৰ আলমত স্পাইৰ'ছ ছামাৰ'ছ নামৰ এজন গ্ৰীক প্ৰবন্ধকাৰে অলিম্পিক সংগীত এটি ৰচনা কৰে । এই সংগীতটোকে ১৯৬৪ খ্ৰীষ্টাব্দৰ টকিঅ' অলিম্পিকৰ সময়ত বহা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় অলিম্পিক কমিটিয়ে অলিম্পিক সংগীত হিচাপে আনুষ্ঠানিক স্বীকৃতি প্ৰদান কৰে ।

অলিম্পিকত ভাৰতৰ ভূমিকা

অলিম্পিক ক্ৰীড়া সমাৰোহত ভাৰতৰ ভূমিকা নিৰাশজনক বুলিয়েই ক'ব পাৰি ।

ভাৰতে কেৱল হকীত ১৯২৮ খ্ৰীষ্টাব্দৰ পৰা ১৯৫৬ খৃষ্টাব্দলৈ একেবাৰে ৬ বাৰকৈ স্বৰ্ণ পদক অৰ্জন কৰি হকী খেলত একচ্ছত্ৰী সম্ৰাটৰূপে পৰিগণিত হ'বলৈ সক্ষম হৈছিল যদিও ১৯৬০ চনত ৰূপৰ পদকহে লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ১৯৬৪ চনত পুনৰ স্বৰ্ণপদক জয় কৰে যদিও ১৯৬৮ আৰু ১৯৭২ চনত ব্ৰঞ্জৰ পদক লৈয়েই সন্তুষ্ট থাকিব লগা হয়। ১৯৭৬ চনত পদক লাভ দূৰৰ কথা ৭ম স্থানহে হয়। ১৯৮০ চনত পুনৰ স্বৰ্ণপদক লাভ কৰি হৃত গৌৰৱ ঘূৰাই আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল যদিও তাৰ পাছৰ পৰা ভাৰতে একেৰাহে কেৱল ব্যৰ্থতাকেই প্ৰদৰ্শন কৰি আহিছে।

ভাৰতে ১৯৪৮ চনত অলিম্পিক ফুটবলত প্ৰথমবাৰৰ বাবে প্ৰৱেশ কৰে। ১৯৪৮ আৰু ১৯৫২ চনত প্ৰথম খেলতেই ভাৰতে বিদায়

ল'ব লগা হয়। ১৯৫৬ চনত চতুৰ্থস্থান লাভ কৰে। ১৯৬০ চনত ভাৰতে পৰাজয় বৰণ কৰে যদিও চমকপ্ৰদ খেল প্ৰদৰ্শন কৰি, গৌৰব কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। কিন্তু তাৰ পাছৰে পৰা ভাৰতে অলিম্পিক ফুটবলত যোগদানৰ যোগ্যতা অৰ্জন কৰিবলৈকে সক্ষম হ'ব পৰা নাই।

ভাৰতে অলিম্পিকত খেলত ল'বলগীয়া পাৰদৰ্শিতা দেখুৱাব পৰা নাই যদিও 2000 চনৰ চিডনিত অনুষ্ঠিত অলিম্পিকত টেনিচৰ শাখাত লিয়েণ্ডাৰ পেজে। ব্ৰোঞ্জৰ পদক আৰু 2004 চনত শ্বুটিংৰ শাখাত ৰাজ্যবৰ্ধনে কঢ়িয়াই অনা ৰূপৰ পদকে দেশলৈ গৌৰব বৃদ্ধি কৰিছে।

2008 চনৰ বেইজিং অলিম্পিকত ছুটিং শাখাত স্বৰ্ণপদক জয় কৰি প্ৰথম বাৰলৈ

অভিনৱ বিন্দ্ৰাই আৰু মল্লযুদ্ধত সুশীল কুমাৰে ব্ৰঞ্জৰ পদক লাভ কৰি দেশলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াইছিল ।

দৌৰ প্ৰতিযোগিতাত "উড়ন্ত শিখ" বুলি খ্যাতি অৰ্জন কৰা মিলখা সিং আৰু ভাৰতৰ সোণালী পখিলা পি.টি. উষা চতুৰ্থস্থান লৈয়ে সন্তুষ্ট থাকিব লগা হ'ল ।

অৱশেষত পূৰ্বৰ তুলনাত ২০১২ চনৰ লণ্ডন অলিম্পিক দুটা ৰূপ আৰু ৪ টা ব্ৰঞ্জৰ পদক লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল । ১০ মিটাৰ ৰাইফল শাখাত গগণ নাৰংে ব্ৰঞ্জ, ২৫ মিটাৰ ৰেপিড ফায়াৰ পিষ্টল শাখাত বিজয় কুমাৰে ৰূপ, বেডমিন্টন ছিংগলছত ছাইনা নেহৱালে ব্ৰঞ্জ, বক্সিঙত মেৰি কমে ব্ৰঞ্জ, মল্লযুদ্ধত সুশীল কুমাৰে ৰূপৰ পদক লাভ কৰিছিল ।

২০১৬ চনৰ ব্ৰাজিলৰ ৰিঅ' ডি জেনেৰিঅ'ত অনুষ্ঠিত ৩১তম অলিম্পিকত ভাৰতৰ পিঠি-সিন্ধুৱে বেডমিন্টনত ৰূপ আৰু সাক্ষী মালিকে ৰেষ্টলিংত ব্ৰঞ্জ মেডেলতে সীমাবদ্ধ হৈ ৰ'ল। অৱশ্যে দীপা কৰ্মকাৰে প্ৰথমবাৰৰ বাবে জিমনাষ্টিকত সুন্দৰ প্ৰদৰ্শন দাঙি ধৰিছিল।

এশ কোটিতকৈ অধিক জনসংখ্যাৰ পৃথিৱীৰ সৰ্ববৃহৎ গণতান্ত্ৰিক ৰাষ্ট্ৰ ভাৰতৰ ক্ৰীড়াবিদসকলে অলিম্পিকৰ কোনো প্ৰতিযোগিতাতে সফল প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াবলৈ সক্ষম হ'ব নোৱাৰাটো অতিশয় দুৰ্ভাগ্যজনক কথা।

অসমৰ ভূমিকা

অলিম্পিক প্ৰতিযোগিতাৰ দৰে পৃথিৱীৰ উচ্চতম পৰ্য্যায়ৰ প্ৰতিযোগিতাত অসমৰ দৰে অৱহেলিত এমন ৰাজ্যৰ খেলুৱৈয়ে দেশক প্ৰতিনিধিত্ব কৰাটো কল্পনা কৰিব

নোৱৰা কথা। তথাপি এইটো বৰ গৌৰৱৰ বিষয়ে যে, ১৯৪৮ চনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে অলিম্পিকত ফুটবলত ভাৰতক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা ফুটবল দলটোৰ নেতৃত্ব বহন কৰিছিল অবিভক্ত অসমৰ ক্ৰীড়াবিদ ডঃ টালিমেৰেণ আওৱে। ইয়াৰ ৪৪ বছৰৰ পাছত শ্ৰী দীপঙ্কৰ ভট্টাচাৰ্য্যই ১৯৯২ চনৰ বাৰ্চিলোনা অলিম্পিকত বেডমিন্টনত ভাৰতৰ হৈ প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াই পদক অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম নহ'লেও উন্নত মানৰ খেল প্ৰদৰ্শন কৰি অসমলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনে। ইয়াৰ পাছত অৰণ্যে শিৱ থাপাই বক্সিঙত ভাল পাৰদৰ্শিতা দেখুৱাই দেশলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে।

সামৰণি

পৃথিৱীৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ ক্ৰীড়ানুষ্ঠান অলিম্পিক ক্ৰীড়া সমাৰোহত পদক লাভ কিম্বা, অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ সক্ষম হোৱাটোৱেই পৰম সৌভাগ্যৰ কথা। তাৰ কাৰণে লাগি নিৰলস প্ৰচেষ্টা আৰু প্ৰাণপণ অনুশীলন। আনহাতে ই বিশ্বভ্ৰাতৃত্ব গঢ়ি তোলাৰো সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ মঞ্চ। এই চিৰদিনৰ বাবে মহাসমৰৰ বিলুপ্তি ঘটাই "বসুধৈৱ কুটুম্বকম্"– প্ৰাপ্ত বাক্যটিৰ মূৰ্ত ৰূপায়ণ ঘটাওক আৰু বিশ্বত চিৰশান্তি প্ৰতিষ্ঠা হওক। সকলোৱে একমুখ হৈ লৈ প্ৰয়াস পাওক " বিশ্বৰ সকলো ভাই-ভনী আমি "।

হিমা দাস

অনামিকা টেৰন

হিমা দাস। নামটো এতিয়া অসম তথা ভাৰতবাসীৰ বাবে অপৰিচিত নহয়। মিলেখা সিং আৰু পি. টি উষাই যি কাম কৰিব নোৱাৰিলে সেয়া কৰি দেখুৱালে অসম কন্যা হিমা দাসে।

২০১৭ ৩নৰ জানুৱাৰী মাহত অসম চৰকাৰৰ ক্ৰীড়া আৰু যুৱ কল্যাণ বিভাগে আয়োজন কৰিছিল।

ফ্ৰণ্ট ৰেংকিঙত হৈছে লেভেলে এথলেটিকছৰ প্ৰশিক্ষণ শিবিৰ। সৰুসজাই ইন্দিৰা গান্ধী এথলেটিকছৰ ষ্টেডিয়ামত আন্তঃ জিলা প্ৰতিযোগীতাত ভাল খেল দেখুওৱা এথলেটিকছ থকা খেলুৱে সকলক এই শিবিৰলৈ আমন্ত্ৰণ জনোৱা হৈছিল। হিমাই শিৱসাগৰত হোৱা আন্তঃ জিলা প্ৰতিযোগীতাত ২০০ মিটাৰ আৰু ২০০ মিটাৰত সোণৰ পদক লাভ কৰি এই শিবিৰলৈ আমন্ত্ৰণ হৈছিল। শিবিৰৰ প্ৰশিক্ষক হিচাপে অংশগ্ৰহণৰ সুবিধা পাইছিল নিপন দাস জেঙৰীয়াদেৱে। তেওঁ হিমাক তেওঁ প্ৰথমবাৰৰ বাবে লগ পাইছিল। তেওঁ কৈছিল সকলো কামতে আগৰণুৱা হিমা প্ৰথমৰ পৰাই মোৰ চকুত পৰিছিল। তাইৰ শিক্ষকৰ বাবে প্ৰশিক্ষণৰ সময়তো তাই আছিল অতি আগ্ৰহী আৰু সু-শৃংখল। হিমাৰ সপোন আছিল এদিন ইণ্ডিয়াৰ নামৰ জাৰ্চি পিন্ধিব। ফুটবল খেলি ভাল পোৱা হিমাই গম পালে যে অন্য খেলৰ মাধ্যমেৰেহে হয়তো এয়া সম্ভৱ হৈ উঠিব।

নৱৰ্বৰ ক্ৰীড়া সম্ভাৰ হৈ আন্তঃ জিলাত অংশগ্ৰহণ কৰাৰ পাছত প্ৰশিক্ষণ শিবিৰলৈ আহি-

নিজৰ কঠোৰ পৰিশ্ৰম সাধনা আৰু একাগ্ৰতাৰ পৰিচয়েৰে পাৰদৰ্শিতা দেখুৱাইছিল। প্ৰশিক্ষক নিপন দাস আৰু তেওঁৰ সহযোগী প্ৰশিক্ষক নৱজিত মালাকাৰৰ চকুত পৰিল আৰু তেওঁলোকে হিমাক গুৱাহাটীলৈ অহাৰ প্ৰস্তাৱ দিলে। তাৰ পিছত হিমাই মাক-দেউতাকৰ পৰা অনুমতি বিচাৰি গুৱাহাটীত আহি থকাৰ বাবে মান্তি হ'ল। পিছদিনা হিমাক সম্প্ৰতিক্ৰমে ২০১৭ চনৰ জানুৱাৰীৰ পৰা ষ্টেডিয়ামৰ সন্মুখত এটা ভাড়া ঘৰত থকা খোৱা-বোৱা ব্যৱস্থা কৰি দিয়া হৈছিল। তাৰ পিছত হিমাই আৰেলি প্ৰশিক্ষক নৱজিত মালাকাৰৰ সহযোগত অনুশীলন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

হিমাই ৪০০ মিটাৰত ৫১.৯৭ ছেকেণ্ডৰ স্বৰ্ণ পদকৰ লগতে গ'ল্ডকোষ্ট কমনৱেলথ গেমছলৈ অংশগ্ৰহণৰ যোগ্যতা অৰ্জন কৰিছিল। ২০০ মিটাৰতো ২৩.৩৭ ছেকেণ্ডৰে হিমাই স্বৰ্ণ পদক লাভ কৰে। শ্ৰেষ্ঠতম প্ৰদৰ্শনেৰে ৪০০ মিটাৰত ৫১.৩২ ছেকেণ্ডৰ ষষ্ঠ স্থান লাভ কৰি ইতিহাস ৰচে। ২৬-২৯ জুনত গুৱাহাটীত অনুষ্ঠিত হৈছিল ৰাষ্ট্ৰীয় আন্তঃৰাজ্যিক জুনিয়ৰ এথলেটিক্সৰ এই প্ৰতিযোগিতাত হিমাই

৪০০ মিটাৰত ৫১.১৩ ছেকেণ্ডত আৰু ২০০ মিটাৰত ২৩.১০ ছেকেণ্ডৰে স্বৰ্ণ পদক লাভ কৰি নিউ মীট ৰেকৰ্ড আৰু এছিয়ান গেমছৰ বাবে যোগ্যতা অৰ্জন কৰে।

এতিয়া হিমাৰ সন্মুখত কেৱল এছিয়ান গেমছ। এছিয়ান গেমছৰ প্ৰস্তুতিত ব্যস্ত হিমা বৰ্তমান চেক গণৰাজ্য প্ৰাগত। হিমাৰ কথা এটাই — মই সময়ৰ পিছত দৌৰো মেডেলৰ পিছত নহয়; সময় ভাল হ'লে মেডেল নিজে নিজে আহিব।

—×—×—×—×—

গল্প

কাহিনী এটা পঢ়াৰ পাছত বহুতো লোকৰ নিজৰো গল্প লিখাৰ প্ৰতি আগ্ৰহ জন্মে।

জোনমণি বৰা - পাগ জোৰালীৰ কথা — ১৪৩-১৪৪

পঢ়া হোৱালীৰ কথা

জোনমণি ৰয়

এখন গাঁৱত এজনী ছোৱালী আছিল। তাই দেখিবলৈ বৰ ধুনীয়া আৰু বুধিয়ক আছিল। এদিন তাইক মাকে ক'লে যে কেতিয়াবা বুধিয়কেও হাৰ মানে আৰু কেতিয়াবা মূৰ্খৰো বিজয় হয়। সেইবাবে তুমি যিমানেই ডাঙৰ বিপদত নপৰা কিয়, কোনোদিনেই হাৰ নামানিবা। সেইদিনা ৰাতি তাই কথাটো বৰ গভীৰভাৱে ভাবিলে। পিছদিনা ৰাতিপুৱা নিজৰ কাম-বন কৰি তাই স্কুললৈ গ'ল। স্কুলত তাইক শিক্ষয়িত্ৰী এগৰাকীয়ে সুধিলে।

: তুমি ডাঙৰ হৈ কি কৰিবা ?

আৰু তেতিয়াই তাই ক'লে, 'বাইদেউ মই ডাঙৰ হ'লে বিপদত পৰা মানুহক সহায় কৰিম আৰু দুখীয়াক সহায় কৰিম বুলি আশা কৰিছোঁ, যদিহে ভগবানে সহায় কৰে।'

বাইদেৱে আকৌ সুধিলে,

: তেতিয়া হ'লে তুমি কেনেদৰে সহায় কৰিবা?

: মই পঢ়ি-শুনি ডাঙৰ হৈ কিবা এটা চাকৰি কৰি মোৰ মনৰ আশা পূৰণ কৰিম। তাৰ বাহিৰেও মই মা-দেউতাৰ সপোন পূৰণ কৰিম বুলি ভাবিছোঁ।

এটা সময়ত কিন্তু সেই ছোৱালীজনীয়ে

তাঁচাকৈ মনৰ সপোনটো পূৰণ কৰিলে। এই কাহিনীটোৰ অৰ্থ হ'ল যে আগত লক্ষ্য ৰাখি কাম কৰিলে আমিও আমাৰ সপোনবোৰ পূৰণ কৰিব পাৰোঁ। সেয়েহে আমি ডাঙৰৰ উপদেশ শুনিব লাগে। যিয়ে ডাঙৰৰ উপদেশ নামানে তেওঁ জীৱনৰ লক্ষ্য পূৰণ কৰিব নোৱাৰে। সেয়েহে আমি সদায় প্ৰথমতে মা-দেউতাৰ কথা শুনিব লাগে। কোনো মাক-দেউতাকে বেয়া উপদেশ নিদিয়ে। দ্বিতীয়তে, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ কথা শুনিব লাগে। কিয়নো শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে আমাক জ্ঞানৰ পোহৰেৰে পোহৰাই ভৱিষ্যতে সু-শিক্ষিত, সু-নাগৰিক হ'বলৈ শিক্ষিত কৰি তোলে।

- জোনমণি ৰয় -

—x—x—x—x—

পঞ্চম ষাণ্মাষিকৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল